

3 1761 06193378 4

ин України.

Г. Д. ВЕРИВТОРА

Х. К. П. П.

PG
3948
087S9
1919
с. 1
ROBARTS

СИН УКРАЇНИ.

Історична повість у трьох частинах

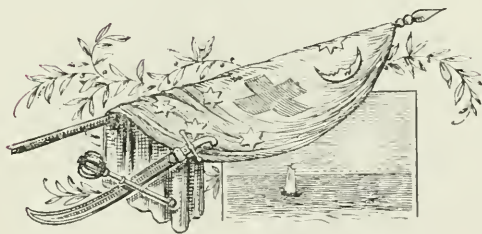
з ілюстраціями та мапою.

Сюжет, опрацювання та редакція

ВАЛ. ЗЛОТОПОЛЬЦЯ,

компонували

ІГОРЬ ФЕДІВ та ВАЛ. ЗЛОТОПОЛЕЦЬ.

Року Божого 1919.

Київ — Кам'янець — Відень.

Видання Т-ва „Вертигора“ у Києві.

Друковано 5000 примірників,
з числа яких
тисячу примірників
одбито на крейдяному папері.

Мученикові
за Самостійність України —
незабутньому

Миколі Лизогубові,

полоненому підчас 5. україно-мос-
новської війни в бою під Крутами
на Чернігівщині й замордованому
після нелюдських знущань Азія-
тами-Москвинами, —
присвячено цей твір.

МИКОЛА ЛИЗОГУВ.

Народився в с. Горянці Кремапецького повіту на Волині року 1892 в 6 день грудня.
Віддав життя за Самостійність України року 1918 січня 17.

Житєпис-спомин.

... „Я з тої раси, що карку не гне“ ...
І. Франко.

Друже Миколо!

*І тепера стоїть мені перед очима перша наша діточа зустріч
десять літ тому. Ти тільки що приїхав до Київa з села та
вступив до 5. класу гімназії, я перейшов до 6. Бачу мов зараз,
як проважаю Тебе пізнього літнього вечора Бульваром, перші
слова Тобі говорю про Вітчизну, її минувшину та нашу перед Нею
повинність. І сталося те, що мусіло було статись: українська
кров заговорила в Тобі! — Незабаром Ти став мені братом...*

Безліч спільних переживань та диточих мрій відтворює мені уява, але серед них яснiв-горить одна велика ідея Самостійности Вітчизни.

Звідки прийшла вона? — Не сказав би ні Ти, ні я. — Живучи в столиці України, ніколи не стрічали ми других — „дорослих“ — Українців... то й може через це?

Як-не-як, але вона прийшла й ми, діти, стали її жерцями. І цю велику ідею понесли ми поміж таких же дітей — гімназійальних товаришів. І тут Тебе спіткав перший глум, перший біль сина поневоленої нації.

І ці диточі муки вже тоді гартували Тебе на велику, криваву жертву!

Друже і брате!

Бачу Тебе між дорослими віком ідеологічними дiтвaкaми... О, як вони ненавиділи нас за нашу ідею: у рабів не було ще жадоби волі. Видиться мені й зараз Твоє захмарене обличчя, і тепер учувається Твій важурений голос.

Ти був навіть захитався: може й справді праві „партійні товариші“? Може й справді можливе братнє життя з гнобителями-чужинцями?

Але це був тільки момент: то були наслідки так жаданої зустрічі з „дорослими“. Велика ідея Самостійности перемогла: мусіла була перемогти! І тоді без вагань Ти пішов, щоб „з рабів цих зробити народ по Твоїй уподобі“.

Дорослі зрадили велику ідею, Ти пішов до молоді. Це вже відбувалося під гуркiт війни народів.

Бачу мов тепер, як замкнувшись у кімнаті п. К-ського, друкуємо ми жаріючі ненавистю до гнобителів-чужинців спорідки самостійницького органу „Вільна Думка“, як закладаємо згодом В. Т-во В.

І хто міг знати, що так близько вже здійснення наших мрій?

Друже і брате!

Внала тюрма народів; я пішов до війська й революційні хвилі нас розлучили.

Минув славе рік. Відбувалася 5. в нашій історії українно-московська війна. Двадцять сім чоловіка нас недобитків, що зісталися після розбиття та розкладу 1. Української військової школи, одступало від Бахмача. І от у Крутах, в помічній студентській курії, несподівано зустрів я Тебе й від Тебе (як це сталося?...) вперше почує про оголошення Самостійности.

І за цю ідею Ти, що ніколи не держав зброї, йшов віддати юнацьке життя!

Це було наше останнє побачення: мені судилося вийти з бою живим, Ти впав... Яко Син України!

Друже і брате!

В образі Миколи Наливайка стоїш Ти мені перед очима. Я не письменник. Я хотів лише втілити часточку Твого невміру-щого Духу — ось походження ідеї цього твору.

І коли це поцастило, з печаттю Твого духу йтиме в життя українське юнацтво. Йтиме з відновленими традиціями посвяти та національної гідності, з кров'ю Твоюю записаним у душах гордим заповітом — motto цього життєпису.

Спи ж, друже, спокійно!

Дивний вогонь запалюватимеш Ти в чистих, діточих серцях. З крові Твоїї виростуть месники.

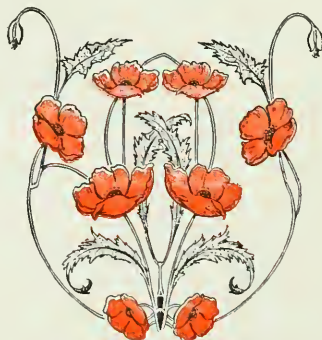
Спи ж, брате!

Хіба може Тобі бути важкою улюблена, кров'ю предків наповнена, Українська Земля!...

В. Злоуполець.

Вінниця, 5 березня р. 1919.

У дні Великого Ісходу.

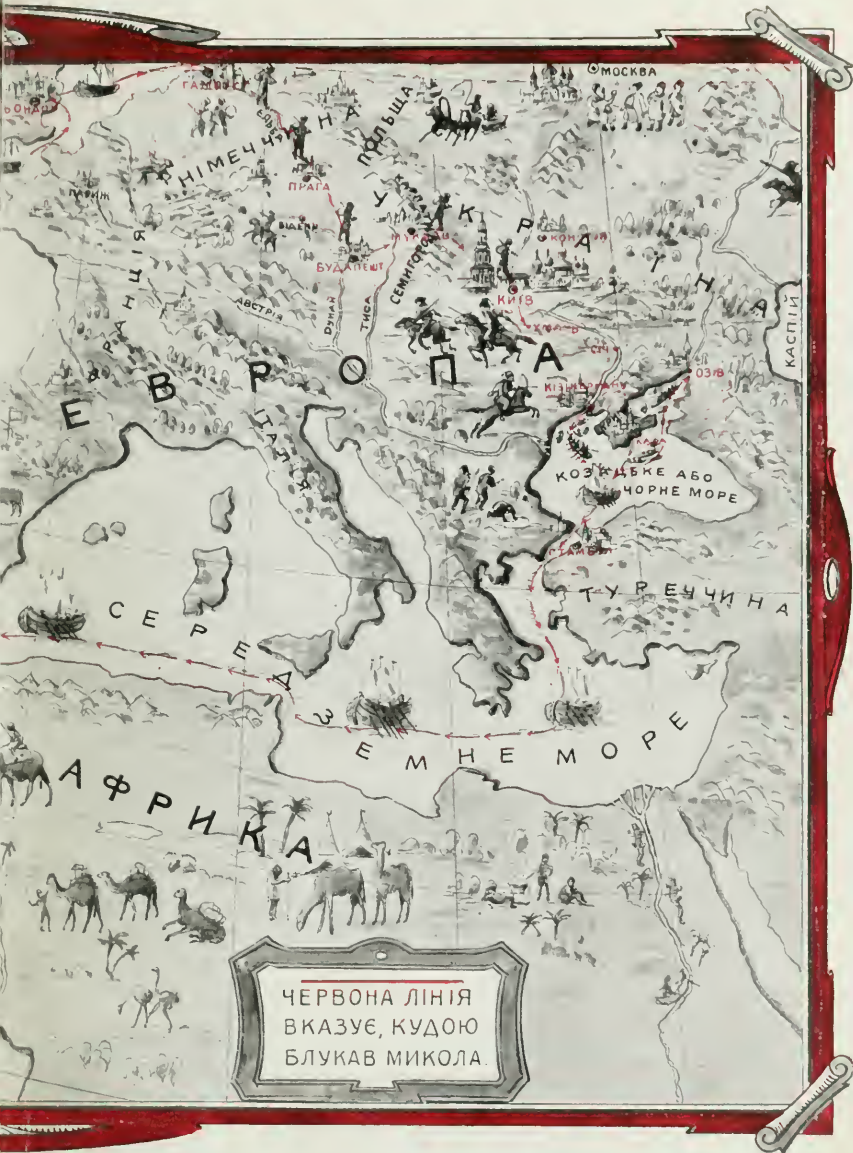
Всі ті, що згбли у останній січі,
.....
І мученицький прийали вінець,
Їх смерть — життя розбудить у народі,
Це початок борні, а не кінець.

І. ФРАНКО.

СИН УКРАЇНИ.

Історична повість з часів українського лицарства.

ЧЕРВОНА ЛІНІЯ
ВКАЗУЄ, КУДОЮ
БЛУКАВ МИКОЛА.

За самостійність України.

Приїзд спудея. Чому дід Опанас ніколи не всміхався?
— „В нашім роду не було відступників!“ Тасмний гінець.
Заворушення по хуторах. Молитва сотника.
Висвячення на лицаря. Посвячення зброї та присяга.
Останнє благословення борців за самостійність.

Над вечір ціле село вже знало, що до старого сотника Тараса Наливайка приїхав син, що вчився від кількох літ у Києві, у славній Могилянській Академії¹.

Од цього часу в сотника не зачинялися двері. Цей приїде привітати сина, той за порадою, третій — розпитати, що там у Києві чувати. А далі й по хуторах пішла звістка про Миколу (так звався син сотника), і старого Тараса почали одвідувати люде навіть з найдальших околиць.

Минуло тижнів зо два й Микола заглянув у кожную хату й обіхав мало не всі околишні хуторі. І кожного разу, як вертав він до дому, обгортав йому душу все більший сум. Всюди чув лиш одно: то тихе зітхання, то прокльони, то плач матерей, жінок і сестер. Тому батька вбито, в того брата Ляхи на паль посадили; там ціле село спалили й вирізали людей упень, там церкву Жиди зачинили; цього як коня ксьондз до таратайки запрягав; в оцьому селі орють людьми наче худобою. Немов одно велике некло розкрилося на широкій, веселій колись Україні.

Одного вечора вертав Микола з сусіднього села. Дорога вела повз пасіку старенького діда Опанаса, що колись іще малого вчив його їздити на коні, стріляти з лука і оповідав йому стільки про Запорожців. Туди звернув Микола коня. Йому хотілося розважити важкі думи.

Кругом було тихо-тихо. Поволі стали гаснути зорі. При ватрі, що дотлівала, сидів на колоді старий дідусь. Біле як сніг волосся спадало йому на плечі. Микола сидів біля дідуса, слухаючи його немудре оповідання.

... „а тебе ще тоді на світі не було. Солониця², з якої досі стоять руїни та згарища, красувалася зеленими садами й білими хатами. На невисокому горбі за селом окопалися козаки. Цілий місяць здобував табір Жолкевський, та нічого не вдіяв. Поїхав по важкі гармати. А тим часом люде щораз більше й більше гинули. Було їх там чимало: шість тисяч козаків та неозброєного люду — чоловіків, жінок і дітей — біля семи тисяч. Їжі вже не було. Води й сіна для коней теж не ставало. Кожного разу доводилося виправляти козаків на герці з Ляхами, щоб їх обдурити. За цей час добували воду, сіно та їжу. І кожного разу приходилося платити нам за це кількома козацькими головами. За тижнів два привезли Ляхи важкі гармати й почали бити по табору. Що діялося там — важко описати. На тріски розліталися вози. Діти й жінки, що зза безвіддя й безхлібб'я виглядали наче трупи, знімали руки вгору й з лементом просили в Бога смерти. Роспачливий крик матерей та зойкіт дітей, що за кожним стрілом гармати гинули під возами, рев худоби, черепи немовлят, що валялися закрівавлені кругом, — це все змінило

табір у страшне пекло. Прошло чотири дні, один страшніший за другий. Цілі купи трупів, калюжі крові й вграї чорних галок, що кружили над табором, наче вогнем палили нам очі.“

„Та пожди, це ще нічого! Прийшов пятий день, цей день страшного суду. Ляхи вдерлися в табір; сквирилася страшна різанина. Козаки билися мов тури⁸: дарма ні один не віддавав свого життя. Ті, що падали знеможені від ран, іще в останніх смертних корчах пробивали кинджалами ноги Ляхів. Навіть діти, що тому день плакали, й ті бігли на Ляхів та ножами й чим попало мстилися за своїх батьків і матерей. Та дарма! Ляхи як чорне гайвороння налягли на табір. Над вечір прорідли, ох прорідли, наші ряди!... На світанню, як небо занялося червоним проміттям, було вже тихо в таборі. Покотом валялися цілі купи трупу. Повідрубвані ноги, постинані голови, повирізувані груди, черепи з виколеними очима, — це все облите кров'ю змішане було з землею. Валялося біле тіло козацьке, тіла жінок і неповинних дітей. Ось як мстилися гнобителі, звірюки в людському тілі, Ляхи! Тисяч п'ять, сину, козацьких трупів! Жінок і дітей тисяч шість...“

„Питаєш, що зі мною сталося? . . . Нас тисяча з Кременьським пробилася по трупах із табору й дібралася на Січ. Тут тільки я дізнався, що мій Андрій, мій єдиний син, зістався там: згинув як годилося лицареві! І відтоді не всміхалася мені весна; для мене не світило більше сонце; в мене не було вже ні дня ні ночі. Тепер, Миколо, зваєш, чому не сміявся ніколи дід Опанас...“

„І оповідають, що й тепер іще опівночі серед згаріщ Солониці чути в лозах зойкіт і плач малих діток. І блимають очі наче малі зірки. Кажуть, що це душі невинних, душі тих святих героїв, що полягли в боротьбі з ворогами.“

„А потім... потім ти пам'ятаєш, як радів я кожного разу, коли ти влучав списом або стрілою, або як птицю в леті вбивав. Мені здавалося кожного разу, що ти влучаєш у серце гнобителя-чужинця. Що ти колись по козацькому зумієш помститися за це пекло, за мого сина, за море сліз і крові. Бо в мене, як бачиш, волос як сніг білів й рука вже не вдержить шаблюки.“

„І я зрадів, побачивши тебе, Миколо, хоч признаюся, трівожитьсь моє серце. Бо чи ж мало з тих, що колись присягалися помсти-

тися на чужинцях, бернувши з великих міст, починали брататися з ними, забуваючи свою присягу. . . Беруть собі за жінок чужанок, а ті приводять їм на світ відступників: цураються своєї мови, якою вчила їх мати молитися; гордують нею й опльовують свою вітчину — Україну. І забувають ці недояшки, що сам Господь Бог створив рівними всі народи й усі мови. Що немає народів-панів і народів-рабів, як немає мов панських і мужичих!“ Голос діда бренив од гніву, а погляд мов огнем пік Миколу.

І випростався тоді Микола, спалахнувши від образи.

— „Я з роду Наливайків!“ тихо промовив він. „Зрадників у нас не було, сами знаєте!“ І навіть не попрощавшись із дідом, сів на коня й зник у нічній пільмі. . .

* * *

Від цього часу минуло пів року. Тиха весняна ніч спустилася на землю. На хуторах усе спало твердим сном. Зненацька почувся на дорозі туїт кіньських копит і гавкання собак. Якийсь їздець промайнув селом і спинився коло хати старого Наливайка. Чорна бекеша на кремезних плечах і червоний шлик на голові — от усе, що можна було розібрати на їздцеві. Він зіскочив в одну мить з коня, застукав у вікно й гукнув: „Пане сотнику! виходьте мерщій.“ Не до гостини здавться було їздцеві, бо шеннув слів кілька сотникові, що вийшов із хати, зза пазухи витягнув звиток паперу й, передавши його Наливайкові, скочив на коня й зник у темряві ночі.

Два дні після цього село мов не те стало. Заметушилося мов бджоли в уліку. Там громадою стоять парубки й ведуть якісь наради. Там діди посідали під дзвіницею й розказують, як вони колись збиралися в похід. У кожній хаті гамір. Там сина виражають, там батька, там брата, там нареченого.

Нарешті прийшов день, якого молодь ніяк не могла діждатися — день відходу. Це була неділя. Ясне сонечко світило як ніколи. Коло церкви почали збиратися люде, хто в зброї, хто голіруч. Усе село кинуло хати: і старенькі матері, і дівчата й маленькі діти. Ниві ж провозають борців за Україну, местників своїх за тих безвинних, що погинули на палях, по льохах, на бусурменських галерах.

Сонце стояло вже досить високо, як розітнувся поважний, тремтячий звук дзвона. Сколихнулося село. Це був поклик, що час зібратися на останнє прощання з борцями за Вітчизну.

Здрігнувся й старий сотник у своїй світлиці. Упав на вколінки перед святою іконою й похилив сиву голову. Проміння сонця вдиралося вікном і освічувало його сиве волосся, мигтіло на пощерблених шабляках, мушкетах та пістолях, що висіли на стінах. Сотник підвів очі до ікони Покрови й зі сльозами в очах шепотів:

„О Мати Божа! Ти бачиш, як катують наш люд: уже немає сили терпіти. Ти прости мені, що вміратиму на мягкому ложі, але рука вже не вдержить шаблюки. Та я посилаю за себе сина, останнього сина! Благаю тебе, Свята Мати, дай йому сили докінчити святе діло, яке почали предки. Дай йому сили, щоб не зневірилася його рука, щоб не став зрадником! — Тоді краще вбий мене громом, а його скарай першою ворожою кулею! Та Ти, Милостива, вернеш мені сина героєм. Верни, я Тебе благаю! Щоб прикрив мої старі очі на вічний сон. Благослови його, Свята Діво, на велике діло, на війну за самостійність, на бій за Україну!“

Звук дзвона почувся вдруге. Тремтячою рукою обтер старий сотник сльози, здійняв шаблечку з стіни й пішов у другу світлицю, де ждав його вже Микола.

„Сину мій! промовив сотник стиха. — Ти бачив і знаєш, що діється на Україні: одно страшне некло. Зайда-чужинець вдерся в нашу землю. Стогне й ридає Україна. Сором гнути шию! Сором ходити в ярмі по землі политій кров'ю славних предків, вкритій їх тисячолітніми могилами!“

Голос батькові вже не тремтів, але дзвенів як метал. „Не раз ми піднімали повстання, — продовжував він. — Тисячі борців гинуло в боях за самостійність України! Твій прадід поліг у бою з бусурменами. Дядька твого Северина спекли Ляхи в мідяному биці. Старший брат твій упав од московської кулі. Я сам двадцять три роки був у походах. Не сподобив мене Господь унасти на полі слави: рани зробили гречкосієм. Така його воля... Та я тебе шлю, сину! Останнього з Паливайків... Хай кров їх пролита запалить твоє серце. Помстись або згинь, як герой!... Як вони!“

„А може як вернеш у славі, мене вже не буде на світі. Тоді сину, лишаю тобі один заповіт: будь сином України. Для лакомства нещасного, проклятого панування, багато кинуло свій народ, і віру, і мову. Продали Україну за золото, як Юда продав Христа. Згадай Вишневецьких. Острожських і інших... І як би я знав, що за жінку візьмеш чужинку й приведе вона тобі на світ Ляха, Москвина чи Турчина, вбив би тебе оцею шаблею! Кров твоїх дідів і братів, кров нашого роду спала б на голову твою й помстилася б на твоїх дітях і внуках!“

З піднесеною до гори правицею, випроставшись у весь свій могутній зріст, це не був уже слабосилий дідусь. Ні, він був втілена помста! Із очей йому прискакали блискавиці. Шрами, що рясно вкривали лице, не опоганювали виду, надаючи якоїсь суворо-воляцької краси. Він стояв наче величній, страшний дух сили, гніву і кари.

„Оцею шаблею благословляю тебе на святе діло, останній із роду Наливайків! Віднині ти не спудей, а лицарь і местник України! Хай імям твоїм страшать гнобителі своїх дітей і внуків! Докінчи почате предками визволення України! Зганьблена чужинцями, вона знімає до тебе закрівавлені руки. Іди рятуй її!“

Микола стояв на вколішках без слів. Чув, як наче грім ко-тяться над його головою. Чув, як його серце бється шалено, як щось величне розпіра груди. Устами доторкнувся до шаблі, освяченої кровю й благословенням батька і тремтливими руками прийняв її до пояса.

Потім схопив батькову руку й припав до неї з безмежною пошаною. І вчув, як батькові уста діткнулися його палаючого чола довгим, довгим поцілунком.

Знову розітнувся звук дзвона. Батько здригнувся. Зусиллям волі відірвався од сина — „Іди!“... ледві чутно промовив і одвернувся: старий воєнка соромився батьківських сліз.

Микола вийшов із кімнати. На очах йому блищали сльози. У другій кімнаті ждала мати. З іконою Чернигівської Божої Матері сиділа вона нерухомо й шепотіла молитву. Як тільки побачила сина з батьковою шаблею в руках, зрозуміла відразу, що вже все скінчено, що сповнилась остання жертва. З виразом розпачливої

покори вдвлялася в очі сина й страшне ридання вирвалося з материнських грудей. Це останній сні йде від неї на невідому долю ..

Потім кинулася, обняла йому голову й мовчки почала притискати до себе.

„Благословіть мене, мамо!“ — сказав Микола крізь сльови. Мати ледві підвелася. Тремтячими руками піднесла святу ікону. Нею трічі перехрестила сина, одягла йому на шию й без сил схилилася на ослів. Микола вшав навколінки, ще раз принавши до маминих рук. А вона тремтіла на цілому тілі, шепочучи: „І ти йдеш . . . останній . . .“

*
*
*

Церква була повнісінька. На цвинтарі хвилювало море голів. Діди, жінки, діти — всі в святкових убраннях. Спереду стояла молодь; парубки в повній зброї.

Задзвонили дзвони. Притих гомін юрби. Навкруги стало тихо, тихо. Навіть малі діти, відчуваючи що твориться щось надзвичайне, не бігали й не пустували. Служба скінчилась. Із церкви вийшов у золотих ризах сивий як голуб пан-отець. Перехрестив дерев'яним хрестом (золотого .лихи відняли) народ і так промовив:

„Дорогі браття й сестри і ви, воїни-козаки!“

„Немає більшої любови, аще хто душу свою віддасть за друзі своя“, — каже Святе Письмо. — „Ви, козаки, серцем зрозуміли ці слова. Ви зібралися на велике свято, для не одного останне свято. Чого шаблі в ваших руках? Чому очі ваші палають завзяттям? — Бо страшний суд прийшов на Україну! Чужинці опанували нашу землю! Віру нашу ганьблять, тіло Христа топчуть ногами, церкви зачиняють, мову нашу нам забороняють.“

„Немає сил довше теріти! Немає сліз, бо висохли вже очі! Немає в грудях стогону: в них одна розятрена рана! Не плачте ж матері, не плачте сестри й сиві батьки! Забудьте, що перед вами стоять ваші брати, чоловіки, сини й онуки! Це — лицарі, це — местники за ваші сльози й муки! Це — борці за відбудування Української держави! Їх кличе голос предків: Володимира Великого, Святослава Хороброго, Ігоря, Романа, Сагайдачного, Трясила, Наливайка!“

„Іх кличе голос матері-Січи: Прийдіть до мене всі ті, хто прагне порвати ярмо чужинців, і я наставлю вас! Прийдіть до мене ті, кому пече душу вогонь священної ненависти, і я озброю вас! Прийдіть до мене всі скривджені ворогом, і я помщуюся за вас! — Ви, козаки, вчули цей голос. Ідіть же на ворога! Кожна шабля ваша кінчається хрестом: з хрестом ідете на нього, і ніяка сила ворожа не встоїть проти вас!“

„Бачу — (і тут голос пан-отця набрав якогось пророчого натхнення). — падає лютий ворог од ваших шабель! Видиться мені: жене Україна зайд із своєї землі! Ідіть же і знайте: зброя ваша та пролита кров відбудують Українську державу!“

З піднесеним у правиці хрестом стояв він наче апостол. Очі горіли завзяттям. Видно було, що рука в якій мигтів хрест, держала колись шаблюку⁴.

„Простягніть свої шаблі!“ владно промовив він.

І в цю хвилину забряжчала зброя. Здрігнулася велика громада. Мороз пробіг усім по тілі. А краплі свяченої води сипалися на блискучі леза й похилені голови козаків.

Раптом розітнувся звук дзвона. Ціла громада впала на коліна.

Посвячення зброї скінчилося. А священик іще стояв нерухомо, простягнувши над вояками руки, благословляючи їх у далеку, далеку дорогу...

ЧАСТИНА ПЕРША.

У БОРОТЬБИ З НЕВОЛЬНИЦТВОМ.

Під редакцією

В. ЗЛОТОНОЛЬЦЯ

склали

ГОРЬ ФЕДІВ та ВАЛ. ЗЛОТОНОЛЕЦЬ

Року Божого 1919.

У третьому році відбудування Української Держави.

Київ—Відень.

Уночі повз Кізікермань. На повному морі.
Напад на Озів. Визволення невольників.
Остання башта. Яничари.

Унихо-тихо пливли чайки. Не плюскотіли гребки, не гомоніли козаки. Здавалося, що це не люде пливуть, але мовчазні тіні. Микола схилившись на гребку дивився в далечинь.

І йому згадалися останні літа. Як виряжав його батько на Січ, перший бій за визволення, як покотом кладися голови Ляхів і як він знеможений упав на людські труни, а кров лилася стру-

мочком із рубаної рани. Це перша була кров за визволення Вітчизни. А потім безупинні бої в степах із Татарвою, морські походи... „Три роки, три роки минуло в походах!“ — прошепотів Микола — „і не стямився навіть“.

Світло, що ледві-ледві мигтіло в далечині, почало блимати щораз ясніше. Гавкання собак ставало щораз голоснішим. Здалека було вже видно, як чорніли ніби в мряці башти твердині. Серце забилося в Миколи. На чайках було тихо, тихо. Чутно було, як у кожного знімаються й опадають груди.

Микола стояв непорушно. Думка за думкою гнались як бистрі Дніпрові хвилі. Перед ним, ген там в далечині, мов скелі знімалися мури Кізікерманя¹ — „Як перший півень заспіває, пропливти маємо повз фортецю“, згадав він зненацька наказ кошового. А там, а там уже далі море, широче, бурхливе Козацьке море!

„Дніпре, могутній Дніпре!“ — розмовляв подумки Микола. „Носив ти колись на своїх дужих хвилях Олега, був шляхом слави Хороброму Святославу й Володимира Великого колихав на своїй гриві. Ми їхні й твої діти. І наші носив ти чайки аж у Козацьке море. Не забудь і тепер про нас! Ми зросимо, як наші предки, твої лугові квіти ворожою кровю. І цвістимуть вони, і пишатимуться тобі на радість. Пошли ж буйного вітра: хай нагонить мряку й нею нас оповив. Заховай нас од хижих очей ворогів! Очеретові скажи шуміти, щоб плюскоту наших гребок не було чутно! — Пропусти нас, батьку, в Козацьке море!“

Зненацька далеко в темряві заспівав півень. Микола прокинувся з задуми. Похилився вперед і вдивлявся в темряву. Вухом ловив найменший шелест. Мушкет із підведеним замком був готовий кожної хвилини до стрілу. За ним стояло два козаки також з мушкетами: стежили боками, щоб і звідти не впало лихо. Гребці держали руки на гребках готові кожної хвилини мигнути ними й стрілою пролетіти попри твердиню.

* * *

На небі погасли зорі. На сході зявилася червона смужка. Почало благословитися на світ. А в очереті, наче стадо качок, збилися чайки. Козаки відпочивали: Кізікермань був уже за ними!

Того ж дня над вечір, як сонце сховалося за очеретом, пустилися Запорожці в дальшу дорогу. А що спочивали цілий день, налягали тепер на гребки з усеї сили.

Чайки мов вітер гналися на хвилях. Так плвли вони цілу ніч. На світанню, як сонце почало золотити береги Дніпрові, побачив Микола, що вони шаршають. Хвилі вже не товпились і швидко не гналися. Широке, спокійне плесо відбивало блакить неба й білі хмарники. Велетенськими раменами Дніпро простягався далеко й губився в сірій, бурхливій пасмузі. Туди летіли чайки! Хвилі билась об невисокий беріг і заливали його раз-по-раз. Це вже не були хвилі Дніпра: то було Козацьке розбурхане море!

Зраділи козаки! Заспівали пісню, що аж море здригнулося, вхопило легкі чайки на свої розколихані хвилі й понесло їх далеко, далеко.

Микола не міг одірвати очей від моря. Навкруги бушували хвилі. І знімались чайки на самі гребні хвиль, то спадали в чорні прірви. Аж наприкінці розбурхані хвилі, наче жалючі втомлених козаків, почали втихати. Перед Миколою простягся безмежний простір далеко-далеко, ген аж під крайнебо. Лише мала, ледві видна чорна смужка, відділяла море од хмар: це мріло побережжя Криму².

Та не туди стлався шлях Запорожцям. Вони плвли весь час далеко від берега. Під Козловим минули щасливо турецькі галери й прокралися непомітно попри Кафу, що лише мріла здалека своїми мінаретами. Боям пробидися попри башти Керчи, розбивши дві турецькі галери, й проплвли протоку. Вранці розкинулося перед ними тихе плесо Озовського моря. Не бушували хвилі, не знімались білі пінясті верхи, не чорніли водяні безодні. Над вечір на крайнебі замаячила смужка: це було вже Озовське побережжя.

*
*
*

Чорна ніч сповила небо й море. З легким шумом билась об беріг хвилі. А на цьому чорнів мур. Наче якісь марева знімались башти, безупинно блимаючи блискучими очима. Із очерету, що хвилював недалеко затоки, розітнувся тихий голос пугача й за хвилину почали випливати чайки.

Не чутно було ні плюскоту гребок, ні гамору, ні шелесту. Підпливли під беріг. На пісок упала ніби тінь: одна, друга, третя постать. Це підкрадалися Запорожці під мур Озова³. За хвилину й їх не було видко: зникли в темряві ночі.

Зненацька з очерету вдруге почулося гасло: — Пугу! — „Пугу!“ відповіло щось із під мурів твердині. І чорні смужки одна біля другої стали вкривати беріг. Вчувся наче тихий плюскіт гребок і ледві чутний дзенькіт і шум. За хвилину все стихло. Лише час до часу за муром вили собаки та лопотіла крилами сполохана птиця. „Пугу!“ втретє розітнулося гасло і за хвилину мигнуло світло під чорними мурами одно, друге!...

Розітнувся брязкіт шабель. Блиснув огонь, там другий, третій. В цю ж мить загреміли з берега гармати. З свистом понеслися кулі на мур. Затремтіли башти, сколихнулося море. Заметушилися Турки в баштах. Розітнувся страшний крик із козацьких грудей, мішаючись із ревом гармат і торохкотінням мушкетів. Вибігли Турки на мур, та вже було пізно. І тоді в темряві забряжчали шаблі, з зойкотом і стогоном почали битися на мурах. У місті спшилося пекло: ревіла худоба, іржали коні, зойк і крики продиралися крізь гуркіт гармат — подумя обхопило його з усіх боків.

А тим часом огонь, що обхопив ціле місто, став добіратися до закутка, де чорніли башти. Червоні язики вже почали лизати сірі, грубезні мурі й важкі залізні двері...

Раптом із бічної, вузької вулиці вибіг Микола. Його постать освітило подумя; воно відбивалося в його очах, що жевріли мов огонь. Червона смужка крові спливала по його зеленому жупані. Та він не помічав цього. Перед собою бачив лише сірі башти. Піднесена закрівавлена шабля була готова кожної хвилини змести кожного, що наважився б заступити йому дорогу до залізних брам, за якими чутно було брязкіт невольницьких кайданів і благання помочі. В нього була лиш одна думка: — „Там невольники України! Там нещасні християне!“ Прибіг під браму й замахнувся з усієї сили шаблею. Вона дзенькнула й зламана впала на землю. Не їй розбити невольницький замок! Микола кинувся у сусідню хату. За хвилину вибіг. В його руках блищало серед подумя вістря

сокири. З надлюдською силою грюкнув об замок раз, другий — і замок упав на каміння.

Заскрипіли залізні завіси, та брязкіт кайданів і радісно-божевільні крики заглушили рин дверей. Микола зник у темній, низькій вязниці. За хвилину почали звідтіля виходити невольники — світі діди й молоді козаки. На руках у де-яких іще брязчали пажкі кайдани. Руками, на яких під ланцюгами червоніло м'ясо, закривали очі, бо блеск огню їх слінив. Це не були люди: це були якісь страшні примари. Несамовиті запалі очі та чорні сухі лица надавали їм вигляд кістяків покритих шкірою. Ноги вгиналися під невольниками: вони не могли вдержати їхніх кістяків.

Плакали, сміялися, обнімалися, божеволіли. А там далі ледві доволікся до брами, як голуб сивий дідусь. На ногах у нього були ще ланцюги. Знеможений сперся на одвірок і заривав як мала дитина. Полузя освітіло його худі руки й випалені очі, які здійняв угору. — „Україно!“ — шепнув тремтячими устами, схилив голову та біля розбитих воріт тюрми віддав Богові душу.

Не судилося йому побачити вільних стених Вітчизни! Тридцять три роки мук на порозі волі відібрали йому життя.

А тим часом доми, мінарети⁴ й кіпариси палахкотіли велетенськими смолоскинами, освітлюючи місто мов у велике свято. Це була ніч, якої Озів іще не бачив! Це був день страшного суду, день на якому справедлива Божа рука розкривала перед катями України заслужене некло, а перед її синами, невинними мучениками, довгожданний рятуюнок.

Визволені невольники з запаленими смолоскинами пробігали генер разом із козаками вулицями міста; у де-яких на руках брязчали ще кайдани.

Худі руки, в яких палахкотіло полузя смолоскинів, счорнілі, змарнілі лица — надавали їм вигляд духів помети з палаючими мечами за кривди й рани України. Козаки розсипалися по цілому місті.

Там розковує козак невольника, там стоїть у обіймах сина-козака визволена мати. Там зустріли козаки серед невольників старого бойового товариша й він переходить із обійм у обійми.

Тим часом вогневі язики почали щораз сильніше бухати. Вони

вже вдиралися в саму браму. Із неї вийшов останній невольник, за ним вискочив Микола. Його очі спинилися на невольниках, цих ледві живих трупах у ланцюгах. Стиснулися кулаки: йому хотілося кричати до Бога про криваву помсту, якої світ іще не бачив! Одвернув очі й побачив, що недалеко чорніє ще одно пекло: остання башта! Глухий, божевільний крик, розпачливий зойк продирався крізь грубі мурі й залізну браму. І Миколі здавалося, що це не крик і не зойк, а хтось кинджалом довба його голову раз-по-раз; що вплялося щось гострими кігтями в його груди й рве їх шматок за шматком. Він закусив губи з болю й погнався до башти. І вже бачив залізний замок. Уже замахнувся сокирою, коли зненацька крізь гамір пронісся страшний крик яничарів⁶: — „Алла! алла!“

Що сталося з ним, Микола не знав. Схопився, скочив мов звірь. У руках час од часу блискало гостре вістря сокири. Чув зойк навкруги, бачив як чвісь голови котяться йому під ноги й щось тепле, липке оприскує йому лице. Чув, як спотикається й щось ясне блима йому перед очима. А далі потемніло в очах, підігнулися ноги. Він хилитнувся раз, другий, вчув страшний гук і вже більше нічого не бачив і не чув... Не бачив, як рухнула остання башта, придавивши собою останніх невольників, що не діждалися рятунку...

Пробудження в льоху. Кафа. „Майдан сліз.“
Хрестний шлях.

Чорне склепіння льоху нависло над Миколою. Вода стікала краплинами зі стелі й падала йому на голову, що була гаряча мов жар. Не світило Миколі ясне, веселе сонце. Перед очима наче хто простяг чорне рядно. Лежав мов у домовині. Щось налягло на груди й давило їх наче камінюкою. Микола ледві-ледві дихав. Зненацька забряжчали ланцюги: це він ворухнувся. Підвів голову, та вона без сил упала на камінь. Usta йому палила страшна спрага. У грудях і горлі палахкотів вогонь. Повернув голову й припав устами до пасяклої водою стіни. Звідкіля й яким чином попав він у цю пільму, ніяк не міг зрозуміти. Перед ним ставали неясні картини: якесь море, село й башти. Та поволі думки ставали яснішими. Він зрозумів уже, що попав у якусь печеру.

А далі помітив, що стоїть ніч, бо нічого не бачив перед собою. Він іще не знав, що світу йому тут не бачити, що в льохові цьому вічна, глуна ніч.

„Та чому рухнутися не можу?“ — пробігла думка. Підвів руку. Щось наче тягнуло її до долу й немов забряжчало. Підвів ногу — й вона теж мов із олова: упала й задзвеніла. Мороз пробіг по тілі.

„Де я? де я?“ мов ножем шпигала думка. „Чого саме зайшов у цю печерю? — Не печерю, а якусь могилу? А може я не живу?“ — шепнув і злякався свого шепоту. Почав підносити ще раз руку й ногу. „Ні, мабуть живий!“ — крикнув і аж задеревів із жаху, бо на його крик озвався якийсь тихий, придавлений стогін і бряжкіт ланцюга. Потім зойкіт затих. За хвилину знову ніби стогін дійшов до його вуха: цим разом сильніший був людський стогін. Божевільний жах стиснув серце Миколи. Він чув, як уся кров застигла в ньому й щось давить йому груди все дужче й дужче. Стогін не втихав.

Зненацька майнула ясна думка. Він щось ізгадав. Так, тепер він знав уже це напевне: він вибрався з Січі в похід. Поволі-поволі почав розуміти більше.

„Ага“, шепнув до себе, „похід на Озів.“ Він бачив тільки тепер і мури, й башти, і Турків, які падали під його ногами. І чув навіть їх крик та зойк, і радість та плач визволених невольників.

— „Уже знаю!“ скрикнув розпачливо. — „Не бачити вже мені більше сонця! В турецькому льохові немає дня, немає ночі! Ї смерть повільна, смерть найстрашніша!“

В цю хвилину очі Миколі зайшли кровю. Мов розпаленим залізом хто ударив його по голові. У страшній, нелюдській роспуці він почав пручатися й зубами кусати ланцюги, які тільки тепер учув на руках. Та тверді, тверді бусурменські окови: не розбити їх ніколи Миколі! І розпачливий стогін вирвався йому з грудей. . .

Кілька хвилин лежав тихо, непорушно. Він ізгадав батька, брата й сотні тих, що погнали в цьому льохові. Його мучила тепер думка, що сталося з товаришами? Чи врятувалися вони, чи може валяються по льохах як і він?

...цей вітрак був для них архіввором м.шварської техніки"...

І соромно стало Миколі за себе. „Хай буде твоя воля, Боже!“ шепнув тихо. „За Україну каралися вони й я буду каратися. Тільки під Неї одверни муки, бо Вона невинна!“ І Микола вже не чув ні болю, ні брязкоту ланцюгів, не бачив темряви. Він був цілком спокійний. Муки й смерть не були вже страшні.

А тим часом що-дня вранці брязчав замок і піднімалася ляда. На дручку спускали йому шматок хліба й мисочку брудної води, щоб не загинув із голоду.

Так серед мук, голоду й пекельної спраги мабуть довго проживотів Микола. Волосся спадало йому довгими кучерями на плечі. Лице вкрилося густою бородою. Шкура на руках потріскалася від холоду й бруду. А рани вже не пекли: стали потрохи присихати.

* * *

Минуло хто зна скільки часу. Було як раз опівдні. Сонце пекло немилосердно. Перед брамою пишного музульманського міста почувся брязкіт залізних ланцюгів, ляскіт батогів та дикі вигуки погоничів. Довгий ланцюг людей: чоловіків, дівчат та дітей тягнувся далеко-далеко. Звідки йшли вони? — Мабуть здалека, бо закріпавлені були їм ноги, рамам висіла одежа, в обличчях не світилося людських почувань: їх заступило худобяче отупіння. Скучі по чотирі в ряд упоперек, повязані мотузками вздовж, невольники посувалися мов безконечна валка. З опущеними головами ледві волікли ноги. Межи них був і Микола. Його преднали до ясиря¹ в Озові, посадивши разом на корабель і привізши потім до цього незнаного міста. І от він ішов тепер серед оцих замучених людей. І здавалося йому, що не ясирь це ведуть, а якась велетенська гадюка веться поміж тополямп, міниться й торохкоче ріжнобарвною лускою. . . А куди проповзала — зіставляла кривавий слід.

— „Кафа!“ — зненацька вимовив хтось із ясиря. І мимохідь здрігнулися невольники.

Ввійшли у браму. Юрба бусурмен обступила невольників і почала їх оглядати. Малі татарчата бігали попри них, штовхали, глузували жбурляючи грудками, кричали мов несамовиті. Гуркіт коліс, вигуки погоничів ослів, тупіт коней та гомін юрби зливалися в якийсь дикий гамір.

Миколі закрутилася голова. Він одвик у темному льохові від такої метушні й гамору. Цікавими очима глядів проте круг себе. На хвилину забув хто він, куди й чого йде. Обабіч вносилися пишні будівлі. Раз-у-раз проходили поуз нього то Татарин, то Турчин, то Вірмен. Мінилися дивні одяги чужих, незнаних народів. Різнобарвні завої, халати так і мигтіли перед очима.

Тим часом скінчилася вузька вулиця. Перед очима Миколи розкрився широкий людний майдан.

„Майдан сліз!“ — мов блискавка пролетіла кожному думка. І сотні людей з жахом обвели його очима. Змалку чули про цей страшний невольничий ринок, куди зїздилися купці з цілого світу, розвозячи потім невольників по всіх усядах.

Невольникам звеліли зупинитися. Микола тепер тільки вчув страшну втому. Він ледві держався на ногах. Утомленими очима повів круг себе. В далечині, просто перед ним, розкинулося місто. Ліворуч простягся беріг і губився в синіх хвилях моря. Ліс щоглів чорнів при березі. Біля кораблів метушилися люде. Хто вони, не можна було впізнати. А з майдана сліз серед цього натовпу тяглася чорна смужка, і її перед посувався до берега. По боках на конях упізнав Микола погоничів. Смужка то губилася, то виринала серед натовпу людей, аж нарешті спинилася при самому березі й почала зникати в чорних кадовбах кораблів.

— „Продані!“ подумав Микола. — „Не бачити їм більше рідних степів, не бачити своєї вітчизни!“ Він одвернув очі, бо чув, що тиснуть ся слюзи.

Здалека бачив тепер браму міста. З неї що-хвилини приганяли нові й нові гурти невольників. Спереду йшли дівчата, звязані по двов, а далі жінки. Біля них дрібними ногами тупцяли діти... Погоничі затинали їх канчуками, щоб не приставали. Серед гамору доходив до Миколи плач малих невольників. Кров ударила йому до голови, груди почали підніматися швидче. Чув, як щось давить йому коло серця; хотілося крикнути зі страшного болю.

Та раптом штовхнув його хтось з усієї сили. Він повернувся й побачив лице Турчина. „Ага! це він привів мене на продаж“, отямився нещасний і поволікся за Турчином. Крик і гамір ставав що-раз голоснішим.

Продираючись крізь юрбу, Турчин нарешті спинився на краю майдана й крикнув щось малому Татарчатові. За хвилину з'явився другий Турчин. Приступив до Миколи й почав його оглядати, обмацувати, заглядати на зуби, наче купував коня. Микола глянув на нього грізними очима. Він забув на хвилину, що не шабляка в його руках, а важкі ланцюги вілись аж до кости. Йому так і хотілося кинутися на Турчина, вирвати шаблюку, що блищала при боці дорогими самоцвітами, й розчерепити йому голову. Та Турчин одійшов од Миколи й почав розмовляти з його господарем. Мабуть торгувався за Миколу. А Микола забув уже про свого господаря й про Турчина, що його купував. Перед ним стояв гурт дівчат.

На де-яких красувалися білі сорочки. Мережані рукава й намиста так і звертали увагу цікавих глядачів. Бліді лиця відтіняли карі очі й чорні смужки брів. Струнки як тополі стояли вони сумні-сумні.

„Пишні квіти України!“ — думав Микола дивлячись на них, — „зірвали вас із дугів і зелених садів і тут продають до турецьких гаремів²! Повянете, повянете незабаром. Счорніє біле личко, змарніє краса. Очі виплачете у пишних палацах!“

Тої хвилини підійшов до них Турчин у пишній одежі. Татарня, що вивів їх на продаж, прихвалював дівчат. А вони, наче сполохане стадо птиць, збілися до купи втираючи сльози. Турчин оглянув усіх і пішов далі. Переляканими очима дивилися вони вслід за Турчином. Він підійшов до другого гурту дівчат.

Ці не були вже в білих сорочках. Пишні шовкові шати прикривали їм гнучкий став. Бліді лиця були нафарбовані. Дорогі сапанці красувалися на ногах. Та не тішила їх ця пишна одежа, бо лиця змивали рясними сльозами.

Турчин підійшов до крайньої. На її молоденькому личкові відбивався безмежний сум. Мов краплинки роси мерехтіли в оченятах сльози. Вона притулилася до своєї подруги й переляканими очима дивилася на Турчина, що обхопив її в одну мить жадібним оком. Микола бачив, як загорілися бусурменові очі. Йому здавалося, що бачить гострі кігті Турчина, які хоче той затопити в дівчину. Турчин сказав кілька слів Татаринкові, взяв його руку й прибив своєю.

„Пропала ти, нещасна дитино!“ — зітхнув Микола. Турчин узяв дівчину за руку, щоб повести з собою. І здається молоде

дівча вчуло ці невидні кігті, відчуло цей кровожадний зір, бо вирвалося йому з рук, мов пташка з пазурів хижого яструба. Розлютований Турчин прискочив до неї мов тигр, вирвав із рук Татарина канчука й почав ним шмагати нещасну. Дівча кинулося до гурту подруг. Та не втікти їй! — Ударом канчука повалив її Турчин на землю, зашморгнув шнура за шию й повіс за собою.

Микола ледві міг устояти. Він тремтів на цілому тілі. Потім обгорнула душу якась байдужість. Хай роблять із ним, що хочуть, хай б'ють, катують, на шматки посічують, — аби не бачити йому цих знущань над нещасними братами, над безборонним українським людом.

Раптом недалеко почувся распачливий жіночий крик. Микола прокинувся з задуми. Він не хотів, він боявся глянути в той бік. Та юрба штовхнула Миколу й повернула туди.

Два Татарини однімали в якоїсь жінки хлопчика. Вони продали його мабуть на яничара Турчинові, за яким вели вже кількадесять таких дітей. З надлюдською силою боронила мати дитину. Нарешті Татари відірвали її од сна. З божевільним криком упала вона мов нежива на землю. Ох, той зойк: він застиг здається в ушах Миколи навіки! І не раз у страшних примарах переслідував він його відтоді аж до самої смерти...

Микола навіть не чув, як підійшов потім до нього новий купець і як купив його в Турчина. Він прокинувся тоді тільки, як новий господар штовхнув його в бік і звелів іти за собою. Микола ледві кинув оком на нього. Його могли тепер вести, куди хотіли; могли робити з ним, що кому було до вподоби. Похилив голову й пішов мов не своїми ногами за Турчином. Куди й чого, — він не знав і не намагався навіть одгадати.

Знав тільки одно: що ніколи вже не побачить рідної землі, що всі радощі зісталися позаду, що з цього часу для нього самого починаються муки невольництва, на боротьбу з яким підняв він батьківську зброю.

І Микола йшов покірно тим хрестним шляхом, який не раз стелився перед сотнями тисяч українських невольників, єдиною визволителькою з якого була мученицька смерть.

ГЛАВА ТРЕТЯ НА ТУРЕЦЬКІЙ ГАЛЕРІ

Прикутий до опачини. Примари. Смерть невольника.
Невольницький плач. Плавба повз африканське по-
бережжя. Боротьба з доглядачами. Морський бій.
Поміч невольників ворожому судну. Кари за бунт.
Знову невольничий ринок.

Минуло вже мабуть зо два місяці як Микола опи-
нися на турецькій галері¹ й ніяк не міг отямитися. Бо коли
його приковували під корабельним помостом до тяжкої опачини,
був якийсь нечувствівний. Не розумів навіть, що ці удари молотка
живцем його забивають у труну, бо вийти, чи то пак винести його
звідти, — могли тільки мертвим. Був як уві сні.

І ці горлові крики доглядачів, і удари таволгою² по голій
до пояса спині, а до того ж безупинне піднімання й опускання
важкої опачини, якось приголомшували, задурювали. А коли вга-
дати все пережите Миколою: полон, удар в голову та майдан
сліз — не диво, що він утратив вразливість.

На зупинках же виснажені невольники западали в тяжкий сон. Та він їх не відсвіжував: прикуті сидьма не могли випростати втомленого тіла; цілоденні муки викликали страшливі примари і невольники, скрикуючи несамовито, поривалися кудись, рвучи на собі ланцюги. І не раз траплялося вночі, що кілька хвилин чутно було божевільні вигуки та брязкіт кайданів. Тоді приходили з світлом пострівожені доглядачі й ударами ремінних бичів приводили до притомности.

А спека ставала все більш нестерпучою: пливли, видима річ, на південь. Мучила спрага — й нічим було засмаглених уст зрочити; гриз голод — бо годували лише раз на день. А тяжка праця виснажувала тіло.

Одного разу траплялося, що хтось із невольників не видержав: із горла й носа вибухнула кров. А за кілька день ні грізні лайки, ні удари, не могли примусити слабого підносити важку опачину: він конав у кайданах. І тоді його ще конаючого розкували й понесли на поміст. Плюскіт хвиль та слабкий крик показали Миколі, де найшов бідолаха упокоєння.

Сливе ніякі зовнішні вражіння не доходили до нещасних. Тільки крізь опачинні отвори пробивалося денне світло та вчувався іноді мірний плюскіт і ритмічний брязкіт кайданів: то пропливала повз них инша галера. І знову тиша: лише скрип опачин, дзюркотіння води та мірний брязкіт кайданів.

І вже втратили лік дням. Давно пропливли проклятий Стамбул³. А галера все пливла та пливла прямуючи на південь.

У ці води ніколи вже не запливали Запорожці. Тож жадної надії на визволення! Були живцем поховані в цій пливучій домовині!

* * *

Одного разу, Микола почув із берега неясні звуки схожі на мелодію. Проте це не була пісня. Мелодія складалась із стогону, ридань та розпачливого брязкоту кайданів.

І вона линула до серця — й те шматувалося від жалю, доторкалася до очей — і з них капали гарячі сльози.

„Боже, що зі мною?“ думав Микола. — „Звідки ці звуки такі рідні й такі болючі?“

А звуки линули, спиналися зненацька розначливими акордами, спадаючи повільно, немов розприскуючись гарячими сльозами. Де він чув ту мелодію?... Раптом у Миколиній уяві став із випеченими очима січовий кобзарь, і він пригадав цю пісню: то був невольницький плач.

Глянувши зненацька на товаришів, Микола не впізнав учорашніх рабів, що муки здавалося вгасили їм духа. Ні, ні! — Це були живі труни, але очі їм променіли дивним огнем: так дивилися на старих іконах мученики йдучи на смерть.

„... і ніколи вже не побачимо рідної землі. Кайдани пере-
гризуть нам тіло. Навіки в неволі, навіки!“ ... стогнала пісня.

І всі невольники, навіть чужинці, що не вміли по вкраїнсь-
кому, притулившись до опачин, ридали як малі діти...

„Ні, не може бути! думав Микола, — щоб оцей плач не
дійшов до неба. Він долітає туди й кривавою рососою спадає у
підніжжя Господнього престола. Щось станеться!“

І він широко одвертими очима вдивлявся туди, в несього-
світні простори, звідки й міг лише чекати порятунку...

... І доглядачам багато треба було тоді бити й лаяти невольників,
щоб їх прочумати. Галера рушила нарешті. Усе тихше й тихше ставала
пісня. А їй окселентував на галері ритмічний брязкіт кайданів...

* * *

Спека під помостом, де сиділи невольники, ставала нестер-
пучою. Вода й їжа через це були смердючі, огидливі. Невольники
охляли й од недостатків, темряви та виснаження схожі були на
блідожовтаві труни. Чимало невольників харкало кровю, а від по-
стійного палягання на важкі опачини сливе всі слабували на груди.

Із розмов доглядачів дізнався вони того часу, що плывуть
на захід уздовж африканського побережжя, і ще тяжче стало на
серці: отож усе далі й далі від рідного краю! І якесь худобяче
отупіння опанувало нещасних.

Але иноді хороблива лють охоплювала Миколу та інших не-
вольників. І вони, задихаючись од ненависти, жаріючим зором
пасли кожен рух доглядача. Ніколи навіть у якійсь нестямі ки-
далися на катів; але ланцюги вгризалися в тіло, а бич розлюто-
ваного доглядача — в закрівавлену спину.

Проте навіть у цих нерівних умовах межі невольниками та доглядачами відбувалася німа, але запекла боротьба. І Микола брав у ній не останню участь.

Це була трагічна війна безсилля з силою, скутого раба з вільним. І кінець її обом сторонам був відомий наперед: ані один невольник не вийде живцем!

Коли наприклад доглядачі давали наказ гребти повільно, невольники, напружуючи всіх сил, гребли чим дужче. А коли треба було поспішати, вони ледві ворухили опачинами. І що міг зробити доглядач? Удари? — Тіло було одна розятрена рана! Смерть заподіяти? — Невольник би молвився за нього! І хто зна, на скільки літ вистарчило б Миколі сил, коли б не трапилася подія, яка цілком змінила його все дальше життя.

Одного дня, Микола почув якусь незвичайну метушню на помості. Потім прибігли заклопотані доглядачі й звеліли гребти чим дужче. Але невольники, вдаючи своїм звичаєм як найбільше напруження, гребли так, що галера ледві посовувалась.

Згорн що-хвилини збігали яничари, щось кричали незадоволено доглядачам, показуючи на невольників. Доглядачі підганяли тих грізними криками й ударами, а невольники, вдаючи переляканий поспіх, зачеплювались опачинами й сварились. А галера ледві посовувалась.

Раптом десь у далечині розітнувся гарматний стріл, за ним другий, третій. На помості счинилася ще більша метушня. Над самими головами невольників розітнулися також стріли. Невольники зрозуміли все: йшов морський бій.

І от, навіть не зговорившись, вони вирішили одночасно: спинити галеру! Як це сталося, Микола не розумів і сам. Він, як і інші невольники, мав одну лише думку: потопити ненависних бусурменів, потопити хоч би й ціною власного життя!

І ось невольники повернули зненацька опачини, гребучи в противну сторону. Горішні опачини зчепилися з нижніми, галера повернулася на місці й . . . спинилась. Побачивши бунт, перелякані доглядачі мерщій кинулися на гору.

Тим часом вороже судно мабуть швидко наближалося, бо незабаром Микола почув навіть стрілянину з мушкетів. Видима річ, галеру брали на абордаж.⁴

І тут рантом заблис у Миколи вогник надії: а що як це християне? Що як вони визволять нас із неволі? І так захотілося жити, Боже, як захотілося! І він сидів тремтячи від трівожно-радісного сподівання.

А на горі з обох боків безупинно гримали гармати, виразніше вчувалася стрілянина з мушкетів.

Зненацька, з великими шаблями в руках, збігли з гори приведені доглядачами яничари. Кинулися на невольників, і на вказівки доглядачів, почали стинати голови.

Рванувся Микола й лише зі зтогоном упав на своє місце. Хтів умерти з незаплющеними очима як козак — і не міг: од безсилля й виснаження потемніло в очах. Чув мов крізь сон, як рубали живе тіло, чув хряскіт костей та хрипи конання. . . . А коли вже прочу-мався, доглядачі виносили порубаних: їх було більш як половина всіх невольників. Микола був увесь закрівавлений: його двох сусід порубано.

Мушкетна стрілянина стихла. Вряди-годи з обох боків гримали ще гармати, але чим-раз тихіше. Галера віддалялась од ворога: вона пливла. Микола виразно чув дзюркотіння води, а на помості — радісні вигуки бусурменів.

І тут він зрозумів усе. Туркам допоміг вітер: вони пливли напнувши вітрила.

* * *

Що до недобитків-бунтарів, а серед них і Миколи, Турки за-кували їх у потрійні кайдани й укинули на саме дно галери, замкнувши лядою. Там перебували вони в цілковитій темряві, у смороді, серед щурів, без їжі та води.

Аби заморили голодом, це був би ще, на Миколину думку, найкращий вихід.

„А може виймуть очі бусурмени або скалічать та й зроблять за евнуха^б“, — міркував він. І важкі думи сушили серце.

Не весело було й пишим невольникам. Проте ніхто не скаржився, ніхто не нарікав на долю. У всіх була німа покора Найвищому Володареві та розуміння необхідности цих мук для Вітчизни.

І одно тільки смутило і Миколу, й других: чи матимуть вони сили винести останні муки? Чи не зроблять сорому Запорожжю

стогоном або иншим проявом слабости? — Бо виснажені були козацькі тіла й підупали лицарські сили.

Скільки часу пробували отак невольники — чи день, чи два, чи кілька — ніхто не знав, бо не проходило до них ані промінчика світла. Усі вже так охляли, що не могли навіть сидіти й лежали нерухомо.

Один молодий козак почув наближення смерти; а що не було пан-отця, козацьким звичаєм сповідав свої гріхи перед товариством. З сльозами прохав, як допоможе кому Бог вернутися на Україну, щоб передав останній привіт його зарученій та старій неньці. Потім затих і вмер іще за життя положений у цю пливучу домовину.

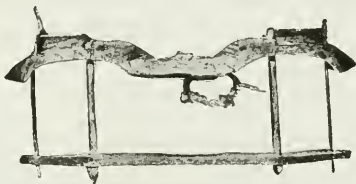
Отож зісталось тепер невольників двадцять два та один труп.

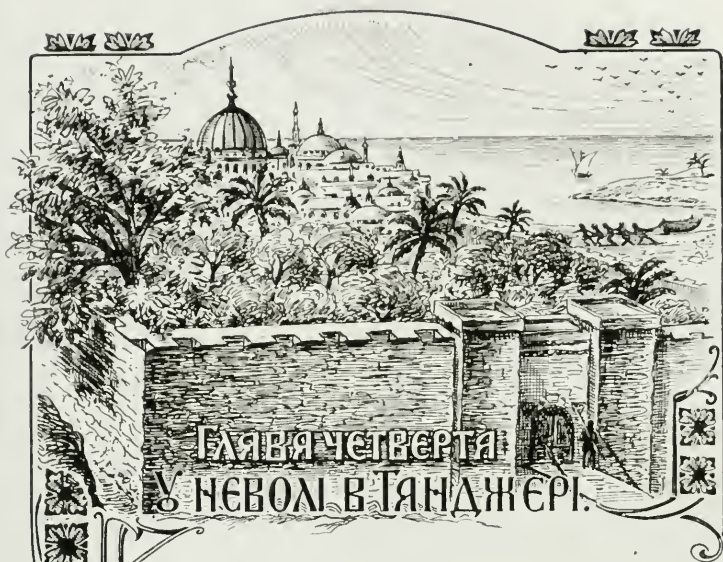
Нарешті, одного дня, забряжчав замок, піднялася ляда й невольників почали виводити на гору. Де-які не могли вже йти: тих піддержували товариші, умовляючи не робити сорому товариству. Бо ніхто не знав куди їх ведуть — може на муки — і хотілося показати ворогові в останне, як уміра Українець.

А коли вивели на поміст, невольники спянули від повітря й посліпли од сонця. Іх як сліпців поводили з корабля й повели кудись. А вони йшли хитаючись, спотикаючись, піддержуючи одно одне.

Вели певне до якогось міста, бо чутно було галас юрби чим ближче, тим голосніший. А коли прибули на місто, Микола й інші невольники могли вже де-що бачити. З будови домів та по високих мінаретах одразу помітили, що це якоесь велике музультманське місто.

Ще кілька хвилин і невольників пригнали на широкий, людний майдан. Глянувши на нього, Микола одразу впізнав що то: це був невольничий ринок.

У неволі в будівничого. Рани на ногах. Новий господар. Праця коло ручних жорен. Знайомство з англійським матросом. Розмова з Дау ель-Бакані. Зміна становища. Збудування вітряка. Прихильність господаря. Думки про втечу.

Сливе півроку пробував уже Микола в неволі у Танджері. Правда, не на галері без світу Божого, проте неволя була також не легка. До того ж за всей цей час ні разу не стрічав він земляків.

Серед невольників були Генуенці, Венеційці, Греки, Волохи, Французи, Москвини, Мурини¹ та Англіїці. Але ні одної рідної людини, жадного слова по українському. І ця самотність дуже болючою була для Миколи. Скільки пережив він за останні часи!

На невольничім ринку господарь галери продав Миколу одному будівничому, що жив у мароканськім порту Танджері. І Микола вкуці з иншими невольниками, скутими по четверо в ряд, тягнув узберіж кораблі й гончаки² навантажені камінням та иншими бу-

дівельними материялами. Потім вони їх вивантажували, знемагаючи від тяжкої праці. Сонце пекло немилосердно. Рани од ударів ятрилися від поту та спеки. Люті африканські мухи й гедзі впивалися їм у закрівавлене тіло, а воно гноїлося й кишило червою мов живе стерво. А спека задурювала. Море горіло мов розтоплений металъ і боляче було на нього глянути. Переводив Микола погляд на місто: воно лежало все біле, пишно розкинувшись на зелених горбах; стрімко вносилися стрункі мінарети, біліли серед гаїв пишно-оздоблені вілі³. Там журкотіли водограї, там була прохолода.

А тут невольники, особливо Європейці, один по другім мертвими падали від соняшного удару. Та байдужно дивилося на це місто затінене пальмами, безжурно віддаючись пестошам сонця. Тиша стояла навкруги: лиш учувалося важке сопіння хворих невольничих грудей.

Инколи зі збанками на головах, із заслонами⁴ на лиці, збігали до джерела стрункі арабські жінки. І кілька хвилин лунали тоді в повітрі безжурні голоси, привабливо дзвенів жіночий сміх. А Микола гинув од спраги, спеки й втоми, проклинаючи це музультманське місто.

... І вночі не було відпочинку. Невольників замикали в вирубаній у скелі льох, брудний та вохкий, де вони задихались од смороду.

... Скільки часу минуло отак, Микола не уявляв собі. Та одного дня, вивантажуючи з гончака каміння, він поскобзнувся й тяжко поранив ноги. А що доглядачі не звикли лікувати невольників, рани ніяк не загоювалися й Микола не міг працювати.

Отож, щоб збутися слабого, Миколу продали втретє. Цього разу купив його один дуже багатий Араб, колишній губернатор Танджеру, Дау ель-Бакані. Після галери та тягання вантажу робота в нового господаря здалася Миколі дуже легкою. Під накриттям од спеки, прикуті довгими ланцюгами до муру, сиділи двадцять два невольники й ручними жорнами мололи збіжжя. Годували в Дау ель-Бакані також краще та й доглядачі були здається не такі люті. Огож Микола відпочив трохи й по де-якім часі загоїлись йому рани.

Маючи більше вільного часу, почав він знайомитися з сусідами, але єдиним Європейцем був серед них англійський матрос

Джемс Бровн. Отож із оцим Англійцем бів Микола часті розмови й вони вчились одно в одного мови.

По де-якім часі Джемс Бровн умів уже трохи по українському, а Микола, що вже не раз за ці півроку стрічався з Англійцями, сливе вільно почав говорити по англійському. І яка ж це радість була для обох слухати й говорити рідною мовою! До того ж у Джемса Бровна збереглося якось Святе Письмо, з яким побожний матрос ніколи не розлучався.

І от, коли він навчив Миколу ще й читати по англійському, вони разом читали Святе Письмо. Це траплялося звичайно ввечері після роботи. Друзі присовувались одно до другого, оскільки дозволяли ланцюги, схиляючи голову над Святою Книгою. І вони почували тоді всім серцем незриме заступництво Найвищого Судії, що віддав їх у неволю як Іосифа й вірили щиросердно, що надійде час і Він визволить їх як і Іосифа з оцеї муки.

Отак проминуло цілих два місяці. Одного дня, оглядаючи своє господарство, Дау ель-Бакані зайшов і до невольників. Побачивши двох Європейців, він спитав їх звідки й хто вони. Микола, що вмів уже трохи по арабському, відповів йому, хто був він та його товариш.

Почувши що Микола з України, господарь ним дуже зацікавився й почав розпитувати де-що, бо не раз мабуть чував од Турків про Українців. Але Миколі важко було говорити по арабському. Помітивши це, Дау ель-Бакані, що був дуже освіченою людиною, спитав Миколу, яких мов він іще вміє.

— „З чужих мов я найкраще володію латинською“, відказав Микола.

— „Латинською?“ здивовано запитав по латинському⁵ Дау ель-Бакані. — Деж ти її навчився?“

Тоді Микола оповів йому, латинською ж таки мовою, хто він і де вчився, як пішов на Запорозжя і як дістався до неволі.

Дау ель-Бакані вислухав оце з очевидним зацікавленням. — „Сміливий і лицарський народ ви, Українці!“ сказав він на відході. — „Не раз чував я про вашу відвагу. Самого Володаря вірних⁶ (хай Аллах продовжить йому віку!) гризе журба, що має таких завзятих сусідів, а перед ним, козаче, тремтить уся Європа“.

Оця розмова несподівано для Миколи змінила все його дальше

життя. Незабаром його розкували, одягнули й оселили в палаці. Дау ель-Бакані давно вже шукав для свого сина, десятилітнього хлопчика, вчителя латинської мови. Отож він звелів Миколі вчити цієї мови хлопчика, суворо заборонивши ухилитися від свого предмету, особливо ж зводити річ на релігійні теми. А для догляду за Миколою приставлений був один старий слуга-Араб.

Хлопчина вдався дуже слухняний та працювятий, то й наука йшла успішно. Отож батько був дуже задоволений з Миколи. Він не раз сам приходив на лекції, а іноді кликав до себе Миколу, щоб дати йому де-які вказівки що до науки. Але по де-яким часі Дау ель-Бакані почав кликати Миколу просто на розмову або на пораду, бо почав шанувати його за розум, досвід, освіту та лицарську гідність. Микола бачив оцю прихильність господаря й усе міркував якби полішити становище свого приятеля Джемса.

Одного разу, в розмові з Дау ель-Бакані, він оповів як мелять збіжжя на Україні й як там вітер або вода працюють краще й скоріше ніж сотні невольників. Дау ель-Бакані дуже зацікавився й запропонував Миколі збудувати млина. Микола цього тільки й хотів. З дозволу господаря він вибрав собі зпоміж невольників майстрів, але в першу чергу увільнив Джемса Бровна. Матрос був не поганий тесля, та й Микола як справжній Запорожець умів теслярства.

Отож вони й заходилися ставити вітряка. Але хоч якою легкою й простою здається ця справа, проте брак відповідного знаряддя, а особливо незнайома робота, справляли чимало труднощів.

І Микола й матрос цілими днями іноді додумувалися, як пририхтувати пальці до трибів, або як зробити, щоб із коритця під кошем, при кожному повороті жорна, сипалося під нього збіжжя.

Траплялося, що якась дрібниця надовго спиняла роботу. Т'алеж для Миколи збудування вітряка було тепер справою чести. І він його таки збудував!

Може у вітрякові й не все було зроблено майстерньо, а борошно навряд чи вже було першорядної якості, але ж молоти можна було. Щож до танджерців, у тім числі навіть і Дау ель-Бакані, — цей вітряк був для них архитвором⁷ млинарської техніки.

Відтоді ще більше почав шанувати Миколу господарь, а Джемса Бровна настановив за головного мельника.

... "Не раз набігали нові хвилі, тягнучи Миколу в безодню" ...

Тепер Микола був сливе вільний. Він добре вже говорив по арабському. У пристойнім убранню це був гарний, ставний юнак з інтелігентним, завжди трохи зажуреним обличчям. І в виразі лица мав він щось таке, що мимохіть притягало кожного: в нім була якась внутрішня сила, міць зтримана надлюдським зусиллям. Обичайний та здержливий він ніколи не виявляв невольничого пригноблення. Навпаки, почуття саможертви було для невольника джерелом самоповаги, що незримою авреолею⁸ оточувала його постать. У рухах і в поведенці виглядав він немов здетронізований⁹ король. І ця незламна сила викликала повагу навіть у гнобителів. Не диво, що Дау ель-Бакані почав закликати до себе Миколу не тільки для розмов на самоті, але й при гостях, особливо ж коли до нього приходили вчені мулли, кадї¹⁰ та інші. І тут розмовляли про філософію¹¹, а найбільше на релігійні теми.

Трохи згодом, господарь здавалося так полюбив Миколу, що не міг уже без нього обійтися й почав брати з собою їдучи в гостину до вельможних, здебільшого вчених, знайомих.

Отож жилося б Миколі не погано, коли б не туга за рідним краєм. Вона мов звірь вгризалася в душу й тоді гнітив його пишній палац, задихався він серед чудових похощів тропічного саду. І часто радився Микола з Джемсом Бровном про втечу. Але ж хоч і був здається вільним, почував проте, що всюди за ним непомітно мов тіні стежать доглядачі. І не раз здавалась йому тоді нечуваним лицемір'ям та витонченим катуванням бусурменська, прихильність.

ТАТЬЯ ПАТА ВТЕЧА З НЕВОЛІ.

Цат ес-Саямі. Диявольська спокуса. — „Краще смерть, ніж зрада!“ З ворогом Вітчизни всі засоби боротьби дозволені. Приготування до втечі. Крізь палац уночі. На мотузку в повітрі. Назустріч долі.

Одного дня, Дау ель-Бакані покликав до себе Миколу й звелів наглядати за будівництвом вітряка в своїй родички-удови пані Цат ес-Саямі. Миколі це вже була не первина, бо околишне панство слідом за Дау ель-Бакані почало й собі ставити вітряки. Отже, в супроводі невольників зараз же виїхав він на присланім ослі й за годину був коло оселі пані Цат ес-Саямі. Тут Миколу

повели довгими алеями пишного саду. По сходах із рожевого мармуру, які провадили до величавого передсінка, увійшов він до палацу.

Навіть у Дау ель-Бакані не бачив Микола нічого подібного!

Проминув кілька пишно оздоблених заль: де-які з них були без стель і по середині мармурової долівки до басенів, облямованих трояндовими кущами та квітами, з мелодійним журкотом спадала кришталева вода. Іноді починалися цілі галерії¹ з високим мов у церковних банях склепінням, опертим на майстерньо різблені мармурові колюмни. Усюди вилискував мармур, журкотили водограї. У повітрі розносилися пахощі й Микола не знав, що запашище: чи оті пишні квіти, чи аромати, що блакитним димом розходилися з срібно-перлямутрових² курільниць.

І оця незнана пишнота, і барвиста мінливість фарб, і солодкий журкіт води сяянили вразливу душу юнака. Мплуючи красою, йшов як уві сні. Раптом відчув на своєму плечі дотик провідника й спинився: невольник зник уже провівши його до пані.

Вона сиділа просто перед Миколою на шовковій канапі. І крізь тонку заслону побачив Микола, що пані ще молода й незвичайно вродлива. А очі їй були такі промінчасті й такі сумовиті! — Неможурба якась застигла в них, промінюючи безупинно тужливим зором.

— „Вітаю тебе, чужинче! Ти втомився: сядь і спочинь!“ промовила вона стиха.

І її мелодійний голос якось журливо забренів серед оцеї пишноти. Невимовне почуття охопило Миколу й чомусь так шкода стало журно-привітної красуні.

„Я чужинець і невольник, світла пані. В цій землі мене так не вітали ще навіть звичайні люде...“ — з тихим докором одповів Микола — „а тут така пишнота... Може Ви сама королева? Ні, я не знаю, що Вам одповісти!“... І він сам здивувався своїй неспіливості: здається не хвилювався ще так перед самим кошовим.

Вона всміхнулася ледві помітно, але не сумовитими очима, лиш устами.

— „Не нарікай на мене: я сама тут чужинка... Сядь же та розкажи мені, звідки ти?“ І таке ніжно-жіноче співчуття бренило в її голосі, що Микола й не стямивсь як сів і почав говорити.

Він оповідав про свою науку, про батьків, про Запорозжя, про бої, про полон, а найбільше про Україну та її муки. І тут голос йому тремтів од хвилювання. Пані була здається також зворушена: на очах їй світилися сльози. Раптом вона підняла з лица заслону й Микола побачив шляхетно-звабливе жіноче обличчя.

І од цієї нової ласки³, яку зробила йому незнайома пані, глибока вдячність і якесь нове, ще незнане почуття ввійшло в серце Миколі. А вона обійнявши руками коліна, тужно схилила голову мов зівяла квітка й так і застигла в німій тузі.

І Микола мовчазно й непорушно сидів коло неї, не сміючи перебити цю тишу в пошани до невідомого йому горя. Боже, чого б не віддав він, щоб тільки розважити цю зажурену красуню! Здається життя б не пошкодував за усміх на вирізбленому немов із білого мармору личку.

— „Не дивуйся, лицарю!“ промовила нарешті Цат ес-Саямі, опанувавши себе. „Усі мої кривні далеко-далеко звідси. Ти нагадав їх мені своїм оповіданням!“

Потім згадавши зненацька обовязки господині, звеліла вона невольницям принести солодошів та прохолод, приймаючи Миколу не яко невольника, але як дорогого гостя. І отак, наглядаючи за роботою, не раз бував Микола в Цат ес-Саямі. Завжди вона його стрічала не яко невольника, але як близького, щирого друга.

Одного дня, саме вернув Микола з роботи, як його покликав до себе господарь. З виразу обличчя помітив Микола, що Дау ель-Бакані має йому сказати щось дуже важливе.

— „Друже!“ урочисто почав господарь, узявши Миколу за руку. „Ти бачиш мою прихильність і знаєш, що я зробив для тебе. Ти був у кайданах, і я розкував тебе; був невольником, а став моїм другом! Скажи ж мені тепер, чи подобається тобі Цат ес-Саямі?“

Багато вже чув і бачив Микола на своєму віку, але ж од цієї мови оторопів, не знаючи що відповісти.

— „Слухай же мене уважно!“ продовжував Дау ель-Бакані.

„Багато й не останніх юнаків домагалося Цат ес-Саямі, але тільки ти зворушив їй серце. Аллах послав тобі долю. Бери її за жівку й будь щасливий!“

— „Ні за жінку?“ ледві вимовив Микола, — „але ж я невольник, а вона вельможна пані!“

„Я даю тобі волю!“ дивлячись йому просто в вічі, промовив Дау ель-Бакані.

— „Я християнин, а вона музульманка!“ твердо додав тоді Микола.

„Християнин?“ згідно новторив господарь, пронизуючи його очима, „що ж? — перейдеш на музульманство!“

Лише тепер зрозумів Микола як слід значіння слів господаря. Мов опечений одскочив од бусурмена. Увесь зблід на лиці.

— „Зрадити віру батьків! Продати за роскоші свій народ! Ні, краще смерть! — В нашім роду не було відступників!“

Він задихався. Очі горіли ненавистю. Страшний і прекрасний був у гніві козак! Раптом Микола згадав своє становище й неймовірним зусиллям волі опанував себе, але помітив, як зловісний вогонь блиснув в очах у господаря. Проте це була лиш одна мить: Дау ель-Бакані стримав себе також, продовжуючи далі:

— „Слухай же!“ і в голосі бусурмена брєпіла тепер незламна воля, „ти забув, хто ти. Не завжди живеться добре невольникові: сьогодні в ласці, а завтра на ґалері, сьогодні здоровий юнак, а завтра каліка-євнух⁴. І втікати йому нікуди: лише замах на втечу і виймають очі! Слухай же уважно!“ говорив Дау ель-Бакані далі, — „раз на віку трапляється щастя! Подумай, я даю тобі на це один день!“

Слухаючи ці погрози, відчував Микола, як німіє йому від жаху тіло, а несамовита лють охоплює всю істоту. Не смерті боявся, але каліцтва. Бо ж нема сиравді нічого страшнішого, а надто для юнака, як бути скаліченим нелюдським способом. І хотілось йому схопити цього ката за горянку й задавити мов скаженого собаку.

— „Так от яка ласка ворога! Ні, ні!“ з ненавистю думав Микола, „він лютищий від доглядачів на ґалері!“

І тут зрозумів він раптом, що з цими катами всі засоби боротьби дозволені що це не люде, але звірюки. Отакі думки мов блискавки пролетіли в його розналеній голові. І Микола вирішив: уперше в життю стримати себе, обдурити ворога й сиробувати щастя в утечі

— „Так, пане!“ промовив він покійрно, немов схаменувшись. „Я забув, що я невольник. Але ти розумієш сам, як тяжко зректись того, чого нас змалечку навчили.“

Ця вдавана покора відразу вплинула на Дау ель-Бакані й він уже значно лагіднішим голосом почав переконувати Миколу. Він говорив Миколі, що ж однак ніколи вже йому не вернутися на Україну. Отож треба вибрати: або неволя, або розкоші.

Та яка користь буде для вітчизни, коли він десь конатиме на галері? Хто знатиме про це? — А тут житиме в багатстві, матиме за дружину одну з найвродливіших жінок Сходу. З його розумом, освітою та бойовим досвідом і у війську, й на цивільній службі можна зайняти високу посаду. І яка шкода буде від цього Україні? Адже ж Мароко далеко від України й ніколи з нею не воюватиметься!

Микола вдавав, що він визнає Дау ель-Бакані рацію й прохав лише збільшити час, уже навіть не на обмірковування, але на те, щоб звикнути до несподіваного щастя. Господарь охоче тепер згодився пождати й не настоюючи навіть на призначенню певного речивця, відпустив Миколу.

З важкими думами, але з твердою постановою вийшов Микола. Перед ним зійшлося три шляхи: побусурменення, неволя й утеча. І він зробив уже вибір. Знав, що чекає його при невдачі, але ж не мав иншого виходу. Почав обмірковувати плян утечі.

Незвичайно тяжка була ця справа, навіть коли б пощастило викрастися з палацу. Увесь палац, сад і подвір'я — це була справжня твердиня, оточена стрімким муром шість метрів⁵ заввишки та глибоким ровом коло чотирьох метрів завширшки. Отож, коли б навіть утікачеві пощастило спуститися на мотузку з муру, опинився б у рові, вилізти звідки було неможливо. Біля брами ж та звідного мосту⁶ постійно вартувала сторожа.

Але Микола знав також, що в саду біля муру росло високе крислате дерево, міцне гілля якого звисало понад муром майже над серединою рову. Отже Микола гадав, що коли б він зачепив ливну за найгрубшу гіляку й спустився вниз, опинився б іще на яких два метри від берега. Проте він розміркував, що коли б ливна була міцна, а гіляка не зламалася, можна було б тоді розгойдавшись

у повітрі, доторкнутися до муру й одштовхнувшись сильно, опинитися на березі.

Плян утечі був занадто сміливий і ризикований, але єдиний. Уся справа тепер була в тіх, щоб здобути відповідну ливну й викрастися вночі з палацу. Повідомивши при першій вмові Джемса Бровна про свою постанову, Микола оповів йому плян утечі, запропонувавши втікати разом.

Джемс Бровн охоче згодився й вони почали готуватися до втечі. Джемсові, яко мельникові, протягом двох днів удалося без жадних підозрнів здобути кілька міцних мотузків. Зв'язавши їх до куни, матрос міг мати міцну, потрібної довжини ливну. Замість зброї він жеж таки здобув два довгих, гострих долота з млинарського знаряддя й наперододні втечі передав одно непомітно Миколі, а той переніс його під одежею до своєї кімнати.

Увесь цей час Микола вдавав при зустрічах із господарем цілковите задоволення своєю долею. Проте кожного разу боявся, що не витримає цієї гри й зрадить себе якимсь нерозважним словом чи рухом.

* * *

Надійшла нарешті ніч утечі. Ніколи ще мабуть так не хвилювався Микола, як того часу. Здавалося, що серце йому розірветься, заки діжде призначеної години. Кілька разів починав уже Микола думати, що пропустив умовлений час і поривався відчинити двері. Проте страшним зусиллям волі здержувався. У голові гунало мов гнали мільони волів.

Раптом заспівав півень. Одним скоком Микола був коло дверей. „А що, як скрипнуть?“ блиснула думка. Рішучим рухом підняв проте клямку й одразу відчинив двері. Вийшовши безшумно зачинив їх за собою.

Навкруги панувала тиша й півтемрява. Схилвшись біля одвірка, з шаблею в руках, спав чорний невольник. Микола застиг на вшпиньках. Один підозрілий рух, лише нерівномірний віддих — і він кинувся б на вартового й задавив би на місці.

Та невольник спав твердим сном. Мов тіль прокрався повз нього Микола. Пробіравсь через пишно-оздоблені залі. Мякий пів-

світ йшов з підвішених де-не-де кришталевих лампад. Ніжно-пахучий дим розходився з срібних курильниць. Дивовижні арабески⁷ на примхливих маврійських склепіннях та луках приковували погляд. Подекуди таємно вилискували на чорному мармурі старовинні темно-золотаві арабські письмена.

Дійшов нарешті до темного передсінка. Мов неясні тіні взносилися колюмни. По середині журкотів водограй. Слабий світ мерехтів у далечині: то були двері балкону. Під захистом колюми почав туди прокрадатися Микола.

І вже був на середині передсінка. Раптом напружений слух уловив ледві чутну ходу: хтось ішов сюди. Сховавсь за колюмну. Увесь напруживсь мов тигр до скоку. Задержував віддих. В руці стреміло вістря долота. Назустріч ішов невольник. Нічого не помітивши, пройшов повз Миколу. Хода затихла. Ще не встиг Микола рушити, як знову почувася хода. Поуз втікача пройшов невольник, що вартував біля дверей.

Іще кілька хвилин напруженого чекання. Все стихло. Мов тїнь прокрався на балкон і по гіллі дерева миттю опинивсь на землі. В саду панувала тиша. Нечутною ходою, ступаючи по теплій росяній траві, дійшов до водограю. Якась тїнь вийшла зза дерева: це був Джемс Бровн.

— „Линва е“, прошепотів ледві чутно. І обоє почали прокрадатися до муру.

По крислатому дереву вилізли на мур. Матрос обв'язав Миколу одним кінцем линви за пояс, зачепивши другий за гиялку й почав спускати. Саме зайшов місяць і Микола ледві бачив на кілька ступнів навколо. Здавалося був уже над самим ровом.

— „Годі!“ гукнув стиха Джемсові. Той зав'язав угорі линву. Розгойдавшись, Микола одштовхнувся од мура й долетів до берега. Але був занадто високо й черкнувши об беріг ногами, знову перелетів через рів, гепнувшись з розгону об мур. Тільки Миколяна сила волі та будова тіла могли витримати такий удар.

— „Нижче!“ гукнув удруге матросові. Той спустив його нижче.

Коли линва перестала гойдатися, частина Миколиного тіла вище пахов була над ровом, решта в рові.

Знову почав розгойдуватися. Це була найстрашніша хвилинка! —

Коли б лива або гиляка не витримали, смерть була неминуча: з розгону настромився б на забиті в дні рова палі. Але цього разу лива почала закручуватися й долітав усе до муру синюю. Нарешті Миколі пощастило: одштовхнувшись од муру, долетів до берега й з усієї сили за нього вхопився. Джем відчув, що лива спинилась, одв'язав її й почав злегка попускати. Микола виліз на беріг. Кілька хвилин спочивав: боліло все тіло. Далі зачепивши кінець ливви за якогось корча, дав гасло Джемсові спускатися. Матрос миттю опинився біля Миколи.

Уже співали другі півні, а береговий вітер проганяв із моря туман, коли наші втікачі прямували до затоки. Йшли більш як годину. Почало сіріти й острах узвв втікачів, що рибалки їх попередять і, позабравши байдаки, почнуть відпливати на ловлю. Не йшли, а просто бігли до берега. І вже чутно було шум пробудження міста, коли підходили до затоки.

Край берега стояло кілька байдаків із сітями та иншим рибальським знаряддям з вечора приготовлені до плавби. Зіпхнути найближчого з них на воду, напнути вітрило й одпливти — це була для втікачів справа кількох хвилин. Микола сів коло стерна, матрос — біля вітрила й легенький байдак, мов білокрилий птах, полетів прорізуючи хвилі.

А місто прокидалося: з'явилися на вулицях погоничі ослів, зі збанками на головах що-хвилини збігали за водою танджерські дівчата, рибалки навантажені сітями прямували до берега. Та наші втікачі виїли вже з затоки на повне море. Невольа зісталася позаду, перед ними піялились хвилі, а там у далечині, неясна мов обрій моря, чекала їх незнана будучина.

ГАЯВЯ ШОСТЯ.
РОЗБИТТЯ КОРАБЛА
ТА УКРАЇНСЬКА ЛИЦАРСЬКІСТЬ.

Байдаком через океан. Без їжі та води.
Порятунок. Хуртовина. Гураган.
Підводна скеля. На березі.

Чотири дні й чотири ночі пливли вже наші втікачі. За всей оцей час тричі тільки припливали до берега, щоб набрати питної води. Але й це робили вночі: боялися попасти до рук переслідувачів. І тому, хоч і потерпаючи від голоду, держалися завжди далеко від берега, пливучи до того не на північ — до Гібральтарської протоки, але на південь — уздовж західного побережжя Африки. Микола й Джеймс Брови думали цим способом уникнути зустрічі з бусурменськими кораблями, а також затуманити переслідувачів, які безперечно вирішать, що втікачі прямують до Європи. Разом із тим матрос міркував, що їм пощастить дістатися до гирл річок Г'амбії або Сенегалу¹, а там були вже англійські оселі.

Не легка була ця плавба. Іграшкою хвиль здавався легкий байдак. І багато треба було зусиль, снаги, безсонних ночей та невсипущої праці, щоб не загинути в океані. Ішов п'ятий день

плавби. П'ята доба також і голодування, бо годувалися тільки сирію рибою, що її вдавалось уіймати на повному морі.

Але останніми часами втікачі вже не помічали на побережжю людських осель. Отож, на шостий день увечері, вирішили підпливти до берега. Вони спинилися й переночували в гирлі невеличкої річки. Цей одпочинок був сливе безпешний, бо за втікачами вже, видима річ, не гналися, але просто таки необхідний для них, бо давно падали від виснаження.

Беріг здавався цілком відлюдним. Проте втікачі боялися зрадити свою присутність і не розпалювали вогню. Але вдосвіта зважилися розпалити багаття й у казанку, який знайшли в байдакові, вперше зварили собі юшку. Підживившись, утікачі знову віддалилися на повне море, пливучи однак усей час узберіж.

Отак цілих дванадцять день прямували вони на південь. Усе частіше й частіше траплялись їм тепер людські оселі. Іноді на березі стояли дикуни — Мурини. Вони запрошували на зм'ігах наших утікачів наблизитись, але ж досвідчений матрос радив не звіртатися на них тим більше, що в Муринів були списи та луки, а втікачі не мали жадної зброї.

Надійшов п'ятнадцятий день плавби.

Побережжя було вже так густо заселене, що втікачі не могли навіть одшукати відлюдного місця й відновити запасу води, а це під пекучим африканським сонцем дуже давалося в знаки. Ледві стояли на ногах. Проте терпляче переносили муки. Минуло ще кілька день. Нарешті перед утікачами встало грізне питання: або можлива неволя в дикунів, або смерть на волі від голоду й спраги. Не вагаючись вибрали останнє: далась бідолахам у знаки бусурменська неволя!

Неможливо описати ті муки, які переживали того часу Микола й Джеймс Бровн. І вже не мали сил, щоб разом працювати: довелося встановити зміну. Одбувши свої години, кожен знеможений падав на дно байдака. І розпачлива думка гризла обох: чи надовго вистарчить їм сил.

Настав вісімнадцятий день плавби. Микола відбув свою чергу й непорушно лежав на дні байдака. Дивовижні марева видилися йому: бачив цілі озера солодкої, холодної води, цілі гори сокови-

тих овочів та смачної їжі. І ці видива викликали страшенну муку.

— „Корабель! Корабель!“ розітнувся зненацька несамовитий крик Джемса.

Одним скоком випростався Микола. На обрії мрів корабель.

І радощі, і страшні сумніви обгорнули тепер нещасних. Чий був оцей корабель? І чи треба їм зраджувати свою присутність?

Корабель плив просто на них. Але ж вони побачили його рапціе й вирішили не виявляти себе. Отже, згорнувши вітрило, поставили байдака запорожським звичаєм навпроти сонця. Чекали поки корабель підпливе ближче й досвідчений матрос із способу його будови впізнає, чий він.

Минуло десять хвилин — десять віків! З німим запитом дивився Микола в напружені очі моряка. Раптом в зорі Джемса блиснула радість.

— „Португальский!“ скрикнув він задихаючись і мов неживий повалився на дно байдака.

Микола кинувся напінати вітрило. Кілька хвилин плив за кораблем навздогін. Несподівано корабель згорнув вітрила й спинився: видима річ чекав байдака.

За чверть години Микола був уже біля корабля. Уся кораболева залага вийшла на поміст з цікавістю дивлячись на невідомих людей в арабськїм убраннї. Матроси спустили їм мотузяну драбину. Але навіть Микола не зміг по нїй вилізти. Після першої спроби йому закрутилася голова й він упав також на дно байдака. Матроси обв'язали тоді обох утікачів за пояси й таким способом витягнули на корабель.

Обидва були непритомні.

* * *

Як тільки Микола й Джемс очутилися, їх нагодували й почали розпитувати по португальському, по еспанському й по французькому, але вони нічогосінько не розуміли. Наприкінці Микола порозумівся з капітаном корабля по латинському. Він оповів йому всі свої пригоди та про втечу разом з Джемсом із музультманської неволі. Джемс тим часом порозумівся з одним матросом Шотландцем.

Неможливо описати тих піклувань і тої прихильности, яку виявила кораблева залога до втікачів, дізнавшись хто вони.

Але особливо привітно ставилися всі до Миколи. І не диво: страшну, безупинну боротьбу провадили тоді всі цивілізовані народи Європи проти Музульман. Але ні хрестоносні походи, ні двохвікова кривава боротьба не зламали ісламу¹. Здавалося він став іще могутнішим, іще грізнішим. Турецькому султанові належала сливе половина півсвіта. Турецькі війська доходили аж під Відень. Музульманські наскоки закривали пів Європи.

І тому слава Запорозької Січі голосно лунала по всьому світові. В очах цивілізованих європейських народів Запорожець — це був лицар, що вів безупинну, жорстоку війну з музульманством. Тепер, коли серед кораблевої залози був Запорожець, імя „Україна“ не сходило нікому з уст. І всі з співчуттям обговорювали, як Миколі найкраще дістатися до вітчизни. Та ба! — Корабель плыв до Америки.

Що до Джемса Бровна, це його зовсім не турбувало: зустрівши земляка, він охоче зайняв на кораблі вільну посаду матроса. Та не так почував себе Микола. Він тільки жив думкою про поворот на Україну. Вона стояла йому завжди перед очима. Вже вільний — не почував себе цілком щасливим.

Капітан корабля обіцяв чим тільки може допомогти Миколі в його повороті до Європи. Він казав навіть, що на о. Мадейрі Микола може випадково натрапити корабель. Крім того обіцяв спинити першого стрічного корабля, упросивши капітана прийняти до себе Миколу. А коли б не трапили стрічного корабля, пропонував доїхати разом до Бразилії, звідки капітан мав незабаром вертати до Європи.

А що на поворот до України потрібні були кошти, капітан запропонував Миколі чималу суму грошей, зібраних із власної оцадности, але Микола відмовився. Тоді капітан запропонував обом утікачам продати йому байдака. Порадившись із Джемсом, Микола хотів спочатку подарувати байдака зо всім, що в нім було, капітанові. Але коли той рішуче відмовився, Микола й Джемс згодилися продати байдака.

На долю Миколи припало 418 піястрів². За 80 піястрів він

зараз же купив у допомагача капітана його святкове, нове вбрання й переодягнувся.

Погода була чудова. На третій день корабель доплив до острова Мадейри. Усей оцей час жевріла в Миколи надія, що може підпливе до Мадейри, вертаючи з Америки до Європи, якийсь корабель, але даремне. Отже, по двох днях, підняли якір і корабель пустивсь у дальшу дорогу.

День по дню минали спокійно. Микола сидів цілими днями на помості: перед його очима простягався безмірний океан, а вгорі ясна блакить неба. І він ливув думками далеко-далеко на свою рідну Україну . . .

На шостий день після виїзду з Мадейри, над вечір, затягнулося небо чорними хмарами. Вітер, що колихав досі лагідно корабель, почав кидати ним що-раз сильніше. Хвилі товпилися й знімалися що-раз вище вгору. Сполохані птахи з кигитом літали над розбурханими хвилями.

Микола знав що заноситься на хуртовину. Він її не лакався: козак зник до бурі. Та все таки неспокій якийсь вкрався в душу. Йому хотілося погідного неба, йому хотілось як найшвидче дістатися до Бразилії, звідти до Європи, а там уже далі, дасть Біг, і на Україну.

Раптом небо прорізала блискавка одна, друга, третя. Угорі здалека почувся страшний гуркіт. Сколихнулися хвилі, підняли на своїх хребтах корабель мов порошок і жбурнули ним у прірву . . .

Мянула ніч страшна, пекельна ніч. Ранком хуртовина ніби вщухла, та не надовго. Коло полудня знову вірвався вітер, іще дужчий як учора. Небо знову вкрилося чорними, грізними хмарами. Розбурхані хвилі кидали кораблем і несли його ніхто вже не знав куди. Минав день по дню один грізніщий за другий. Люде звикли трохи, сиділи притулившись до стіни й шепотіли молитви. Вони віддали себе в опіку Всевишньому й ждали від нього порятунку.

Шість днів лютував гураган і тільки сьомого дня вранці почав стихати. Вітер скаженів іще, та корабель плив уже спокійніше. Микола не міг довше втерпіти й вибіг на поміст. Ноги затреміли в нього.

— „Рятунок! Земля!“ Крикнув він і чув, як сльози радості тиснуться йому до очей. Усі кинулися за Миколою. Далеко перед ними чорніла смуга землі. Один могутній крик радості залунав на кораблі, та цей ж хвилини корабель струснувся, затріщав і став на місті. Усі понадали. Настала тиша — смертельна, страшна тиша. Навкруги ревіли спінені хвилі й почали вдиратися що-раз вище й вище.

„Підводна скеля!“ пробігло Миколі в думці. — Він чув як щось стиснуло йому серце. . . Смерти він не боявся: колись сам просив її в Бога. Та чому вона приходить якраз тепер, коли він вільний? Коли всміхалися йому вже береги тої країни, звідкіля міг вернутися на свою Україну? — Страшний біль стискав йому груди.

Усі зрозуміли, що приходить кінець. На кораблі знову заметушилися. Хвилі вдиралися на поміст і почали обмивати ноги людей. Микола став при вході, сперся об стіну й ждав. Він чув як що-раз глибше потона корабель, як хвилі вдираються з непереможною силою в нутро судна. Шум, крики, зойки доходили до його вух. Хтось бігав, штовхав його, падав і піднімався. Він зібрав усі сили.

„Тут гинуть люде, всі збожеволіли, а я стою мов дитина.“
— „До шалюпи!“ крикнув він кидаючись на керму.

За допомогою Джемса й кількох моряків спустив він шалюпу³. Юрба з криком кинулася до неї, та Микола заступив їм дорогу. — „Жінки й діти наперед!“ — гукнув він і почав пускати їх до шалюпи. За ними тільки пішли чоловіки. Шалюпа під тягарем що-раз глибше поринала в воду. На ній не було вже місця, а на помості зісталася ще купка чоловіків. Вода доходила вже їм вище кісток. Тоді вони з божевільним криком одпихнули Миколу й почали стрибати в воду. Руками хапалися за шалюпу й благали їх узяти також.

На помості зістався лише Микола. Він стояв притулявшись до щогли й чув як що-раз глибше потона корабель. Та це вже було йому байдуже. Вже рішився на смерть. Туним, закаменілим зором дивився перед себе: човен одпливав. Він зістався один і ждав смерті. . . Раптом здрігнувся. Страшна хвиля височенним хребтом почала насовуватися на човен і корабель.

„Кінець!“ — подумав Микола й перехрестився.

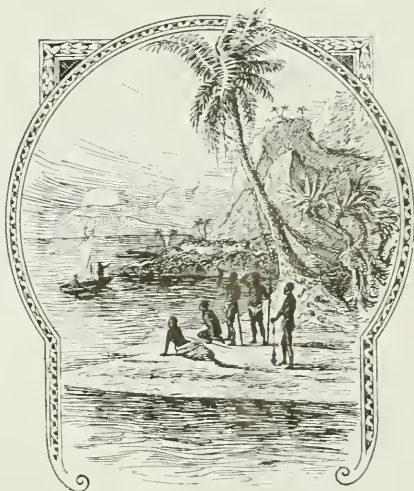
Хвиля рухнула з страшенною силою. Микола бачив, як шалюпа зникла йому з очей, бачив як велитенська стіна з шумом і грюкотом насувається тепер на нього. Вхопився за вламок щогли. Хвиля вдерлася на поміст і понесла з собою бідолаху... Наче крізь сон чув він, що його кида, бе, піднімає вгору.

На хвилину розплющив очі. Буруни лютували з скаженою силою. Миколу гнало кудись з неймовірною, фантастичною скорістю. Раптом величезний вал підняв бідолаху на гребінь і поніс у прірву: його поглинула безодня...

Скільки пробув отак Микола під водою, не тямив. Та зненацька вдарився ногами об землю — й очутивсь. Ухопився за камінь. Але це ще не був порятунок. Не раз набігали нові хвилі, тягнучи Миколу в безодню, проте кожного разу з меншою силою. Нарешті страшним зусиллям він кинувся наперед і досяг берега. Останніми силами вибіг угору і впав непритомний на траву...

А за півгодини могутній організм Миколи переміг утому: він заснув твердим сном.

Кінець першої частини.

ЧАСТИНА ДРУГА.

НА ВІДЛЮДНІМ ОСТРОВІ.

Під редакцією

В. ЗЛОТОПОЛЬЦЯ

склали

ГОРЬ ФЕДІВ та ВЛ. ЗЛОТОПОЛЕЦЬ.

Року Божого 1919.

У третьому році відбудування Української Держави.

Київ—Відень.

Незнана земля. Ночівля на дереві. — „Острів!“ Печеря. Огорожа. Запорожець за мотузяра. Каміня сокира. Календарь.

Сонце вже почало заходити, коли Микола прокинувся. Першою його думкою були чарівні слова: „живий і вільний.“ Микола не знав, яка доля жде його тут у цьому далекому, чужому краю. Та щастя, яке скинуло з нього невольницькі кайдани й вирвало з неминучої смерті, додавало надії, що все ж таки колись за своє терпіння діждеться великого свята, діждеться дня, коли побачить улюблену Вітчизну.

Навкруги було тихо. Внизу лагідно колихалися хвилі. А там, трохи далі за ними, чорнів буйний ураган. Він іще грізно шумів, струшуючи з листя незнаних Миколі дерев краплини дощу, але над ним уже синіло небо — блакитне, погоже небо.

Микола лежав і вслуховувався в шум морських хвиль, літаючи думками далеко-далеко — за безкраї моря, за ліс і безлюдне

побережжя. Недавня неволя й небезпека здавались йому такими далекими. Він почував себе тепер щасливим і спокійним, як за давніх літ.

І чув, як із кожною хвилиною зникала втома, як руки й ноги ставали міцнішими й жвавішими. Та разом із цим почала дошкульовати спрага. А тут тобі ні джерела, ні струмочка!

Просто перед Миколою стрімко спадав у море високий беріг, а далі, трохи ліворуч, — виднілась невелика гущавина. І хоч дорога туди була дальша й пробігала по скелях, Микола вибрав таки останню. Пройшов хвилин кілька й чує — наче в гущавині струмок плюскоче. Зупинився, вслуховується . . . Журкіт не втиха.

„Невже ж замість солоної води доведеться мені напитися кришталевої водиці?“ — подумав Микола зближаючись до місця, з якого доходив уже вправний журкіт. Хвилин іще кілька продирався крізь кущі й побачив нарешті високу скелю, а за нею — срібним струмочком протікала вода. Йадібно припав до неї.

Тепер відчув, як жар, що палив груди й уста, почав утихати, як холод розпливається по цілому тілу. Нанпившись води, кинувся Микола на мягку як шовк мураву. „От тобі й лихо!“ — думає. — „І втоми вже не чую, й пити не хочеться, а їсти, так здається злопав би й чортяку в рогами. Хоч би сухаря шматок. Хліб і вода — козацька їда, а тут доведеться й не по козацькому пообідати. Та не загинув ві спраги й голоду в льохові та на галері — то може й тут Бог не дасть загинути.“

Сонце вже стояло над обрієм. Поволі почало спускатися нижче, поринаючи у густому листю дерев, а далі продиралося лише крізь густі кущі й мов золоті смужки миготіли час до часу. Здалека доходив рев хижих звірюк: у старезному тропічному лісі наближався вечір.

„Не шкодило б заснути в цих мягких перинах“ — думає Микола лежучи на траві, — „та рев хижих звірюк щось недобре віщує: як попадеш у кігті лева, або тигра, то це вже не жарти.“

„Та щож думати довго! — ось дерево старезне; крислате його гілля аж просить тебе: „ходи, ходи, козаче! тут тебе не досягне ні ягуар, ні лев, ні тигр.“ І Микола виліз на дерево, вгніздився на розлогій гіляці, а плечима сперся об другу гіляку, щоб

не власти. — „Ну, нічого, переспати можна буде, а як упаду, так моя вже провина“, міркує куняючи.

Утома почала охоплювати його що-раз більше й більше. Спочатку онали бевладно на гияку руки: голова хиталася то в один то в другий бік. Потім важко опали сонні вії й він чув лише, як вітер шумить серед лісу. І здавалось йому, що шепоче він листю якусь казку про старезний ліс, про хвилі бурхливі й диких звірюк. Далеко-десь далеко вчувався Миколі рев хижаків що-раз слабший і слабший. Чув, як під ним тріщать куці й щось лопоче крильми мов итиця. А далі все злилося: і рев, і журкіт струмочка й лопіт крил, перетворившись у якусь дивну мелодію що-раз тихшу й тихшу. Микола бачив іще мов на яві, як десь гаснуть зорі одна за другою, як хлопці якісь, ніби бурсаки, гуляють по Подолу, як на степу широкому гарцюють козаки впень Татарву рубаючи. І він на коні шаблюкою стина одну за другою голови бусурменам. А потім погнався за Ляхом якимсь — гусаром. Чує, як свище круг нього вітер і він, забиваючи Ляха, падає з коня.

Розплющив Микола очі та й дивиться, — а він лежить на землі. „Еге“, думає сіромаха, „тож не внав я з коня, а таки просто з гиялки. „Що робити? Лізти знову на дерево? — Так ізнову скотинься як галушка. От краще тут доночую. — А хижі звірюки?“ — Подумав-подумав, махнув рукою, заплющив очі та й заснув твердим сном.

Рано-вранці Микола прокинувся. Сонце почало саме виринати в лісу. Кругом дзвеніли пташині голоси, а квіти блищали росю мов перлами. Втоми вже не чув зовсім; лише в череві було порожньо.

„Не загинув у хвилях, не згинув зі спраги й не пожерли мене звірюки, так із голоду мабуть не доведеться загинути“ — думає Микола. Зірвався на рівні ноги, протер іще раз очі, умився й пустився шукати хоч чого небудь, щоб заспокоїти голод. Блукав-блукав лісом, та скрізь дерева без овочів, — нічого не надбав, а тут тобі й ноги вже ледві волочаться.

Блукаючи отак Микола нагадав нарешті, що бачив колись у Танджері, як невольники їли устриці¹. — „Доведеться й мені скоштувати цієї гидоти“ — думає він. „І то щоб хоч іще їх

знайти.“ І пішов на беріг шукати устриці. А коли знайшов кілька, хоч як не до смаку були, таки проковтнув.

Заспокоївши трохи голод, почав міркувати Микола, що робити далі.

„Бачу, що не солодко всміхається мені життя на цій незнаній землі. Але ж що буде — те й буде! А поки що розглянути треба, де саме я?“ вирішив він. Здалека видно було високу скелясту гору. Туди й простував.

Гушавина вкривала підніжжя скелі. З трудом пробивався Микола крізь неї, а потім почав спинатися на гору. З під його ніг рвалося каміння й котилося вниз. Хапаючись то за камінюку, то за коріння, дібрався Микола на самий вершок гори. Дихаючи важко й держачись руками за вламок скелі, глянув униз . . .

Аж дух заперло в ньому: під ногами чорніла безодня, внизу пробігав струмок та й вився мов гадюка серед зелених кущів, далі шумів густий ліс, а там, ген-ген далеко на крайнебі, синіло море. Повернувся Микола в другий бік: і звідси — зелень, море й крайнебо. З жахом повів очима навкруги й бачив лише хвилі, хвилі й хвилі . . .

— „Острів!“ промовив бідолаха приглушенням голосом, і холодний жах обгорнув йому душу.

Проте він іще не вірив своїм очам, ще почав озиратися навколо. Перед ним розкинувся острівець милі дві завширшки, милі чотири завдовжки. Непролазний, дикий праліс вкривав значну його частину. Ніде не було видно осель, нізвідки не підіймався дим. Скільки не напружував Микола зору, ніяк не міг відшукати ознак людського життя. І тут задеревіли йому ноги й у німім одчаю притулилися до скелі.

— „Острів! . . . відлюдний острів! . . .“ шепотів він ледві чутно.

І згадальсь Миколі ті хвилини, як іще малим хлопчиком бігав по зелених луках. Як забавлявся в гурті друзів: сипав валя, деревляною шаблюкою зводив січі. А потім як утомлений убігав до хати й розказував матері, як то вони рубалися, як Андрійкові зламалася шабляка, як списом шкуру йому здерли з руки. Згадав оце все Микола, та й жаль появив за ріднею, за Товариством. Чи вернеться він коли до них? Чи тут таки загине на відлюднім острові? Відчував, як сльози почали підходити до очей. Довго-довго

сидів отак перорухно Микола. І незримі питки стлалися в далекій землі до любої Вітчизни. Він посилав туди всю свою любов і безмежну тугу.

„Мабуть довго доведеться мені тут прожити“, — подумав нарешті тужно. „А може й весь свій вік коротатиму на цім острові. Треба вже тепер підшукати хоч печеру, яка б захистила від звірюк, дощу та холоду.“

І він спустився з гори й почав одшукувати. Але крім кам'яних скель нічого не знайшов. Аж наприкінці, при одній як мур стрімкій горі, побачив невеличку заглибину з вузькою щілиною. — „Ось тут буде моя домівка!“ подумав Микола.

„Як би мати лопату, або кайло“, — міркував він далі, — „то таку б видовбав печеру, хоч куди. Або хоч би шабляка тобі! — Та крім рук нічогосінько немає, а руками не будеш довбати скелі; треба щось вимудрувати.“

Узяв спочатку гостру каміньку, що лежала під ногами, почав довбати нею, та нічого з цього не вишло. Аж наприкінці таки придумав.

— „Ось ці дерева зарадять моему лихові: викопаю їх із корінням та й посажу перед щілиною. А як розростуться, то наче стіною захистять мене. І спати вже можна буде спокійно, і сховатись од хуртовини. А згодом може що краще винайду.“

Недалечко плюскотів струмок. — „От і вода близько“, — міркує він. „Чи вмитися, чи води напиться — не треба буде блукати далеко.“

Не гаючи часу взявся Микола до роботи. Руками викопував дерева й хоч не легко це йому приходилося, т'алеж надвечір лежало перед печерею кілька штук викопаних. Змучений обтер піт із чола й пішов напиться води. А що вирішив до вечора посадити кілька дерев, то про спочинок не було й думки. Тепер почав Микола руками порпати ями. І хоча добре нагрів собі чуба, проте пізно ввечері зеленіло пять дерев перед печерею.

Тим часом голод ізнову почав йому допікати, а тут тобі вже й нічка надходить. — „Піти б мені на беріг і вдруге підживитись устрицями, а то ляжеш голодний, та й не заснеш як слід“, — думає Микола. І хоч темно було, пішов до моря шукати устриць. Прийшов на беріг, а тут тобі лихо: хвилі залили мілке побережжя.

„Гай, гай! це приплив моря“², каже Микола, — „нічого не вдієш, козаче, — вертайся й лягай голодний“.

Та де тут лягати? — Таки довелося примоститись ізнову на дереві. А щоб не скотитися з гіляки як тої ночі, привязався він цим разом очкурем і заснув в одну мить.

Коли прокинувся вранці, чув як болить спина та й нога, яку добре таки надавила гіляка. Але не з цих був Микола, щоб довго роздумувати над тим, що в нього болить.

„Треба поснідати“ — вирішив він, і пішов на беріг шукати устриць.

Цим разом вибрав другу дорогу. Пройшов гущавину, перескочив через струмок і дивиться, — а там праворуч росте кокосова пальма. Він бачив її в Африці не раз. Горіхи завбільшки як гарбузи чи дині густо обсіли вершок дерева.

„Горіхами можна буде підживитися краще, як устрицями,“ подумав Микола й здоровенним костуром збив кілька горіхів. Та як їх їсти? — клопочеться: тверді, як камінюка. Після довгих зусиль розбив проте гострим камінем волокнувату шкаралупу. А тут тобі й друга під нею міцна як панцирь черепахи. Зате розбивши її знайшов у середині соковите зерно, смачне як звичайний горіх, а в його внутрі — густий, солодкавий сік. І припав Микола до кокосових горіхів, як медвідь до меду.

„Ну хвалити Бога, що дав мені вже другу поживу, тепер і голод не страшний“, подумав він. І хоч ситий був, пішов таки на беріг за устрицями. Та багато їх нині не знайшов, зате вертаючи до печері, побачив Микола зариту в піску велику мушлю³ з гострими як вістря берегами. — „От і за лопату буде мені, а то пальці таки здорово болять“, промовив Микола витягнувши мушлю з піску.

Незабаром знайшов він отак само випадково рослину з волокнуватим бадиллям як у льона або в конопель. — „Може що вийде з цього бадилля“, подумав наш козак. Нарвав його цілий оберемок, поскручував у вязки як коноплі й поклав у воду мочити. За кілька днів, як добре насякло й змякло бадилля, вийняв вязки й розклав сушити на сонці. — „От терниця здалася б тепер мені: зотінав би краще за бабу. Та ось цей може костур заступить її“, промовив Микола, захожуючись коло роботи.

І диво: з твердого бадилля вдалось йому дійсно зотіпати прядиво. Із прядива почав сукати нитки й хоч не були вони такі міцні, як у мотузярів, та все ж таки прив'язав ними до дрючка велику мушлю, яку внайшов кілька днів тому. Отак випадок по-міг Миколі придбати коштовне знаряддя — лопату.

Робота з огорожею пішла тепер швидче. Дерево за деревом що-раз густіше заслонювали вхід до печері. А щоб іще краще його захистити, засадив Микола другий ряд дерев, переплівши його гнучким гіллям, а віддаль межі обома рядами засипав землею й камінням. — „От тобі й вал. І кулі бусурменської не побоявся б за ним!“ говорив до себе наш козарлюга.

І з цього часу рано й вечір носив він із близького джерела в кокосових лупинах воду й поливав дерева. І що за радість була, як одної днини побачив, що молода деревина пускає нові пучки, а на валі починає зеленіти трава.

До печері провадив тільки один вхід. Щоб і тудою не дібрався до нього який непроханий гість, вирішив Микола і вхід засадити деревами. Та кудю заходити йому до печері? — От і придумав! — Сукав грубе мотуззя й зв'язав із нього міцну мотузяну драбину. Над печерею вносилася стрімка скеля, така заввишки як кручі над Дніпром під Києвом, а на її вершку, над самою печерею, росло гіллясте дерево. За нього зачепив мотузяну драбину.

„Ось кудю заходитиму до своєї печері. — Ти, лево, тигре, чи инша хижа звірюко, мабуть не втнеш цієї штуки!“ — думав Микола.

А тепер почав він міркувати, як би вигідніше розташуватись у вузькій, тісній печері, а насамперед її поширити.

Щоб знайти якесь менш-більш придатне знаряддя для поширення печері, пішов Микола до струмка, що протікав праворуч його домівки. На березі лежало багато всякого каміння. По довгому шуканню знайшов невеликий камінь подібний до сокири; він був навіть гострий на кінці й немов умисне з дірою на топоріще.

„Ось тобі й щастя!“ — зрадів Микола. У дірку забив міцного дрючка — й сокира готова. „А ну, камяна сокиро, чи при-

датна ти до чого, чи може жбурну тебе туди, звідки взяв?" сказав Микола й цюкнув для спроби по малій деревині, що стояла перед ним. „Ну й розумняка з мене!“ крикнув урадуваний, як побачив що підята деревина схилилася вниз. Тоді він знайшов іще два камені: один схожий був на клепало, яким каменярі б'ють каміння, а другий на короткий, грубий ціпок.

Маючи тепер стільки струменту, повний сили й бадьорости взявся Микола до праці. Шматок за шматком лупав він нетверду скелю. Печеря ставала що-раз більшою й вищою. За кілька днів, як уже продовбав настільки печерю, що міг досить вигідно поміститися, вистелив її задалегідь насушенням сіном і вперше заснув на острові по людському.

Другого дня вранці прокинувся Микола на м'якім сні і аж засміявся сам до себе. Сонце піднялося вже досить високо й теплим промінням вдиралося до печері. Лежучи Микола почав роздумувати, як то сюди він попав, та як поволі став розживатися. „От тобі й на!“ — скрикнув, — „мало не забув, що сьогодні неділя. Йївеш та й не зглянешся, як день по дню минає.“ І згадалась йому неділя на Україні. Дівчата й парубки в білих як сніг сорочках, козаки на Січі в синіх золототканих жупанах.

„Ех, далеко-далеченько відбився ти, козаче-соколе, від свого гнізда — України, од її пишних садів, гаїв цвітистих, од братів-Запорожців!“ — сказав подумки Микола. — „Треба зловити хоч Отченаша за наше славне Січове Товариство та спочити сьогодні християнським звичаєм.“

Скінчивши молитву, виліз по драбині на скелю й спустився вниз до струмка.

„А от щоб не побусурменитися, треба якось позначити дні“, — думає йдучи. Недалечко росла купка дерев із гладкою як папір корою, хоч бери й пиши на ній. — „Ось буде мій календарь. Іще й літописцем чого доброго зроблюсь, як старий Нестор“; — жартує Микола, — „тільки нема в мене ні залізяки, ні чого другого, чим би можна карбувати дні.“ Пішов одначе на беріг, знайшов мушлю. оббив камінюкою береги, так що зовсім добре можна було нею карбувати на дереві, і на середущому найбільшому накарбував:

<i>Запорожський козак Микола Паливайко, спудей Київско-Могилянської Ака- демії.</i>	<i>Cosaccus Zaporogiensis Nico- laus Palujajko, Kioviensis Mohylensis Academicus spulacius.</i>
<i>Народився Р. Б. 1616 місяця грудня в 6 день — на Україні.</i>	<i>natus A. D. MDCXVI. a. d. VIII Id. Dec. — in Ukraina.</i>

А на сусідньому дереві накарбував отаке:

<i>По розбиттю португальського корабля „ЛІСБОНА“ діставсь я сюди Р. Б. 1642 жовтня в 19 день.</i>	<i>Naufragio novis portugaliensis „LISBONAE“ facto hic veni A. D. MDCXLII a. d. XIV K. Nov.⁴</i>
---	---

Обидва ці написи зробив двома мовами: українською та латинською з тою думкою, щоб коли хто тут заблукає, хай знає, що острів цей відкрив Українець та й до родичів отих бідолах, що на судні загинули, може коли звістка дійде про розбиття корабля.

На третьому дереві карбував дні, починаючи з неділі. Що-сьомий карб показував Миколі, коли мав святкувати неділю. На четвертому значив тижні, на п'ятому — місяці, а на крайньому — роки.

„Але хоч і неділя сьогодні, та не можна лежати цілісівкий день. На дереві горіхів кокосових уже мало, устриць не завсіди на піску знайдеш. Піду в лісову гущавину подивитися: може пощастить знайти що друге, а то знову доведеться голодувати“, — міркував Микола.

Але сонце піднялося високо й пекло так сильно, що йти було сливе неможливо. Довелося залишити мандрівку й хоча була неділя, заходитися коло одної роботи.

Микола назбирав гнучких дубчиків, сплів їх у кружок, так як плетуть дно до кошиків, у середину встромив дрючка та й прив'язав іще мотузком, щоб добре держалося. Потім прикрив верх широким листям, схожим на лопухи: а щоб воно не злітало, — пошшивав його остяками з риби, яких назбирав на березі моря. — „Ось і готова парасоля!“ — радів Микола. — „Тепер, сонечко, печи собі скільки хочеш. Мені вже байдуже.“

А що наближався вечір і пізно було вибратися в дорогу, Микола вирішив зістатися в дома. Та одної хвилини шкода було йому змарнувати. Тому почав міркувати, щоб його ще зробити. Думав, думав, та й наприкінці аж скрикнув: — „Еге, вже знаю, що робити! За тиждень набіралось в мене кілька клубків ниток. Чому не сплести з них сітки? — здасться на що небудь.“ І зараз таки заходився працювати.

А що Запорожці кохалися в рибальстві здавна, то й умів Микола плести не аби-як. Отже зробив він сяку-таку глицю (бо до справжньої відповідного струменту не було), й незабаром сплів певелику сітку. Потім звязав краї сітки ниткою, zostавивши верх вільним немов хватку, до обох кінців привязав міцного мотузка, щоб можна було її перевісити через плечі — й діло готове! — Дня не прогаяв і торбинну придбав.

ГЛАВА ДРУГА. ЖИВЛИ ВОГОНЬ.

Мандрівка по острову.
Незнані бульби й цитринове дерево.
Спроба роздобути вогню тертям.
„Печеня“ з ями.

Саме почало на світ благословлялись, як Микола встав із постелі. Сьогодні чекала його далека мандрівка. Сьогодні вперше доведеться йому побачити більш як сусідній струмок та морське побережжя. Перша розвідка мандрівка!

Перевісив через плече торбу, підперезався мотузком, застромивши за нього кам'яну сокиру, в руки взяв парасолю й пустивсь у дорогу. Минаючи кокосову пальму, збив кілька горіхів, сховав у торбинку та її пішов на беріг по устриці. — „Це здасться в дорозі“, — думав Микола, кладучи кілька устриць до торбинки. У джерела напився води й жваво попростував до взлісся, а незабаром зник у пралісі.

У лісовій гушавині була тиша. Таємним, непролазним здавався праліс. Височезні мов дзвіниці дерева стояли непорушно. Під ними панувала вохкість, темрява, мовчазність.

Наче простягнені руки спускалися з дерев п'ялуни¹, переплітаючись дивовижними звоями, творячи непролазні нетри. Йшов під верховіттям дерев немов під склепінням старої готицької церкви. Іноді просвічувало в далечині: незабаром продирався на

галяву або взлісся. Спочивав тут кілька хвилин, милуючи сонцем та південною красою. Перед ним колихалися запашні, незнані, пишно-чарівні квіти. Вилискуючи мінливими барвами, пурхали серед них величезні метелики й малесенькі мов бджоли пташки-колібри. Пишна тропічна природа розкинулася перед Миколою в усім своїм багатстві форм, в усій р'жноманітності барв та кольорів.

І хоч не боякий був наш козарлюга, проте з острахом поглядав раз-у-раз у непролазні гущавини. Він багато читав і чув од Джемса про велетенських вужів-давунів², про отруйливих гадюк, про носорогів. — „А хто його зна, що тут здиваєш, а зброї не то вогнистої, але й білої Біг дасть“, — думав він, та й вибрав дорогу, де рідше розкинулися дерева й звідки можна було охопити зором більший простір. Та на лихо таких місць у пралісі сливе не було.

І вже пройшов Микола чимало дороги, а проте нічого не здивав крім дерев, кущів та буйної трави. Аж ось на невеличкій галяві побачив він малі кущики з червоняво-синім та білим цвітом, а на де-яких із них виднілися зеленяві яблучка завбільшки як черешні.

Зірвав наш козак кілька ягід, та не до смаку вони йому були. „От якась лободяка й більше нічого“, промовив він та й зі злости вирвав бадилля. Коли дивиться, а тут на корінью наче бульба. Вкусив одну, та й сплюнув. „Не буде мабуть мені користи з вас, та все ж таки не зашкодить кілька взяти з собою: може коли здадуться“. Бульби кинув у торбинку й пішов далі. Ліс ставав усе густішим і темнішим. І хоч завзятець був наш Микола, все ж таки моторошно йому ставало, як шелестіло щось над ним, або як недалеко нього тріщало час до часу гілля.

Саме йшов узліссям. Сонце знімалося все вище й стояло як раз над головою. Треба було спочити трохи та підживитися. Недалечко дзюркотів струмок. Туди й попрямував. Розсівся під гіллястим деревом, вийняв горіхи й устриці та й почав обідати. Коли чує, а тут усе голосніше та частіше тріскоче галуззя: наче гурт волів надходить. От тут так здається не жарти!

Оглянувся навкруги — нічого; підждав — знову тріскоче. Коли дивиться, а на галяві коло струмка череда диких звірят. Як би не

довга шиш, як у верхоблюда, та не голова як у лошака, то подумав би може, що це стадо серн.

„Еге, це лями про яких учився колись у школі. Добре, що взяв сокиру з собою“, — ховаючись уже за дерево бурмотів Микола.

І йому таки цим разом пощастило. Череда звірят почала підходити все ближче й ближче. А як остання молода ляма проходила повз нього, вискочив і вдарив її сокирою в голову. Убита ляма впала біля його ніг. На превелике здивування Миколи череда звірят була більше здивована оцим, ніж перелякана: видима річ вони вперше бачили людину.

Сполювавши ляму, закинув її наш ловець на плече й пустився до дому. По дорозі знайшов кілька цитринових дерев, добре званих йому ще з Ганджеру, кинув кілька десятків достиглих цитрин у торбину, вазначив те місце гилякою, щоб удруге міг туди потрапити й веселий, що так пощастило йому в маядрівці, вернувся додому.

Першою турботою Миколи було оббідувати ляму. Та як тут оббідуєш, як нема ні ножа, ні чого гострого? „Ага, в мене є“ — думає Микола, — „отой уламок мушлі, яким дні карбую“. Отож уламком мушлі козак наш оббідував ляму, розпіяв шкуру та й виставив на сонце, щоб просохла. А тепер заходився коло мяса. Вийняв кишки й яніш тельбухи, відломив із тяжкою бідою задню частину, та й збірається пекти.

„Ага, треба спершу приготувати рожен.“ Зрубав гиляку, обчухрав, затесав кінець, підшукав іще пару гилячок виластих, забив у землю, устромив мясо на рожен і ось уже все готово, — бери й печи. Увесь час Микола був так зайнятий своєю новою роботою, що й забув про недостачу лиш одного, та зате найважливішого — вогню. А згадавши нарешті, сумно похилив голову.

„От кремія б мені та кресало, так миттю такий запалахкотів би вогонь, що ну-ну!“ з жалем подумав він. „Та де тут його взяти? Треба радити инакше“, міркує Микола. „Читав десь, що дикуни труть дерево об дерево так довго, що воно займається полум'ям. От спробувати треба й мені добути живого вогню.“ Узяв два сухі цурпалки, обтесав трохи й тре одно об друге. Довго тер отак бідолаха. Піт виступив йому, руками вже ледві совгає. А коли один

цурпалок почав куріти, то так уже був стомлений Микола, що ледві-ледві міг рушити рукою. „Нічого не вийде з цього“, — думає. — „Треба вигадати щось друге.“

Та навіщо козаком був Микола! Хіба йому не доводилось у поході, їдучи верхи класти мясо під сідло, як колись Святославу Хороброму, й отак розпаривши їсти! Що правда, не буде печене, та все ж таки й не сире.

Приніс два широкі, плескуваті камені, вклав між них мясо та й почав стукати клепалом. По недовгому часі камінь почав ставати що-раз гарячішим. Іще з більшою натугою невпинно стукав Микола об камінюку, аж наприкінці мясо так змякло, що можна було його вже їсти. Що правда, за печене не мав би охоти його замінити . . . та давно не бачив мяса. Приправивши його ще цитриною, не без смаку таки ззів свою першу здобич, закусив горіхом кокосовим, попив чистої водиці та й ліг відпочити.

Сонце не світило вже так і не пекло як перше. „Ех!“ — думає Микола — „воно йде що-раз ближче до зими. Треба думати як захиститись од зимового холоду.“ Та глянувши на шкуру, що розіпнута лежала перед печерею, усміхнувся веселий: „Ось знаю вже що мені робити. Лям тут немало та й не дуже, як бачу, вони мене лякаються. Не важко мабуть буде вбити штук кілька. І от тобі буде й печеня, й одіж на зиму.“

І хоч утомлений сильно, але радий і веселий, що так щасливо проминув йому день, Микола заснув твердим сном.

...”десь далеко вчувався Миколі рев хижаків що-раз
слабший і слабший“...

ГЛАВА ТРЕТЯ. ЗДОБУТТА ВОГНЮ.

Перша громовиця. Запалене громом древо. Перша печвня. Миколина цегельня.

Кабиця.

Сонце стояло вже високо, як Микола прокинувся зі сну. Зірвався мерщій, бо ж сьогодні мав полювати на лями. Та цим разом йому не щастило: небо затягло чорними хмарами, зірвався вітер і струями полився дощ. Про лови навіть і гадки не було.

„Треба зачекати трохи“, — думає Микола. Та тут тобі ще на гірше завезлося: у лісі стало темно й тільки час до часу блискавки освітлювали небо. І здавалося Миколі, що від гуркоту грому весь ліс тремтить, що хвилина ще — й завалиться скеля, придавивши його в печері як комаху. Та не раз доводилось нашому козакові бачити громовицю в стену, чи на морі, чи в лісі. то й тепер не дуже то лякався.

Коло полудня грім почав стихати. Дощ не лив уже струями. Час-до часу зпоміж чорних хмар виглядав синій шматок блакиті. Хуртовина усухла. Тільки розгойдане гілля колихалося ще, струшуючи з листя краплини дощу.

„Значить можна вже вибратися в дорогу“. — подумав Микола, беручи сокиру й закидаючи торбу на плечі. І вже збірався йти, коли тут, як грякне! — затряслася печеря й Микола повалився з ніг без пам'яті.

*
*
*

„Мабуть довго пролежав я тут“. — думав наш козак бачучи, що хуртовина зовсім усухла й хмар уже не видно. Спробував підвестися й устати. Нарешті це пощастило й Микола з радістю відчув, що здужає навіть йти. Взагалі не почував він жадної слабости — тільки в голові немов джміль гули. Уставши, побачив він перед печерею гілля з дерева, що росло на скелі. — „Ох, лишенько! нове тобі, козаче, горе! . . . Це мабуть грім ударив у дерево, до якого привязана мотузьяна драбина“, сказав собі подумки наш козак. Глянув зненацька вгору й сокира випала йому з рук: дерево над печерею палахкотіло ясним полум'ям. З радості неописаної Микола й забув навіть, що може згоріти привязана до пенька мотузьяна драбина. Та часу гаяти не можна було: набірав мерщій гілля, підклав сіна й прожогом кинувся по драбині вгору, щоб знести вогню. Миттю зліз із запаленою гиялкою, підпалив сушняк і весело поглядав, як що-раз ясніше полум'я гототіло перед печерею.

Розпаливши багаття, кинувся наш козак гасити вогонь на дереві, бо розміркував, що як згорить пеньок, то не буде до чого привязувати драбину. За хвилини кілька замість полум'я взносився з дерева дим угору, а трохи згодом, — на дереві зісталася лише чорня, обпалене гілля.

Веселий і бадьорий вернувся Микола до печері. Зараз же настроїв на рожен шматок мяса та й почав пекти.

Оберта мясо, оберта — та вже й утерпіти йому важко. „Еге, козаче, як пекти — так пекти! Соли нема? — Та голова навіщо?“ — Побіг чим швидче до моря, зачеберхнув лущинною

з кокосового горіха води, приніс хуленько до печері, сполоснув морською водою мисо, посмажив іще трохи — й готове.

Засів тепер наш Микола обідати. — З радости аж очі блищать. На бенкетах у кошового не їв здається так смачно, як тепер. Роскошує цілих довгого посту бідолаха.

— „Пообідав добре“, — каже витягаючись. „Давно, давно вже не пам'ятаю такого свята. Тепера треба тільки не на жарти подумати, як мені зберігати благодать оцю — жариво.“ Довго міркував козарлюга, аж поки не побачив, що зі стіни скелі, на лікоть заввишки над землею, сторчить здоровення камінюка. І хоч усей камінь був мокрий, та місце під ним було сухе, немов би й дощ не лив.

— „Ось тобі й місце на вогонь!“ скрикнув урадований Микола. „Та чим небудь не звик я вдовольнитися.“ міркував він. „Чому б не збудувати мені печі як статечному господареві? — Лопатою видовбаю під камінюкою яму, боки обложу муром із каміння — от діло й готове: ніч хоч куди!“

А що зважав Микола на найменшу дрібницю (бо пересвідчився, що й найменша дрібниця може стати в пригоді), то пригадав собі, що в одному місці бачив гарну глину, цілком схожу на межигірську. Якраз тепер оця спостережливість стала йому в пригоді.

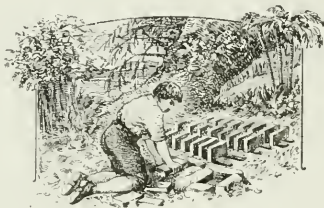
Не гаючи часу, взяв лопату та каміний ніж і пішов шукати глинище. А що в орієнтуванню на якій завгодно місцевості митець був із нашого козака не аби-який, то не довго довелося йому шукати місце, де бачив кілька днів тому жовту як віск глиняу. По зливному дощі земля була м'яка й тому без великого труду пакопав Микола найкращої глини, палівив чотирьокутніх цегелок та й повигладжував їх іще рівненько камінним пожеком. А коли вже готових було десятків кілька цегол, поскладав їх рядочком, щоб просохли й затверділи на сонці, а сам вернувся додому, бо згоднів таки добре.

Пообідав наш пустельник та й думає: „От уже поволі розжився. І вогонь маю, і домівку якусь та й їжі, півроку собі, — недостатком є. Віда лишень, що один я мов та білизна в полі: ні до кого й словечком обізнатися, не те що звіритися, чи порадитися. А колись бувало кругом тебе гурток друзів, що

в пекло пішов би за ними, як і вони за тобою. Ех! — лучче б і не вгадувати, а то тільки сум бере“...

Вечір сновивав усе темрявою й тихо ставало навкруги. Та Миколі не хотілося спати. Щоб не дармувати, взяв лопату, понаносив каміння та й почав, поки поставить щіч, робити тимчасово кабицю. Отак працював він не розгинаючи спини, аж поки зовсім не споночіло. І вже ясні зорі мигтіли на погідному небі, а місяченько, як козаченько молодий, повільно плив до зірок моргаючи, коли наш острів'янин скінчив свою працю.

Довго-довго не міг Микола заснути тої ночі: задивився на зоряне небо й ливув думками на далеку, солодку Україну...

Черепаха. Незнані бульби — картопля. Димарня. Сіль.
 Череда лям. Стайня. Молочарство. Мурування печі.

Хоч уже новолі кінчалося літо, проте спека опівдня була нестерпнуча й Микола міг працювати лише вранці й увечері, коли сонце котилося в море.

Удосвіта другого дня встав він, щоб наготувати їжі, підбрав дровець, бо вогонь почав пригасати, та й одрізав шматок мяса з лями, яке зісталося ще з учорашнього дня.

Поснідавши, вирішив Микола піти подивитися, чи просохла вже цегла. Беручи торбу, знайшов там бульби, які вчора припіс. „От і забув про бульби! Треба сиробувати, що це за штука?“ І з цими словами кинув їх у вогонь, щоб пеклися.

Після цього попрямував наш козак до своєї цегельні. Праця йшла швидко й незабаром вплинув він ще кілька десятків цегол.

„Мабуть вистарчить їх, щоб вимурувати непоганеньку піч“, — радіє Микола — „тепер спочинуть трохи треба та набірати устриць, бо такі добре зголоднів.“ З оцими словами пішов Микола на беріг, та тут замість устриць здобав щось друге, смачніше: межі камінням лежала здоровенна черепаха. З бідою затулював наш довець черепаху до печері, бо важила кілька пудів, і почав до неї добіратися: кленалом стукав так довго, об спідній панцирь, аж поки не розбив його, вирізав шмат мяса настромив на рожен та й почав пекти. Пече собі наш Микола мясо та й міркує:

„Прохарчувався б тижнів зо два, або й більше мясом оцеї черепахи, коли ж бо завтра викинути доведеться, бо почне псуватися. Ну, та не будь я козаком, щоб не вимудрував що-небудь!“ І таки вимудрував! — Горішня шкаралуна була опукла мов ночви: отже цілком могла замінити посуд; соли, що-правда, не мав, — але морська вода могла бути замість неї. За цей час поки він отаке міркував, зникся вже шматок черепахи. „От хліба б мені хоч шматок“, з жалем подумав Микола й, сам не знаючи для чого, вийняв із кабиці печені бульби, які вчора зіставив у попілі. І що за радість була, як розламавши одну, вчув такий приємний запах, що аж у горлі засвербіло. „Ось що, це мабуть картопля!“¹, скрикнув Микола, згадавши оповідання Джемса про американські їстовні коріюці „І за хлібом не варто вже побиватися.“

Пообідавши, міг наш господарь спочити трохи, бо дуже втопився заки дібрався до черепахи та й спека така настала, що ледві дихати можна було. А щоб не гаяти часу, почав думати, як краще розгосподаритись йому на острові.

Що йому робити? — Печі мурувати ще не можна, бо цегла не підсохла; пішов би на лями, — здалося б забити штук кілька, біда лишень, що ні в чому їх посолити: посуду — тільки панцирь із черепахи, а неісолане мясо зіснується. А може б зрихтувати піч так, щоб можна піддмувати мясо? „Ось і чудова думка!“ аж крикнув на радощах Микола й пішов тої ж миті до печі. „Далебі, дурниця!“², думає, — „ось у стінах бічних зробити треба дірки, встромити туди дрючка, на якому вішати мясо, та й димарня тобі готова!“³ Довше не міг утерпіти Микола й пішов дивитися, чи

готові вже цегли. „От довго сохнуть.“ — нетерпеливився він — „сьогодні здається не можна ще захожуватися коло роботи.“

А що самотнє життя наному пустельникові вже давно остогидло, вирішив він отенер на дозвіллі шукати товариства. Микола не раз уже збірався зловити живцем кілька лям, освоїти та й якоесь веселіще буде з живою твариною.

Отже почав він обмірковувати цю справу. Думає, думає та й додумався: зеукає із прядива довгого, міцного мотузка з петлею, що легко та вигідно можна було його закидати й зашморгнувши, притягати до себе. А що моторний був наш козарюга та й не раз і не два доводилось йому ловити арканом баскі, напівдикі коні в стєну, то певний був, що повільні лями не втечуть од його петлі.

До місця, куди ходили лями пити воду, було далеко. А що сонце стояло на вечірнім уирузі, Микола відклав свою мандрівку до другого дня. Але щоб не гаяти часу, треба було приготувати де-що на завтра. Отже приніс він повну торбину картоплі й частину кинув у гарячий попіл, щоб спеклася, а решту висипав у куток напотім. Після цього одрізав чималий шмат черепашини на вечерю та на завтринні лови, а решту мяса полив солоною водою, вклав у шкаралуу з черепахи й заховав у малу яму викопану замісь льоху.

Зближався лагідний, чудовий вечір. Легкий вітрець ніжно колихав буйне лєстя дерев. І вирішив Микола піти погуляти трохи на побережжє.

Прийшов до моря, а воно мов із самоцвітів! Золотаві хвилі далеко ген під крайнебом вилюскують, горять і мінаться мов веселка. „Ех, море, море!“ — зітхнув Микола та й згадав, як то він вібрався колись у морський похід.

Згадав, як теж отак мигтіли золотом хвилі, коли вгледівши турецьку галєру під Керчею, спустили вони щогли й заплвли на швидких чайках од заходу сонця, щоб не помітило їх вороже судно. Йдали так на повному морі до півночи. А тоді — ох, як злинуть зграєю соколів на галєру! Метушаться бусурмени, як в улію бджоли, а Запорозці гуляють по галєрі, забирають гармати, золото, білую габу й шовки дорогії...

„Ех! минулося, минулося!“ зітхнув Микола. „Живу тепера сам на цьому острові та й Бог один знає, чи верну коли між Товариство Низове, чи побачу ще свою Вкраїну...“

Отак роздумуючи, сів він на вламкові скелі, що спадав у море. Хвилі бились об беріг і відливали лагідно в далечинь. І згадав тут наш козак, що давно вже не купався. Глянув на свою одіж, а тут сорочка чорна-чорна, як ніч темнецька. „Незабаром неділя“ — міркує Микола — „та й не годиться в чорній сорочці святкувати.“ Отже виправ її, виполоскав та й розвісив на гиялку, а сам — гульк у хвилі.

А що не раз доводилось йому перепливати Дніпро, тож не побоявся плавцем дістатися до острівця, що досить далеко виринав із хвиль. А допливши побачив із радістю, що не дурно туди прямував: хвилі, що час до часу заливали острівець, одпливаючи залишали на білому піску безліч мушель, устриць та иншої морської животины. „От здасться колись цей острівець, як нестане мяса в мене, а на березі важко буде знайти устриці“, подумав Микола і поплив до свого острова. Навкруги в хвилях аж кишіло від риби, так що майже руками міг ловити одну за другою. „От сака доконче треба буде сплести“, — сказав подумки Микола, вискакуючи на беріг. Тим часом сорочка вже просохла й усміхачись із задоволення, вбрався він та й попрямував до дому.

На другий день, іще тільки на світ Божий благословилося, як Микола вибрався на лови. У торбину насипав печеної картоплі та поклав шматок смаженої черепащини загорнутої в кокосове листя. За аркан, яким підіерезався, встромив сокиру, а щоб сонце не парило під час спеки, поклав на плече парасолю. Було ще дуже рано, тому Микола вирішив піти понад річкую дальшою й иншою як звичайно дорогою, щоб оглянути нові околиці. Продираючись через густі корчі, положив наш ловець цілі зграї ріжного штаства. Між иншим на високому, старому дереві побачив кілька папуг, що з вереском зірвались і зникли йому із очей. „От хоч би одну папугу зловити, освоїти та ще й вивчити де-що говорити: може б веселіще було у печері“ — подумав він. І отак міркуючи зійшов на невеликий горбок, що спадав стрімким муром у море. Вузька щілина прорізувала його на дві частини. Підійшов

туди Микола, зігнувся, щоб поглянути та й аж крикнув із дива та радощів: на самому споді цієї рірки побачив сіль. — „Ось і справді, чи не в щасливу годину я вродився? Буде вже чим приправити картоплю й печеню та й зберігати можна буде чи черешанину, чи м'ясо з лим, а то гірка морська вода не на багато краща за звичайну джерельну: п'єється сама, як постоїть довше.“ Насипав Микола повні кешені соли та й помандрував далі.

Коли прийшов наш ловець до річки, лим іще не було. А що з'являлися вони тільки опівдня, влігся Микола під крилатим деревом та й почав снідати. Саме як скінчив снідати, почув здалека тріскіт галуззи й за хвилину кілька побачив, що зближається череда лим.

Не гаючи часу, зірвався Микола на ноги, чигаючи за деревом із наготовленим арканом. Кілька лим пройшло повз нього, та так далеко, що не можна було їх досягнути. Аж нарешті одна, нічого не передчуваючи, підійшла до нього ближче ніж попередні. Раптом мигнув у повітрі аркан і Микола вчух у руді пручання ввіймаючої лями. А щоб вона ні одним звуком не сполошила других, стягнув міцно петлю вкруг її шиї та й швиденько затягнув у кущі.

Зловлена ляма була матіррю двох маленьких ляменят, які без страху пішли за нею в кущі. Врадуваний Микола почав їх гладити, а вони, наче прохаючи, щоб пустив їх матір, почали лизати йому руки

„Не бійтеся, малі створіння, нічого вам не буде!“ — промовля до них лагідно наш ловець, — „ходіть за матіррю й заживемо, як щирі друзі.“ Найкороччою дорогою вернув він до печері та й почав будувати малу стаєнку для своїх милих гостей. Викопав кілька дерев і посадив так густо, що могли замінити стіну.

Ляма втомилася дорогою й лягла на землю, а ляменята прилягли безжурно коло неї та й почали ссати молоко. Наш Микола очей не міг одірвати від ляменят. Радіючи безмірно, що вже не сам один буде в печері, але біля нього будуть живі створіння, заходився будувати стайню для любих звірят. А як скінчив її за два дні, завів туди ляму з ляменятками та й гілячками обтикав отвір, щоб уночі не втікли. „От і товариство буде мені, та й користи не мало: із вовни якої може вдасться мені якось зробити одіж, молоком можна буде годуватися краще, як устрицями та й пощастить іще певне масла та сиру скоштувати“, думав він.

Отак проживав Микола якийсь час радий та щасливий. Але боячись, щоб часом хижак який не викрав йому любих лям, вирішив повіривати з одної стіни дерева огорожі й пересадити їх далі. „Ось і подвірря стане просторніше, й лямам буде вільніше“, — міркував наш острівянин.

„Ні, не добре воно буде виривати зараз деревину“, митикував згодом Микола, „а то хто знає, чи не схотілося б якраз у цей час, коли стайня отвором стоятиме, заглянути непроханому гостеві. Краще насаджу нову огорожу з дерев, а потім уже розберу стару. Отоді й вовк буде ситий, і коза ціла.“ За два тижні все було готове: подвірря збільшилося майже вдвое, а лями були вже тепер при ньому.

Поволі почали вони звикати до Миколи. Як бувало верта він додому, виходять язустріч, обнюхують чи не приніс де-чого й лижуть йому руки, як дасть свіжої травиці. А як підросли трохи ляменята й перестали вже ссати, почав Микола доїти ляму. Про посудину не треба було йому журитися: лушпин із кокосових горіхів було доволі. І от день-у-день розкошував Микола молоком. А що не поганий був із нього господарь, то незабаром стояло в печері кілька лушпин повних ще й кислого молока.

Горіхів кокосових їдав тепер наш острівянин менче, тому вирішив посадити кілька: колінь виростуть і тоді не треба буде, думав він — бігати аж у ліс.

Лями почали що-раз більше й більше освоюватися. Щоб трохи полекшити собі працю, Микола почав уживати їх яко вантажових звірят. Коли що важке треба було йому перенести, клав на хребет лями й вона переносила. А що багато часу забірало йому розібрати галуззя з стіни, якою виводив лями з огорожі, тому прорубав в одній із стін невеличкий отвір, кудю могла протиснутися ляма. Знадвору не було його видно, бо прикритий був зеленню, а від подвірря, щоб бути все таки безпечнішим, спритний Запорожець закладав що-вечора отвір галуззям.

Аж серце раділо Миколі, як увечері вертав додому. Перед ним повільно ступала ляма навантажена чим небудь: дорогу знала як він сам, то й перед отвором огорожі ставала, наче сказати хтіла: „здійми з мене вантаж, я так не пролізу.“ Потім ляма просовувалася через отвір, а за нею Микола. Вернувши до пе-

чері. Микола й сіна лямам принесе, і свіжої трави, і годує з рук стару ляму та її молодих. А вони з радости скачуть, як діти малі. й туляться то до матері, то до нього.

Одного дня пішов наш господар поглянути, чи вже просохла цегла й побачив, що можна нарешті мурувати піч. Щоб мати все готове до мурування, підшукав Микола линкої, глинкуватої землі, що застихла мала вапню, зробив із гладкого каменя кельню та й спорядив навіть подібне щось до ґрунтваги. А як оце все виготував вирушив із лямами по цеглу.

Але по дорозі ось що надумав: цеглу посити без нічого буде погано та й багато не забереш за один раз, — треба силести коші, звязати їх по двоє мотузком та й перевісити через хребет лями паче сакви. Як надумав, так і зробив. А що не ледачий був наш козак та й меткий до всякого діла, не зглянувся навіть як два невеличкі кошики були вже готові. От тоді й не важко було йому перенести всю цеглу до своєї печері.

Не гаючи часу, почав тепер Микола мурувати піч. І вимурував був уже одну бічну стінку та й захожувався саме коло другої, як тут трапилася несподівано страшна подія й перервала йому всю працю.

Землетрус. Огляд вулькана. Піч та льох.
Дошова пора. Гончарня. Лук та стріли.
Списи. Каганець.

Темна ніч оповила острів. Навкруги панувала безмежна тиша. Стомлений цілоденною працею Микола спав твердим, спокійним сном. І сниться йому, що пливе він десь морем, що зривається хуртовина, з шумом страшним б'ється об байдак хвилі й розбивають його. А над головою скаженіє вітер і грім грюкоче так, що здається земля провалиться. Мабуть недовго снівся Миколі цей страшний сон, бо вчув, як щось ударило ним і він заспаний іще скочив на ноги.

„Це значить не сон“, подумав наш козак і ванімів із жаху. Навкруги робилося щось страшне, нечуване: земля тремтіла під ногами; в уха вдаряв страшений гук та клекіт і важко було розібрати, чи грім це, чи валиться ліс, чи розвалюються скелі. Страш-

ний гураган ревів, як міліонове стадо хижаків, поривав із собою старезні, столітні дерева й кидав уламками скель мов порошинками.

„Чи не кінець світа прийшов?“ шепотів Микола ні живий, ні мертвий. І хоч не один раз заглядав смерті в очі, чув проте як дубом став волосся й віддиху не став в грудях. Та роздумувати довго не було часу й він миттю вискочив із печері. Перелякані лями бігали по подвіррю в божевільнім жаху. Не пробіг Микола й трьох кроків, як уламок скелі, що звисав над печерею, повалився з страшним гуркотом і, розбившись на дрібні шматки, присипав вхід. Побачивши це, Микола кинувся бігти на безлісний горб, що стояв самотно над морем. — „Там море: безпечніше буде!“ промайнула йому думка. І хто зна, скільки він біг отак, але зненацька спинився, мороз пробіг йому по шкурі: гора, на яку саме кинувся бігти, стояла в полум'ї! Із широкої щілини вилітало з страшним гуком каміння, пливла невпинно розпалена, жарюча лява. „Тут мабуть уже й смерть мені буде“, пролетіла в Миколи думка. Тим часом горюча лява посувалася усе ближче й ближче. Гаяти не можна було ані хвилини.

„Як гинути маю, то хоч не в оцій проклятій смолі!“ подумав Микола та й зібравши останні сили кинувся мерщій на беріг моря. Та тут перед його очима розкинулася теж страшна картина. Із чорних, густих хмар струями лив дощ. І хоч не раз доводилось нашому козакові бачити страшні зливи на степах України, такої ще не переніс на своїй шкурі ніколи. З неймовірним шумом, мов Дніпрові хвилі на порогах, лилися струї дощу. Розбурхані, шалені вали-буруни підіймалися високо-високо вгору, то знову розтупалися й із дна моря виглядала страшна безодня. З клетотом пекельним ударяли хвилі об беріг, вдиралися на нього й заливали що-раз більший і більший простір.

Миколі нікуди було ховатися. Хвилі почали вже досягти до його ніг. І він стояв блідий, нерухомий, чекаючи смерті. Раптом погляд небораки впав на горбок: там стояло височезне, старе дерево. І аж зрадів наш Микола й забувши, що вже зібрався на той світ, бігцем, по коліна в воді, дібрався до горбка й хоч який був виспажений, виліз на гіляку. — „Якось рятує Бог козака!“ подумав бідолаха відіхнувши вільніше. — „Може таки не дасть Він за-

гинути хрещеній людині в чужій землі“. Але коли поглянув із дерева навкруги, побачив таке, що аж крикнув із великого болю: хвилі несли повз дерево його дорогі'лямп.

Бідні створіння, борикаючись із хвилями так жалісно, так распачливо мекали, що аж сльози стали в очах запеклого козака. І так шкода було йому лям, що вже хотів зіскочити з дерева й рятувати, хоч би й самому прийшлося головою накласти. Та цей ж миті величезна хвиля схопила їх і понесла далеко-далеко . . .

Як довго просидів Микола на дереві, не тямив.

Лише чув мов крізь сон, що гуркіт, шум вітру й клетотіння моря потроху стихає. Небо почало прояснятися, а на бережнів лагідно плюскотіли невеликі хвилі.

Сонце червоне мов кров почало як раз ховатися за обрієм, як Микола стомлений до безспля зліз із дерева. Аж тепер міг подумати про все, що трапалося. Сум важкий яаліг йому на душу. Навкруги бачив лише дику, страшну руїну. Уламки скель, повиривані з корінням дерева, тут і там повбивані птахи, — це все нагадувало на кожному кроці страшні хвилини, які так недавно ще довелось пережити.

„Що мені тепер робити?“ думав сумний Микола. „Печерю — єдине моє пристановище, приспало надісь каміння або рознесло, що й сліду може вже з неї немає. Бідні лями потонули певне в розбурханих хвилях. І я зістався знову без даху, й знову самотний . . .“ І зажурився козак.

А тим часом усе вже вщухло. Полум'я більше не виривалося з щілини, тільки час до часу знімався чорний дим і стікала поволі гаряча лява. — „Поки що втихло“, журно думав Микола, „та хто його зна, чи за хвилину не зірветься знову хуртовина, чи зяову не почне літати каміння, та й полум'я не почне бухати з проклятої гори. А як не тепер, то за місяць, як ізнову кривавою працею загосподарююсь.“ Отак сидів він у важкій задумі, притулившись спиною до дерева з якого зліз, та й не зглянувся, як усе навкруги вкрилося чорною пільмою яочи . . .

Уже світало, як прокинувся Микола зі сну-забуття. Холодний вітрець лагідно колихав листям дерев, далеко край ліса червонів небосхил, навкруги дунали веселі пташні пісні. І наче лекше

стало Миколі на серці. „Якось то воно буде“, подумав він. „Коли зістався живим та й руки-ноги не скалічені, то не загину.“

І підбадьорений пішов до своєї домівки. Та яке ж велике було його здивування й безмірна радість, коли біля печері побачив свої дорогі лями! Очам власним не хотів дати віри. Кинувся до лям і почав гладити й нестити, як малі дитинята. А вони з радіощів весело мекали й якою вовною гладили йому поги й лизали руки. І тої хвилини забув Микола за всеї світ! — Чув як живніше почина в ньому битися серце й якась нова сила й бадьорість вступують у груди. І отак радіючи подався в супроводі лям до своєї печері.

Коли прийшов туди, то побачив, що справа зовсім не така погана, як він собі уявляв. Що правда, завалилась камінюка, яка заступала дах, потягнувши за собою чималу брилу землі. — Одначе не так важко було повикидати вламки з печері й знову в ній вигідно оселитися. А коли придивився Микола ближче, спостеріг, — що камінюка ця скорше чи пізніше могла завалитися й придавити його в печері. І радий, що позбувся небезпеки, не шкодуючи за покрівлю, заходився він вичищувати помешкання від камінюк і грудок землі. Робота йшла швидко. Нарешті зісталось тільки два великі вламки скелі, але їх не можна було викотити на двір руками. Одначе Микола довго не думав. Хіба ж не доводилось йому викочувати на чайку важкі бочки з порохом, чи з кулями, або важницею воза піднімати! — Підклав під уламок скелі кремезного дрюка, шпер його об колоду та й почав підважувати цілим тілом. І отак підважуючи раз-у-раз камяну брилу, почав посувати її все далі й далі. По де-якім часі не було в помешканні ані одної камінюки.

„Ось і знову маю домівку“, відпочиваючи думав Микола. „Та й боїтвся вже не треба, що кожної хвилини завалиться покрівля, бо стіни й дах тепер із суцільної скелі, в якій не побачиш найменшої щілини.“

Цікавий як вигляда зблизька вулькан, про який учився колись у школі, вибрався Микола на місце вибуху. Але хоч як хотілось йому заглянути в кратер, з якого ще час до часу вилітав дим, таки не зважився. Бо хоч лява вже трохи й остигла стікала проте поволі й безупинно згори, заливаючи грубий шар попілу й розки-

дане навколо гаряче каміння. Отак розглядаючи вулкан, нагадав собі Микола зненацька, що в тім боці, куди зсувалася густа маса лави, ростуть кущі картоплі. Наляканий побіг мерщій туди, але з радістю побачив, що вони стояли незачеплені. Однак, щоб забезпечити себе, викопав він кілька кущів картоплі й порозсаджував їх у ріжних місцях острова.

Оговтавшись уже цілком після вибуху вулкана, заходився наш господарь кінчати піч.

Швиденько викопав яму, насипав туди глини, полив водою, замішав, докинув трохи піску й почав мурувати стіни. А що працював Микола не розгинаючи спини, то в три дні піч була готова.

Між тим гора перестала зовсім диміти, але Микола пішов до вулкана, щоб на власні очі побачити, чи не загрожує часом нового вибуху. Збоччя гори й кратер вкриті були застиглою чорною мазюкою, проте навіть із розколини не добувалося вже диму. Отже найбільш уважні досліди не показували ані якоїсь підземної діяльності вулкана, ані близької небезпеки. — „Видима річ, вулкан ізнову погас“, — подумав Микола, — „може дасть Біг на тім і скінчиться.“ І цілком заспокоєний вернув він додому.

А тепер, коли Микола спокійно заходився коло щоденної роботи, треба було йому насамперед заpastися їжею на зиму, щоб не загинути з голоду. Минуло кілька днів і наш козак упіймав уже сім лям. Він усіх повбивав крім старого самця, зіставивши його при череді освоєних лям за стадняка. Лямяче м'ясо Микола послав та й повісив у піч щоб задимити... А що боявся, чи не мало буде шинки як довго протягнеться зима, вибрався знову на лови. Та цим разом Миколі не пощастило. Лямя звітрили його в тім місці, де на них завсіди засідав, та й обходили десятою дорогою.

Та впертий був Микола. Коли заходився коло чого, або що задумав, мусів був скінчити, щоб не знати що! І ось придумав він инший спосіб. Уже кілька разів, як засідав на лям зауважив, що вони вгледівши чи завітривши ловця здалека, обходили його манівцями й мерщій бігли через малий горбок у гушавину. Микола помітив також, що на другому боці горбок цей був оточений колючими хащами мов живоplotом, а за цим живоplotом взповисся

кам'яний мур, так дві стопі заввишки. І кожного разу лями пере-скакували ці хащі, стрибали через мур та й вникали Миколі з очей. Цього було нашому лопцеві досить. Він зараз же за хащами ви-копав глибоку яму, прикрив її сушняком та хмизом і вже другої днини застав у ній дві дорослі лями.

„Їжею вабезпечений я тепер на цілісіньку зиму“, — думав Микола по кількох днях виймаючи з димарні лямччі шинки, „та де переховувати її ввімку?“

Але виявилось, що цим разом козакові нашому допоміг земле-трус. Недалеко печері запалася гора, так на два метри завглибшки, й через це повстала друга печера, отвір якої виходив якраз на Ми-колинне подвір'я. Отже без усякого труду мав Микола в своїм обій-стю льох.

Ще треба було Миколі занастися сіном для лям, паливом та картоплею. Сіна набірав він цілий стіжок, але поспішався дуже наш господарь та й не зауважив, що складає трохи вохке сіно. Аж як побачив одного дня, що димить скирта, засунув у сіно руку: а туди наче жару хто насипав. „Ага, от в чім річ!“ — каже Ми-кола — „поквапився трохи та й склав вохке сіно. Добре, що хоч не зайнялося, а то й таке трапляється!“ Роскидав мерщій стіжок, висушив сіно та й склав ізнову копицю, а щоб не мокло, — на-крив дахівкою з очерету.

Упоравшись із сіном, Микола набірав дров: гіляк та сушняку й поскладав рівнянько в стоси, прикривши теж од дощу очеретом.

Потім накопав він картоплі й ссипав у льох. Нарешті при-ніс іще дві торб'яні цитрини та десятків кілька кокосових горіхів. Отак запасся Микола всім необхідним на зимівля й не боявся тепера, що доведеться йому голодувати.

„Ось-ось виша вже за плечима“, — міркував він усе, — „на дереві вирізав іще два тижні тому місяць жовтень: за тижнів два-три сподіватися можна першого снігу.“ Та замість снігу день-у-день безупинно лив дощ. Небо вкутане було всеї час мут-ними, сірими хмарами. І вже два тижні просидів Микола в печері: виїде хіба до льоху, до стіжка, або до криниці, щоб принести собі й худобі води.

„Ох, як поволі-поволі тягнуться дні“, нудьгував він. „Ото щоб

мати мені Святе Письмо: здається тепера кожної букви вивчився б на память; або паперу хоч лібра. Ох вірші, вірші б складав! або драму чи думу яку може написав би. А то сиди тут, та й сиди, аж голова задурюється: крути-не верти, а таки ні Гомером, ні Софоклем не зробишся!“ жартуючи розважав себе Микола. І особлива нудьга брала нашого пустельника довгими осінніми вечорами. Відолаха сидів тоді без світла й без роботи, тільки й думаючи про те, як би скоріще минав оцей нудний, непотрібний час. Але одного дня, спало якомсь на думку нашому козакові: чому не спробувати зіпнїть із глини горшка та каганця? Хіба на Україні мало їх ліплять, та ще й які!

Так і зробив. Вибрав один день, коли зранку дощу не було, накопав глини та й за кілька днів сушилося вже на печі кілька горшків, дві миски та каганець.

Тим часом дощ не вгавав. Щоб не дармувати, сплів Микола за тиждень невеличкого павучка.

Потім прийшло йому на думку спробувати б іще зробити лука, сагайдака та стріли. В уяві бачив уже наш козак, як устрілює птахи та пншу звірину. Врадуваний щасливою думкою побіг, не зважаючи на зливу, шукати твердого й гнучкого дерева.

А коли пощастило йому підшукати такого дерева, набрав скільки міг донести, вернув до печері й зараз же заходився коло роботи. Тепера тільки відчув Микола, як став би йому в пригоді залізний ніж. Ой намучився, намучився бідолаха, обрубуючи камяною ножакою й черенатиною шкаралупою тріску за тріскою. Не менч як вісім день просидів він із ранку до вечора, заки лук був готовий. Тепера треба було ще тятиву й стріл. „Ото як би був знав“, думає Микола, — „що доведеться зробити лука — „був би зіставив кишки з лям: здалися б на тятиву. Та треба замінити її мотузком.“ Зсукав тугого, міцного мотузка й заходився робити стрілу.

Вистругав із твердого дерева стрілу та й думає: „Знаю, стріло, що далеко не полетиш. На Січі обковували ми тебе гострою залізякою, щоб із свистом та розгоном вбивалася ти в груди ворога. Та що діяти — заліза в мене немає.“

Митикуючи, чим би його заступити, нагадав собі наш спудей,

що читав десь, як дикуни вживають на вістря стріла та списів рибячих остяків або гострого каміння. — „Ось треба мені буде спробувати цієї штуки. Та добре, що й про списа згадав: і його треба придбати.“

Мерщій побіг Микола на беріг моря й без великого труду знайшов кілька остяків та гостре каміння, що як раз пасувало на вістря до стріла та списа. Вертаючи до дому, не забув вирівати й ратища до списів. По кількох днях важкої праці виготував Микола чимало стріла та два списи. Стріли були загострені з одного боку остяками, а на другому привязав Микола пера в птиці, щоб стріла летіла рівно й з більшим розгоном; на кінець списа привязав він гострого каменя.

Коли вже все було готове, не втернів Микола, щоб не спробувати, чи добра його зброя. І з великою втіхою пересвідчився, що хоча стріли не були обкуті залізом, проте можна було встрілити ними птаха чи малу ляму, а списа придатний був до оборони від тигра чи ягуара.

За цей час, як Микола був зайнятий луком і списами, просохли вже горшки й каганці. І постановив він спробувати, чи годяться вони до чого, чи може доведеться їх викинути. Поклав шмат лямячого здору в миску, щоб його розтопити на смалець, і радіє вже наперед, як то зробить собі каганця й проводитиме довгі вечори при світлі. Та тут вишло не те, чого сподівався Микола. Як тільки починав розтавати лій, всякав він увесь у глину, так що й мало що смалець зіставалося на дні миски.

„Еге, ось воно що!“ міркує Микола. — „Спочатку треба миску випалити у вогні, а тоді вже можна буде з неї щось робити.“

Отак розміркувавши, вставив Микола миску й горшка в розпалене багаття, що ясним полум'ям палахкотіло серед печері, та й жде, що ось-ось матиме справжній посуд. Але бачить щось воно нічого не виходить. — „Еге, ось де притична!“ — крикнув він. „У нас випаляють горшки в печах, а тут тобі вогонь на вільному повітрі. Тому жар од вогню швидко слабіє й горщик не має часу заскритися.“ А що в димарні не можна було випалювати посуду, треба було насамперед вимурувати гончарську ніч. Отже не було виної ради, як ждати весни.

Серед безнастанних дощів минуло два місяці. „А тепер готуйся на зиму козаче!“ — думає Микола, — „дощі перестали, небо погідне — надісь морози прийдуть.“ Коли тут тобі щось на зиму не схоже: замість морозу почав повівати свіжий, теплий легіт, сонце почало лагідніше й тепліше світити.

— „Невже ж весна надходить?“ із дива не міг зійти Микола. Та коли побачив на недалекому горбі нову, зелену траву, мусів був таки повірити, що зима вже минула. „Еге, знаю чому не діждавсь я морозів. Це попав я в теплу країну, де такої як у нас зими немає. І як таки я до цього не додумався, бачучи буйну, тропічну рістню на острові? Далєбі, невіглас із мене! Сором буде товаришам по Академії признатися, що я в тропікальній смузі землі паливо на зиму збірив“, — міркував Микола. І хоча й засоромлений, але безмірно веселий, що вже скінчилась його нудьга, почав наш козак міркувати про майбутні весінні роботи.

ГЛЯВЯ ШОСТЯ МИКОЛЯ ЗЯ КРАВЦА ТА ШЕВЦА.

Москїти. Черевики. Шнуратяне
вбрання. Випалювання горшків.
Бїй з хижакими.

Хоча багато де-чого придбав уже Микола за час перебування на острові, проте не одного йому ще не доставало. А найгірше журило бідолаху вбрання: хоч як його беріг, усе таки подерлося так, що тільки одно ра́мя звисало. Іще трохи згодом до того вже дійшло, що почав наш Запорожець грішним тілом світити. Що правда, не було козакові кого стидатися, бо крім нього жадна хрещена душа не жила на острові, алеж справляло це багато невигод.

„От і лихо тобі!“ — думає Микола, — хуги й морозу не боюся — без жупана обїдуся. Та от комашня й усяка погань так

даються в знаки, що хіба бери й качайся по землі, як шпигне тебе жалом.“ І поглянувши на своє тіло червоне й усе в гулях, аж жажнувся. „А що то буде“, — думає зажурений, — „як і цього дрантя не стане? А час той уже недалеко.“

Погода тої пори була чудова. День-у-день світило лагідне, весняне сонце. Білі хмарки, мов вівці кучеряві, гралися з вітром на безкрайому блакиті. І часто в такі дні виходив Микола на беріг моря й летів тужливими думками на Україну. І скільки разів бачив здавалося на далекому небосхилі білу цятку, що зближалась до нього, чув як молотом почина битися серце від гадки, що це може корабель або чайка яка. І скільки разів доводилось бідоласі розчаровуватися: то були лише білі хмаринки, що гонив вітер, або витвір напруженої уяви.

„А проте не варто втрачати надії: може коли пропливатиме який корабель“, — потішав себе Микола. — „Треба вбити на березі тичку й розвісити хоругов: кораблева залога побачить її й причалить до берега. Ох, здається половину життя віддав би за це!“

Маючи надію, що все таки колись сповниться його жадання, Микола застромив на крутобережжю тичку й розвісив свою подерту сорочку.

Тим часом і черевки, які до цього часу ще якимось держалися, розлізлися цілком. От тепер уже не було Миколі спокою. Москіти¹ й инша комашня, що в час слоти розвелася страшенно, немилосердно кусали йому голі ноги, руки й лице. Ціле тіло нанухло мов опарене окропом.

„Що маю робити?“ бідкався Микола, — „чим би то прикрити наге тіло й захистити від проклятої комашні? Накинув би шкури з убитих лям, коли ж бо сириця: тверді й зашерхлі мов кора!“

І кожної днини що-раз більше давались бідоласі в знаки москити. Працювати вже було неможливо, а вночі й сон його не брав: раз-у-раз мусів був зриватися та чухати роздратоване тіло й тільки вранці засипав знеможений.

„Таки хіба доведеться загинути від цих чортячих мух, коли не pomoже Бог зробити хоч якої-будь одежини“, думав бідолаха.

І в тяжкій роспуці, кусаючи в болю уста (бо москити не да-

вали йому як звичайно спокою), відрізав Микола камяним пожем великий шмат лямічої шкіри на черевики й затягнув у попробовані на краях дірочки мотузка. Обгорнувши потім зверхнім вовняним боком ногу, стягнув міцно шкіру мотузком так, щоб не видно було босої ноги. І хоча шорсткий спідній бік шкіри не прилягав ніде до ноги щільно й страшенно муляв, проте була надія оборонитись од москітів. Такого самого черевика-постола зробив Микола й на другу ногу. Тепер узявся до дальшої праці. З другого й теж засохлого як кора шматка шкіри зробив щось подібне до шелома або до чернечого каптура. Потім вирізав у цім шелома дві невеличкі дірки на очі й третю на уста, щоб міг дихати — й ось голова тобі вже безнечня від москітів!

А тепер заходився наш майстер шити жупанину й шаровари. Словами навіть і оповісти важко, як наумчився бідолошний Микола під час оцей роботи! — Адже ж замість голки — мав він рибячого остяка, замість ниток — самотужки сучену дратву, насмолену живицею з одного смолястого дерева. Але нарешті Запорожець переміг таки всі труднощі й хоч і нагрівши собі чуба, зшив із двох невеликих шкур рукава й міцно пришив їх над чималими дірками зробленими в третій шкірі. А ця третя шкіра зшита була мов торбіна з трьома дірками: дві з боків на рукава й третя в гузирі — для голови. Отак самісінько пошив собі наш спритний кравчак іще й шаровари!

А коли вже впорався з убранням, одягнув оце все на себе й глузує: „Ну й медвідь із мене, хоч куди. Правдивим вовкулакою перекинувся! Бачив я всяку невіру: і Татарина в кудлатій шапці, і Турчина в чалмі, і рудобородого Москвина в халаті, і Мурива, але такої потвори як я тепера, мої очі ще не оглядали! — Від голови до ніг шкіра, при боці замість шабляки — камяна сокира, через плечі звиса торба, лук і сагайдак із стрілами, в одній руці спис, а в другій парасоля, та й на голові шелома шкураталий. Здається й сам чорт, мене побачивши, тікав би з переляку світ-за-очі.“

Радий, що віднекався тепер од москітів та иншої погані, заходився Микола коло горшків. Швиденько вигінчив велику піч, у якій мав їх випалювати, розклав огонь та й усадив туди велику миску повну горшків і глечиків. Вогонь палахкотів що-раз більше й піч почала червоніти. Отак перечекав Микола до вечора, як огонь

почав погасати, а піч холонути. Цікавий глянути на наслідки своєї роботи, вийняв іще гарячого горшка, дивиться, — а на ньому ні сліду склиці. Витягнув другого, третього — теж саме: горшки не були полив'яні.

„Погано, не будеш світити, козаче, в своїй хаті!“ думає Микола, витягаючи останню миску з печі, коли дивиться, а вона блищить гладенькою склицею.

„Еге! Оце тобі!“ аж скрикнув здивований майстер. „Та чому інші горшки не засклилися?“ . . .

Нарешті нагадав собі, що на дві миски зісталось було трохи соли. „Ось воно що!“ міркував Микола. „Я, далєбі, не знав, що горшки треба солити. Не придивився добре на Вкраїні, як їх випалюють.“ А що було вже пізно, відклав випалювання нових — полив'яних горшків — до другого дня.

Як тільки почало сірїти, знову затонив у печі.

„Та треба тепер мудрувати“, думає Микола, ставляючи до печі одного горшка з сіллю, „у другого не насипемо соли, а обіллемо солоною водою, — може краще засклиться.“

Як думав так і зробив. Та не судилося Миколі побачити того дня полив'яного посуду, бо трапилась йому незабаром страшна пригода.

Так у обід, вертав Микола, як звичайно, з полювання. Ішов узберіж повз високу, простонадну скелю. І вже був недалечко своєї печері, коли бачить, на віддаля так може з гони, нора в скелі, а біля неї якісь звірятка граються, схожі на котів. Як тільки почув, що йде хтось — мерщій сховалися в норі.

Микола зупинився й хотів розглянути звірятка краще. Аж раптом, сам не знаючи чому, оглянувся і зблід: просто до нього котичими скоками наближався великий, плямистий мов тигер, хижак².

Припадаючи до землі й уткнувшись у траву головою, незнаний звірь пас жарючими очима Миколу, потім проповзши кілька ступнів, стрибав із зловістним риком.

Мимохіть острах узяв козака, хоча небоязкий він був і не раз сам-на-сам у пущах стрічався з туром, ведмедем та диком. Але ж мав тоді при собі инакшу зброю! Та нікуди було дітися.

— „Боже, рятуй козака!“ шепнув побожно і, прибравши оборонну поставу, направив списа на звіря.

Хижак уже готувався до останнього скоку.

„Аби тільки вістри не вламалося!“ промайнула в Миколи думка.

Звірь кинувся на Запорожця, але той подався зненацька всім тілом наперед і, мов вилами снопа беручи з воза, проткнув його в повітрі списом. Обов впали на землю. Та Микола не випускав із рук списа, все глибче заганяючи його в тіло хижака. І вже відчував наш козак, що звірь коває, коли раптом спис переламався надвоє й хижак загородив йому в тіло страшні пазурі . . .

Миколі потемніло в очах . . . Одначе за хвилину опамитався. Звірь не ворухився: це були його останні корчі. Микола встав. Відчував слабість на цілому тілі. З пораненого плеча струмком стікала кров.

„Щі“, блиснула зненацька думка — „треба хутчій забіратися звідси. Це лігво хижаків: може надійти самиця.“

І тільки він оце подумав, як відчув, що хтось його пасе очима ззаду. Повернувся і затремтів: не більш як у десяти стуннях був такий самий другий хижак, люто рвучи пазурами землю, а очі йому горіли зловісним вогнем.

„Смерть!“ прочитав у них Микола.

Розумів даремність опору, бо був тепера сливе безборонний, але хтів лише не дурно віддати козаچه життя. Стиснув у руках сокиру.

Хижак стрибнув. Два тіла сплелися в страшних обіймах. Звірь і людина боролися груди-в-груди. Кілька разів піднімав Микола каміну сокиру й мов молотом гупав хижака, але за кожним разом усе слабше й слабше . . . Нарешті відчув, як мов неживі опадають йому руки й у страшних обіймах хижака він безвладно падав на землю . . .

*
*
*

Сонце вже стояло на вечірнім упрюзі, коли Микола опамитався. Не розумів спочатку, що з ним сталося і де він опинився. Відчував тільки, що якийсь тягар лежить на ньому й не дає дихати.

Розплющив очі й побачив, що на нього всею масою навалився страшний хижак: він був неживий.

Микола згадав усе. Напружуючи останніх сил, почав видо-

буватися зпід звіря. Але ж був остільки немічний, що витратив на це сливе півгодини й ледві не зомлів.

Видобувшись зпід звіря, почав себе Микола оглядати. Був увесь закрівавлений і вкритий ранами; з жупана лишилося одно р'яма. Спрага некла уста. Побачив свою безпомічність, і відчай обгорнув нещасного.

„Як же я до дому доберуся?“ прошепотів безпорадно. Кілька хвилин лежав нерухомий. Потім з неймовірними зусиллями почав повзти до струмочка. На його щастя це було недалеко; але ж поки туди доповз, минула, як йому здалося, ціла вічність. Жадібно припав до води. Здавалося це підкріпило пораненому сили: сів і почав обмивати рани.

Крім покусаного лівого плеча, мав прокушену сливе до кости ліву руку й сліди страшних пазурів на грудях та на обох ногах.

Розумів, що на Січи, де зналися на вигоюванню поранених, ці рани не вважали б за тяжкі. Але ж тут, на відлюдному острові, де нікому й нічим було їх перевязати, де нікому було коло пораненого не тільки ходити, ба навіть додому перенести, — могли вони стати смертельними.

„Чи ж вистарчить мені сил добратися додому? Чи не зомлю я закрівавлений, повзучи до печері й чи не попаду в такій стані хижакам на пожирання?“ — отакі думки промайнули в Миколіній голові.

„Ні“, — вирішив він трохи поміркувавши, „спочатку треба якось перевязати рани, бо хоч кров і не біжить сильно поки спокійно лежу, але ж од зусиль при переповзуванні можна по дорозі спливти кровю.“

І він почав розглядатися, чим би його перевязати рани. Незабаром побачив недалеко дуже довге листя якоїсь волокнуватої рослини. Було воно зовсім м'яке та гладеньке й отак із долоню завширшки. Нарвав цього листя й почав тоді вдруге промивати рани, опісля їх перевязуючи.

Коли скінчив нарешті перевязування, почував себе остільки втомленим, що мусів був одпочивати. А відпочивши й напившись води, перехрестився й поповз до печері.

Хто міг би описати ті муки, які перетернів бідолашний козак, повзучи до печері?! . . .

Кілька разів він зомлівав, кілька разів почував себе вже остільки немічним, що не міг навіть поворухнутися й в відчаєм у серці думав, що наближається смерть. Проте, по де-яким часі, страшенним зусиллям волі він опановував себе й знову повз і повз, лишаючи поваду кривавий слід!

І хто зна, чи добрався б Микола до своєї печері, як би не повз берегом струмочка, звідки міг час до часу напиться води. А що струмок біг аж до самої печері, міг наш козак повзти узбережжя до своєї домівки.

І вже давно на небі мерехтіли ворі, як напівживий опинився він навпроти печері. Доповз наприкінці до огорожі, отвором крізь який заводив лями, пролів на подвір'я й упав тут на траву непритомний.

Невідомо, скільки часу лежав отак Микола. Але, коли він прокинувся, була вже глуха ніч. Чув, як горять йому рани, як страшна знемога охопила руки й ноги. В голові був шум, а перед очима мигтіли якісь вогники й чорні та золотаві смужки.

— „Що ж станеться зі мною?“ промайнула пораненому думка. „Навкруги немає живої людини, щоб мені допомогла. Здається прийдеться мені тепер загинути на відлюднім острові.“

Що-раз важче почав дихати, ноги тремтіли, потемніло в очах: він ізнову зомлів.

„А хто ж принесе мені води? Хто їсти дасть? Невжеж із сираги та голоду доведеться вмірати?“ Наче крізь сон шепотів Микола знову опам'ятавшись.

І хоча відчував, як охляло все тіло, але знаючи, що від цього тепер залежить життя і смерть, пововз до струмка й приніс таки води. Потім поклав коло себе кілька печених картоплин, кілька цитрин і повалився знеможений на сіно.

Усе вкруг нього почало ходити ходором. По тілі, хоча з головою вкрився лямячими шкурами, пробігав холод. Увесь тремтів. Губи зашкарубли від холоду. Так пролежав він якийсь час. Поволі холодні як лід руки й ноги почали ogrіватись, і Микола вчув, як кров налива до голови й розбігається розпалена по цілому тілі. Чув, як молотом бється серце, як вогонь якийсь палить груди. В очах почало темніти. Бачив лишень, ніби поввуть якісь гадюки

й стрибають страшні тигри, десь далеко пливе чайка, на печі на маленьких ніжках підсакають горшки й підходять що-раз ближче до нього. А потім почало все зникати: тихо й темно стало навколо; хтось прийшов до печері й прикрив його червоною китайкою, а вона мов огонь спочатку запалахотіла в темряві й поволі пригаса й пригаса. З жахом зірвався Микола, росплющив очі — нікого немає: тільки вогонь у печі дотліва.

— „Ох, лишенько!“ — скрикнув, „а що буде, як він погасне?!“

Останніми силами приповз на руках до вогню, підкинув сушняку й ледві-ледві назад доволікся до постелі. І темна ніч сповила йому очі.

Це була найстрашніша ніч, яку коли-небудь довелося Миколі пережити. Мороз і пал наперемін обхоплювали його тіло. Голова лежала важка як камінука й здавалось йому, що шаблоюкою товче хтось по ній раз-по-раз.

А як почало світати, стало нашому козакові неначе трохи легше й хоча важка ще була голова, та перед очима не бігали вже смужки. Вогонь ледві тлів, та виснажений Микола не міг уже навіть підвестися, щоб підкласти сушняку.

„Щож я тепера робитиму без вогню?“ — шепотів бідолаха дивлячись, як що-раз більше й більше погасає в печі.

Друга ніч минула як попередня. Вогонь погас зовсім; вода в лущинах почала псуватися; пропасниця знову трясла Миколу; сирага палила йому уста. Щоб підвестися хоч трохи, — не було тепер і мови: навіть повернутися на другий бік не мав уже сили.

„Останню мабуть кахтизму дочитую!“ подумав бідолашний Микола.

А тим часом віддих ставав що-раз тяжчий та повільніший. Перед очима слабого промайнуло колишнє життя. Він бачив себе малим хлопчиною-бурсаком у Києві й козаком на Січі, бачив себе в походах і на галері, бачив як на яві батька й неньку та Славне Товариство Запорозьське.

„Треба попрощатися з ними хоч думками“, подумав він і промовив: — „Прощайте, мої дорогі, вже більше мені вас не бачити! А ти, Нене-Вкраїно, прости невольний гріх козака що

не на полі слави гине, а на м'якому ложі. Прийми, Боже, мою грішну душу — їй не суди її тяжко!

І легше стало козакові на серці. Усміхаючись бачив, як біла, ніжна намітка, немов рука материнська, пестливо обгорта йому тіло; як повільно, але без жадного болю припицяється віддих; як німіють-завмірають всі змисли. І останнім вражінням слабого був цвіт яблуні: сліпучий, запашний, радісно-рожевий. І з усмішкою щастя він утратив притомність . . .

Глава сьомя БУДУВАННА ЧОВНЯ

Виздування. Знову без
огню. Масло. Розклад
денної праці. Гніздо па-
пуги.

овго-довго лежав Микола без пам'яті. Нарешті, — видно Бог зглянувся над козаком, — почав дихати що-раз глибоше й глибоше. Ворухнувся раз, другий, розплющив очі й повів ними навкруги. Ще добре не міг здати собі справи, що саме було сталося з ним, та проте впізнав свою печерю.

Проміння теплого сонця вдиралося в кожний її куточок, надало на лице Миколи й наче гладило його по стомленому обличчю. Поволі почала вертати до слабого пам'ять, а біль у не як слід іще вигоєних ранах нагадала йому все, що сталося.

„Отак, це рани звалили мене з ніг“, подумав Микола. Разом із тим відчув він, що йому покращало: голова не боліла та й паду не було зовсім. Здоровий, сильний піт облив слабому тіло.

Так пролежав Микола може з годину й відчув, що хвороба вже минула: вільно й без болю міг тепер ворухнути руками й ногами, та й без труднощів піднявся й на хвилину присів.

Страшна спрага палила йому уста. Воду, яка стояла коло нього, не можна було вже пити. На щастя пригадав собі, що поклав під голови цитрину; дістав її й жадібно почав висисати.

Кислий сік гасив срагу й відсвіжував знеможене тіло. Незабаром Микола заснув лагідним сном.

Сонце як раз почало сходити, коли Микола прокинувся. Аж усміхнувся бідолаха почувачи, що сьогодні в нього вже більше сили й бадьорости. Тільки втома, яку чув на цілому тілі та біль у лівому плечі й руці, нагадували недавню хворобу.

Тепер уже відчув він також і голод та й почав їсти картоплю, що лежала коло нього, приправляючи її для більшого смаку цитриновим соком. Наївшись, почав Микола оглядати свою печерю. І тоді тільки помітив, що в ногах лежать його вірні лями. Ох, як зрадів наш самотний острів'янин!

„Простіть, що забув за вас!“ говорив він і гладив їх по м'якій вовні. — „І за себе був цілком забув, збираючись уже на той світ!“

А як дійна ляма підійшла до Миколи, він підвівся, вхопив її за вовну, щоб не втікла й почав ссати з вимені молоко.

І здавалося слабому, що з кожним ковтком вертає до нього здоров'я. Підживившись трохи, заснув він ізнову й прокинувся тільки ввечері. Тепер учув таки добрий голод, зате болю в ранах сливе не було. Цього разу кілька бараболі із соком цитрини цілком вистарчили Миколі, щоб наїстися. Незабаром опали йому важко повіки й він ізнову заснув твердим, довгим сном.

Цей безперервний сон так підкріпив Миколу, що він другого дня вранці підвівся, встав із постелі й пройшов спіраючись об стіни кілька ступнів. Хиткою ходою вийшов потім із печері й підвів до неба очі. І здавалося слабому, що він удруге на світ прийшов.

„О ясне сонечко, як дороге мені тепер твоє проміння!“ шепотів він урадуваний і щасливий. Потім повернув очі на безмірний, синій небосхил, на дерева й кущі, що прибралися в молоду зелень і миготіли росою як перлинами, й на лями, що пестливо тиснулися до його рук. І здавалося слабому, що прокинувся він із якогось важкого, страшного сну в чудовій, зачарованій країні. Груді піднімалися високо, він підвів руки вгору й шепотів наче тиху молитву:

„О Боже, який чудовий твій світ! Який він чудовий!“

Здоровий, лагідний вітрець, кришталева джерельна вода, якою промивав рани, а також пив змішану з молоком, а до того веселий настрій, — спричинилися в великій мірі до скорого видужу-

вання пораненого. А за кілька день, аби не де-який біль у лівім плечі та руці, чув би вже себе здоровим та сильним як раніше. Отже міг Микола знову взятися за давню недокінчену роботу.

Насамперед пішов він глянути, чи вийшло що з його горшків. Одчинив піч і диво! — на горшках та глечиках блищала скляна полива. З радості Микола й забув, що вони йому тепер ні до чого, бо вогонь давно погас. А коли спало це нашому козакові на думку, зажурився тяжко поглянув на піч та посуд і важко-важко зітхнув.

— „Та якось може знову пощастить роздобути вогню“, подумав трохи вгодом бідслаха. — „А поки що, здається посуд на молоко й на воду.“

Та й ще до чогось придався йому посуд. Нагадав собі якось наш пустельник, що не погано було б скоштувати картоплі з маслом. Що тут довго думати, коли молока скільки душа захоче. Замість деревляної маснички ось що зробив: вибрав що-найбільшого глечика, припасував до нього вирізаного з дерева кружка із забитою по середині ломачкою та й почав бити масло. А коли в масничці з'явилися шматки рідкого масла, повиймав їх та налив водою, щоб трохи ствердли, потім посоляв, загорнув у листя й поклав у лъох.

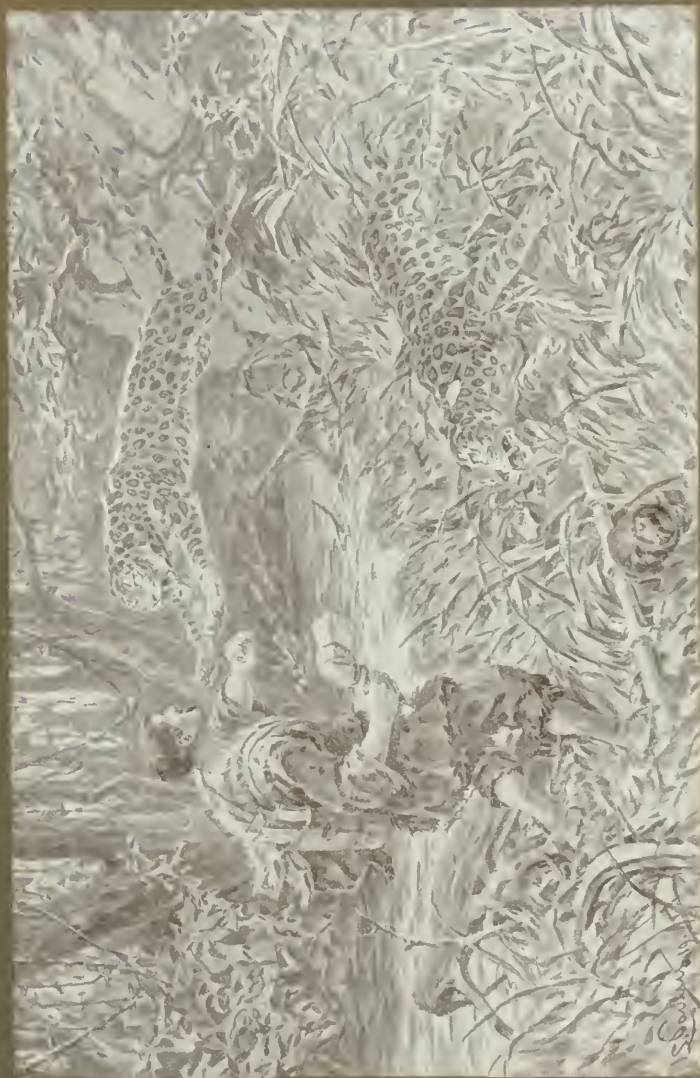
Отак пощастило нашому господарю з маслом. Та коли хтів його скоштувати, тоді тільки нагадав, що й картоплі вже більше не можна пекти.

— „Ось тобі й щастя! Доведеться знову мені жити, як за перших двів“, — нарікав Микола. — „Устриці, молоко, кокосові горіхи й сире мясо — це єдина моя їжа.“

„Та й за це дякувати треба Богові: буду живий, спроможусь на щось краще“, подумав він одначе трохи помитикувавши.

Щож тепера мав Микола робити? Усе, що міг виробити руками, вже було. Отже зіставалось нашому козакові лишень дармувати: найстрашніше, що міг собі уявити. Без діла здавалося Миколі життя неможливим, а до того ж на оцім відлюднім острові.

Видима річ, що він блукав тепер цілими днями й усе роздумував, як би то йому загаяти час. Удень і вночі мучила нашого козака думка, чи не збудувати б йому байдака або хоч

... "Хижак стрібує" ...

човна. О, тоді гребки в руки й гайда шукати людей, які не так то може й далеко від його острова.

Живучи віднині тільки цією думкою, вибрався Микола шукати дерева, з якого міг би збудувати хоча звичайнісінького рибальського човна. Незабаром знайшов досить велике, дивне дерево. Між густим листям звисали овочі, завбільшки з кокосові горіхи, але ж без шкаралупи. Овочі ці були дуже смачні й поживні.

Грубий стовбур дерева вже давно був дуплявий, і Микола сподівався, що як лише зруба його, обтеше трохи й поширить душло, можна буде зробити човен. Отже він зазначив місце, де росло дерево, щоб легко потрапити туди згодом, і вернув додому.

По дорозі знайшов Микола те, що давно вже хотів надібати, а саме: гніздо папуг¹. Але як лише почав підкрадатися до гнізда, папуги залопотіли крилами й пурхнули йому над головою. На щастя одна наймолодша папуга, що не вміла ще як слід літати, зісталася в його руках.

„Ось і впіймав!“ радів Микола. „Тепера вивчу тебе говорити кілька слів та й веселіше мені буде, коли чутиму голос, хоча трохи подібний до людського.“ А вернувши додому, Микола зробив клітку, повісив її над головою й ліг спати.

Другого дня почав наш козак міркувати, чи зрубати знайдене вчора дерево, чи зіставити. Але хоч овочі цього дерева були щедрим даром природи, одначе судно було ще ціннішим скарбом.

„Коли це мені пощастить, так переді мною надія, що вирвуся з острова й тоді до чого мені це все: і овочі й кокосові горіхи, й устриці,“ думав Микола.

На згадку тільки, що може колись ізнову побачить людей, а можливо й зелені луки України та Низове Лицарство, не міг утерпіти довше наш коварлюга: зірвався, схопив кам'яну сокиру, мерщій побіг туди, де стояло дерево й зараз таки взявся до роботи.

Це була найтяжча праця, за яку коли будь брався. Тупа, крихка сокира лишала незначні сліди на стовбурі. Та проте Запо-рожець вирішив ні за що в світі не відступати од задуманого діла.

Від сходу сонця до пізнього вечора цюкав, та й цюкав сокирою і за цілісінький день удалось йому видовбати отвір, що ледві міг устроювати туди кулака.

„Доведеться мені, бачу, не день і не два працювати над оцим“, думає втомлений Микола. „За рік може тільки всміхнеться ця хвилина, що спушу тебе, незугарна тепер колодо, на хвилі моря й вирушу в світ далекий, світ незнаний, назустріч долі.“

Навчений досвідом постановив наш козак розділити свій день і кожної години виконувати означену роботу. І так розклав собі час: рано-вранці, як лише світало, вставав, біг до моря й купався. Холодні як лід хвилі відсвіжували Миколі тіло й він бігцем вертав додому. Потім убірався й вилазив по драбині на скелю, що вносилося над подвір'ям. Під його ногами шумів праліс, далеко-далеко синіло море. І день-у-день зривалася в серці козака туга за світом, що десь там мусів бути за обрієм, і з уст йому линула гаряча молитва до Бога за тих, що там зіставив: за старого батька й неньку, і за нещасну, поневолену Вкраїну.

Потім вертав він до печері й доїв лями, яких освоїв уже чималу черідку. Частину молока випивав на сніданок, а частину заховував у льоху. Господарство забірало Миколі чималу годину часу. Потім ішов він на бережину по устриці на обід, а звіділя — в ліс до дерева.

Приблизно в десятій годині спека ставала нестерпучою й працювати було неможливо; тому йшов ізнову купатися. Холод хвиль і лагідний вітрець, що нісся знад моря, відсвіжували нашого працювника, вертаючи йому бадьорість та жвавість.

Так за годину вертав він ізнову до печері, удруге доїв лями, робив сир із кислого молока й брався за обід. Молоко з сиром, кілька устриць та ців кокосового горіха, цілком вистачали йому, щоб наїстися.

Під час обіду навчав наш острів'янин свою папугу говорити кілька слів. По обіді трохи відпочивав, а як спека менчала, йшов ізнову в ліс довбати човна: на це присвячував що-дня дві години. Потім біг ізнову до моря, купався вдруге, вишукував устриці й вертав до дому, щоб тут поратися в городі. Садив біля огорожі пшівку й картоплю, сподіваючись, що все таки колись роздобуде вогню, а тоді не треба буде бігати й розшукувати їх у лісі. Заводив собі й садок: понасажував молоді парости кокосової пальми та інших овочевих дерев, поливав молоді щени, наса-

жував живопліт навкруги свого сада й города. Іноді обрубував гілля з дерев перед печерею й так їх стягав, щоб вони зрослися по якомусь часі й утворили велику альтанку².

А що малим іще хлопчиною Микола помагав не раз дядькові ходити коло овочевих дерев і вивчився таки де-чого, тепера стало йому це в великій пригоді. І радів страшенно, як ізгадає, що за рік вкруг печері матиме власну городину й садовину. Білі квіти, мов метелики, обсядуть на провесні молоде листя, пташки зівють собі серед гілля кубельця й тьохкатимуть од ранку до пізньої ночі. І здаватись йому буде, що він на своїй любій Україні, у вишневому садку. І радів цим Микола, як мала дитина.

А як сонце вже спускалось до вечірнього упруга, брав наш козак лука й, хоча на Січі ще встрілював у леті птицю, вправлявся трохи: може коли доведеться почастувати кого стрілою. Увечері знову вертав він до печері, доїв лями, вечеряв і лягав спати. А блідолиций місяченько й зорі вколисували козака до спокійного сну.

Глава восьма. ЖАХЛИВЕ ВІДКРИТТЯ.

Мандрівка по острову. Недо-
гризки. — „Чи тут живе Мико-
ла, козак із славної України?“

Отак проводив Микола день-у-день і не стя-
мившись навіть, як минуло цілісінких три роки.
І хоч увесь цей час безупинно працював над човном,
удалось йому видовбати стовбура ледві наполовину. Але хоча й
знав, що скорше не доведеться скінчити човна як може за дру-
гих три роки, проте не кидав початого діла і з завзяттям, як у
перші дні, безупинно довбав та й довбав.

Одного дня, коли Микола відпочивав опівдня й роздумував над
своїм життям, спало йому на думку, що хоча живе на острові
три роки, проте не забірався в глибину своєї землі. Тільки не-
далекі околиці, віддалені на дві-три години ходу від печері, були
завсіди цілями його дотеперішніх мандрівок. І тому Микола ви-
рішив перейти цілий острів із одного кінця до другого й ще на-
передодні виготувати все необхідне до мандрівки. Другого дня
вранці, навантаживши лямку поживою на кілька день, узяв наш
козак свою зброю й рушив у дорогу.

Спочатку не стрінув він у дорозі нічого цікавого: дерева, корчі, стрімкі скелі та бистра річка — оце все, що довелось йому бачити. Так пройшов Микола може з дві козацькі милі. І тепера тільки на власні очі побачив, що оселився у найбільш неурожайній частині острову. Велике багатство невнаних овочевих дерев іще більш його заповнили в цьому. Втомлений цілоденною мандрівкою йшов він берегом якоїсь річки. Сонце вже давно зайшло й треба було думати про ночівля. А що з огляду на хижаків ночувати в гущавині було небезпечно, Микола не довго думаючи виліз на розлоге дерево, привязав себе до гіляки мотузком як у перші дні, та й заснув твердим сном.

Удосвіта збудили козака пташині співи, що ляцали просто над головою. Умившись із річки, Микола поспідав та й пустився в дальшу дорогу. Йшов так може з кілька годин і нарешті побачив, що суходіл кінчається: це був південний беріг острова.

І вже спустився Микола до самої бережини, коли спинився зненацька мов урісши в землю. Чув наче не стало йому віддиху: з піску виглядало кілька людських черепів. Широко розплющив він очі й дивився на ці страшні черепи з вищиреними зубами, ребра й кости ніг та рук.

І якось моторошно стало Миколі. В уяві почали пробігати різні картини: то здавалось йому, що колись хвилі викинули розбиток корабля з людьми й вони тут із голоду загинули, то мимохіть ізгадував собі оповідання Джемса Бровна про самотні, таємничі острови в океані, де закинуті після розбиття корабля мореплавці гинули від незаних нікому причин. Повів очима навколо й насторожував уха, як тільки шелестіло де біля нього. Бо хоча небоязкий був наш козак і не раз зазірав в очі смерті, проте якийсь незрозумілий, непереможний жах брав його перед оцими кістками. Постояв-постояв, оглянув один череп, другий та й не оглядаючись, хутчій подався геть.

Пройшов гонів з двое й од несподіванки аж рота роззявив: за невеличким горбком побачив у землі круг: це був слід погаслого вогнища; навкруги лежали черепи, біліли кости рук та ніг, на яких іще видно було сліди зубів, що гризли мясо.

— „Людоїди!“ блискавкою мигнула в Миколи думка. „Не

страшно воно, коли смерть чига на тебе в завязаному бою, не страшно, коли роздерти може хижка звірюка, та коли подумаєш, що тебе живцем шматуватимуть на печеню мов поросся, — таки чуєш, як щось бігає поза шкурою“, подумав він. „Та не з цих я, що живцем віддаються їм у руки! — Не лякався я ніколи бусурмена, Ляха й Москвина, так може й із тобою справлюся, невідомий дикун!“ розважав себе наш козарлюга. Але хоч і намагався забути про це, таки страх, як неприємно було!

Багато всяких невеселих гадок одібрали в нього охоту мандрувати далі й він вирушив додому. Т'алеж і в дорозі не міг позбутися думок про дикунів. У задумі й не зглянувся, кудюю йде, і аж крикнув із люті, коли після довгої ходи знову побачив погасле вогнище й черепи та кости.

„От проклята мара, ніяк не сходить із очей!“ подумав козак; придивився, а це не друге вогнище, а те саме, яке недавно покинув. „Отож блукати вже почав, — чи не водить часом якась нечиста сила?“ Сплюнув ві злости й пішов знову давньою дорогою. Йде, йде, коли чує, а в корчах щось шелестить і ступає слідком за ним.

„Невже доведеться мені ще сьогодні змірятися з дикуном?“ думає наш козак, прискорюючи ходу, щоб дістатися мерщій за корчі, біля яких бовванів уламок скелі. Захекавшись добіг туди, притулився спиною до скелі, вхопив у руки сокиру й готовий до боротьби . . . аж зареготався, коли побачив здалека, що то не дикун, а його власна ляма.

„Ну й дурень із мене, їй Богу! забеш собі голову дурницями про таємні острови та й біжиш, як оглашений!“ лютував Микола на себе. „Тепер хай сам Люципер женеться за мною, то так уперіщу сокирою, що аж искри посиплеться йому з лоба. Як верну коли на Запорожжя, соромно буде розказати про те, як замірявсь я до бою стати з власною лямою, а то підіймуть тебе на сміх братчики й таке причеплять імення глузливе, що хіба бери та й утікай із Січі.“

Отак розмовляючи подумки й не стямився Микола, що сонце давно вже зайшло й ніч темна почала обгортати праліс. До дому було ще далеко, тому вирішив він переночувати в альтані, яку збудував собі ще того літа й частенько в ній ночував, коли пізно

було вертати до печері. З бідою знайшов свій „хутір“, як жартома прозивав наш острівянин околицю коло альтанки, страшенно втомлений кинувся на землю й почав уже був дрімати, коли чує над головою піби людський голос:

— „Миколо, Запорожець із славної України!“

Микола зірвався притьмом й увесь аж потом облявся. „Чи сплю я, чи може дух якого Запорожця кличе мене?“ Насторожив уха й перестав дихати. Слухає, а тут тобі вдруге кричить щось:

— „Тут живе Микола, Запорожець із славної України?“

Аж лекше відітхнув бідолаха, устав і побачив над головою свого улюбленця-птаха, якого навчив отих слів, щоб хоча инколи чути рідну мову. Втішена папуга залопотіла крильми й сіла на плечі Миколі, викрикуючи всеї час вивчених слів...

Довго пролежав Микола тої ночі. Ріжні думки промайнули в його голові. То митикував, як би кинути оцей таємний острів, де люде знаходять собі смерть од незнаних причин, то зяву, чи не зяищити все до цього часу збудоване, щоб дикуні на зауважили коли будь, що крім них іще хтось живе на острові. Серед отаких думок Микола й не счувсь, як заснув твердим сном.

Кінець Другої частини.

ЧАСТИНА ТРЕТЯ.

ОБОРОНЄЦЬ ПОКРИВДЖЄНИХ.

Під редакцією

В. ЗЛОТОПОЛЬЦЯ

скомпонували

ІГОРЬ ФЕДІВ та ВАЛ. ЗЛОТОПОЛЕЦЬ.

Року Божого 1919.

У третьому році відбудування Української Держави.

Київ—Відень.

Глава перша. З пещери смерти

Твердиня-„Січ“. Дикуни-людіди. — „Людіди людяніші, ніж гнобителі-чужинці“! Один Запорожець проти трьох в оборону поневоленого.

а другий день прокинувся Микола з іншими думками та настроєм аніж учора. Усі вчорашні міркування здалась йому безглуздими та смішними.

„Уже так довго тут живу“, міркував він, „а ні разу не довелося мені бачити жадного дикуна. Оце найкращий доказ, що їх немає на острові. Мабуть вони припливають із сусідньої землі, справляють свій проклятий бенкет та й одпливають додому. Ото щастя, що занесло корабель на цей бік острова, а то таки не з медом було б мені, коли б попав у їхні руки.“

Як-не-як, але вирішив наш козак трохи краще захистити свою домівку. Насамперед задумав Микола за рядом дерев, що росли перед печерею, розвести ліс. Рістня повинна була замаскувати

оселю від бистрого зору дикунів. Для цього посадив наш козак більш як дві сотні гияк із дерева схожого на вербу, що дуже швидко прийнялися. І Микола сподівався, що незабаром густий гай зазеленіє навколо печері.

Скеля, в підніжжю якої наш пустельник видовбав собі печерю, була не дуже то широка. А що складалась вона з лупкого каменя, то й не важко було її продовбати наскрізь. Отже, коли б не вдалось оборонити від дикунів входу печері, завжди можна було врятуватися через другий отвір.

Продовбуючи підземний хідник, Микола використовував біте каміння та землю до оборони так, що незабаром навкруги домівки вznosився високий вал. А що шанці робити був він митець не аби який, задумав перетворити свою оселю в справжню твердиню на взірць запорожського зимовника.

У кількох місцях поробив отвори наче малі віконця-стрільниці, крізь які, не виставляючись ізза вала, міг перед собою все бачити. А щоб зручно було вилазити й злазити з валу при обороні, поробив подекуди східці. Тепера почував себе зовсім забезпеченим од несподіваного нападу.

І віднині називав уже наш козак свою домівку-твердиню не инакше як „Січ“.

Та проминув місяць, другий, ба й рік, — а людоїдів як не було, так і немає. І поволі забув Микола про них зовсім.

Серед життя без жадних цікавих пригод і не зглянувся він, як жовкло й знову зеленіло листя, як карб за карбом значив на дереві прожиті роки. Аж десь на девятому році таке сталося, що цілком змінило його дотеперішнє життя.

А трапилася ця пригода одного погідного ранку, коли Микола зайнятий як звичайно своїм човном (бо хоча проминуло вже стільки років, таки не покидав раз задуманого діла), збірився трохи відпочати.

Отже, саме влігся він горілиць на траву, коли бачить, що зза ліса дим чи курява знімається. Скочив мерщій та й подався додому, миттю по драбині виліз на скелю, з якої видно було цілий острів, глянув у той бік звіділь, як йому здавалося вznosився дим угору, та й задеревів: при березі вгледів кілька човнів та байдаків, а

трохи далі, на побережжю, вело танок довкола багаття чоловіка може тридцять червоношкірих, напівголих людей. То розбігаючись, то з дивовижними рухами й скоками беручись за руки, кружляли вони наче чорний обруч.

„От і діждався гостей“, подумав Микола. „Зачіпати вас не збираюся, а як схочете напасти, то вчуєте на своїй шкурі, чи легка козацька рука.“

Отаке вирішивши, Запорожець зліз мерщій зі скелі, перевісив через плечі лука, за пояс устроїв сокиру, узяв списа та й виліз ізнову на скелю. — „От погань проклята!“ аж скрикнув Микола стиснувши кулаки з люті, коли побачив, що дикуни вивели з байдака двох бідолах та й волочуть по землі до вогнища. Яка жде їх доля, не було й сумнівів: полумя розпаленого багаття та розлютовані дикуни свідчили про це найкраще. І Микола не помилився: кілька дикунів кинулося на одного з бранців, ударили ним об землю й з гарчанням мов вовки почали шматувати свою здобич. Спочатку кров ударила Миколі до голови. Стиснувши в руці списа, готувався вже він зозалу, будь-що будь, кинутися на ворогів.

Та потроху розум переміг. Миколина лютя минула. Почав митикувати. — „Адже ж це дикуни“, думав він, „які не знають нічого про єдиного Бога, живучи звірячим життям. А хіба ж можна лютувати на звіря, коли він кидається на иншу тварину й поїда її?“

І загадався козак . . . Зненацька гірка усмішка скривила йому уста. — „Ні, ні!“ скрикнув він мов од лютого болю, — „сто тисяч разів людяніші ці дикуни від гнобителів-чужинців! — Дикуни їдять своїх бранців мертвими, а зайди-чужинці жеруть нас живцем!“

І ці болючі гадки зовсім одібрали в козака охоту втручатися в чужу справу й ставати за суддю межі дикунами.

А тим часом другий бідолаха-бранець стояв непорушно ждучи своєї черги. Та зненацька, коли побачив, що дикуни не звертають на нього жадної уваги, кинувся навтіки. Летів у смертельнім жаху якраз до Миколиної печері. За ним бігли навздогін троє дикунів. Віддаль межі втікачем та дикунами ставала що-раз ближча. А як почав неборака добігати до Січи, раптом некучий сором почервонив Миколі обличчя.

„Невже ж він — Запорожець, лицарь та заступник покривджених, попустить нерівний бій безборонного проти трьох?! І де? — Біля порогу Січі!... Ні, ні! — Неславою вкрив би це велике імя!“

І вхопивши списа, Микола миттю збіг зі скелі. А як учув тріскіт галуззя й шарудіння листя, вискочив зненацька й з криком: — „Стій!“ загородив утікачеві дорогу. Бідолаха так і задубів: широко розплющеними очима дивився на Миколу, що здавався йому в шкурах якоюсь несьогосвітньою істотою; тремтів од жаху не знаючи, чи впасти Миколі до ніг, чи бігти далі. Микола на мигах показав утікачеві, що оборонить його від нападників, побіг до першого переслідувача й проткнув його списом. Дикун із криком повалився на землю. Те саме сталося й з другим переслідувачем. Третій переляканий, схопивши лука, прицілився на Миколу. У повітрі свиснула стріла й Микола вчув біль коло самого серця. Та стріла відбилась од шкуратяного вбрання. Миттю кинувся Запорожець на ворога й тої хвилини, як той натягнув уже вдруге тятиву, ударив його в груди списом. Дикун без зойку повалився мертвий. Тепер оглянувся Микола на врятованого втікача.

Бідолаха стояв переляканий на тому ж самому місці. З очей йому було видно, що не здає собі справи про те, яка його жде доля. Покірно, мов мала дитина перед старшими, ждав він од Миколи порятунку або смерти.

І шкода стало нашому лицареві бідолашного дикуну: на мигах показав він урятованому, щоб той без страху підійшов ближче. Дикун послухав: тремтячи на цілому тілі, почав підходити до Миколи. Що-кілька кроків спинявся й ставав на вколішки, простягаючи з благанням руки до свого порятовника.

Микола стягнув із голови шкуратяного шелома, щоб показати переляканому дикуну, що він теж людина й нічого йому боятися. Тепера тільки дикун приповз до нього, поцілував землю й ліг плазом біля Миколиних ніг. Микола зрозумів, що дикун оцим оддає себе рятівникові в неволю, якось неприємно стало нашому козакові й він мимохить промовив: — „Невольника мені не треба: Запорожець усе життя бється з невольництвом. Уставай, парубче, й будь мені за друга!“ Та не зрозумів дикун Миколиних слів

і тоді тільки підвівся, коли Запорожець діткнувся до нього лагідно рукою й сам підвів із землі.

Смагляве лице дикуна, вірлиний ніс, довге, чорне волосся й бистрі очі, — пагадали Миколі відразу Індіян, про яких стільки наслухався від Джемса. — „Еге, тепера знаю, куди я понав!“ подумав він. „Це Америка: нова, повна несподіванок країна, яку відкрив Колюмб¹. Он куди козака загнала доля! Не поймуть віри козаки, як верну коли на Запорожжя!“

Потім на мигях Микола показав Індіянинові, щоб узяв луки й стріли забитих дикунів і йшов за ним. Та спритний був Індіянин: не ворухнувся з місця й лише давав знати своєму визволителеві, що треба законати трупи, бо дикуни розшукуючи забитих товаришів, натраплять на слід Миколи. Козак наш кивнув головою на знак згоди й дикун почав вигрібати руками яму. Добре не зглянувся Микола, як трунів уже не було видно: тільки трохи втоптаний пісок зраджував могилу. Тепера вирушив Микола додому, а слідком за ним дикун. Незабаром обоє прийшли до Січі й вилізши на скелю, почали стежити за дикунами.

Становище Миколи було все таки не дуже то веселе. Не підлягало сумніву, думав він, що дикуни після бенкету підуть шукати своїх товаришів, а тоді не минуть і печері, — силою вдеруться на вал і Миколі лишиться одно: загинути в обороні Січі й визволеного небораки.

Тим часом дикуни вели далі танок довкола вогнища й вимахуючи руками підкидали кістьми. — „Це певно в них уже по бенкеті. З бідного бранця зістались тільки кости, якими вони тепер забавляються“, думав Микола. „Хвилиніще мабуть кілька — й мені треба сподіватися гостей у своїй печері. Час подумати добре, що робити: чи втікати, чи злізти зі скелі до печері й там боронитися.“ І якась лють охопила козака: стиснув кулаки й крізь зуби промовив: — „Не дїждете, щоб Запорожець утікав од ворогів. Головою накладу й тоді тільки ввійдете до Січі!“ Вирішивши битися до останнього, зліз він по драбині на подвірря, а за ним дикун.

Аж розплющив очі Індіянин, як увійшов потім до печері: такого пишного палацу не бачив мабуть іще зроду. Та не можна було гаяти часу.

Микола вхопив списа й сокиру, давши дикунові зрозуміти, що буде боротися до загибуні. Той зрозумів його: стиснувши кулаки, почав бити в груди, вимахуючи руками в сторону берега, наче хотів сказати, що й він боронитиме пишній палац свого визволителя від ворогів, доки стане сили. Микола дав дикунові лука, стріли й другого списа, поставивши на варті біля малого отвору, сам став на другому кінці й виглядаючи крізь стрільницю в далечінь, ждав нападу.

Так простояли вони з годину, коли тут пронісся зненацька дикий крик, вереск та зойк. Микола дав знак дикунові, щоб готовий був до бою кожної хвилини, але після цього настала тиша. Потім ізнову залунала дивовижна суміш вереску й виття, але цим разом ближче. За хвилину крик ізнову затих. Аж раптом коло самісінької огорожі розітнувся якийсь голос, немов гукуючи, й у корчах почувся тріскіт. Миттю переморгнулися наші „січовики“, напняли луки й ждуть, щоб першому, що покажеться в кущах, не дати й зойкнути. Очі їм блищали, а руки трохи тремтіли з нетерплячки. Та голос затих і тріскіт теж.

Отак простояли Микола й його завзятий джура² аж до вечора. А що не чути було більше ні гукання, ні свисту, поліз наш козак на скелю на розвідини. Ані людодів, ані човнів при березі вже не було: видима річ дикуни відпливли, не знайшовши товаришів.

Побачивши це, ізліз наш завзятець зі скелі й поклавши зброю, зготував для себе й для дикуна вечерю. Під час роботи Микола розглядав ближче свого нового товариша. Червоно-сіра шкура вилискувала дикунові мов помащена олією, довге, чорне як вугілля волосся, не вилося кучерями як у Мурунів, а спадало гладко, як у дівчини, що обігне коси. На вухах у Індіяннина звисали якісь мушлі й сторчали різнобарвні пера з птахів, а зуби йому білили немов слонева кість.

З розмови Микола дізнався, що звуть Індіяннина — Чінкадавін, а це індіянською мовою значило — „бистрозорий“. Так прозвали його за те, що в леті міг устрелити птаха.

А що Чінкадавін був голісінький, вирізав Микола шматок шкури й немов фартуха привязав йому на пояс.

Пустельник наш невимовно тішився своїм новим товаришом

і радий був поводитися з ним як із рідним братом. Але не знаючи, що криється в душі дикуна, вирішив показати Чінкадавінові, що він тепер у полоні та мусить слухати кожного слова свого пана й володаря. І звелів дикунові кликати себе *каціке*, бо чув од бувалого матроса, що так звать Індіане своїх ватажків.

Дикун зрозумів це слово краще ніж рухи, якими Микола хотів показати Чінкадавінові, що він йому пан. На лиці Індіяннина заграла радісна усмішка й на знак того, що він розуміє, чого хоче від нього пан, повторив кілька разів слово *каціке*. Потім дикун ухопив списа, встромив його в руки Миколи й приклав вістря до своїх грудей: цим хотів надісь показати, що слухатиме свого пана й віддає своє життя в його руки. Тоді Микола з гідністю гетьмана звелів Індіяннинові сідати за вечерю. Чінкадавін присів на землі коло Миколиних ніг.

По вечері Їх Ясновельможність ласкаві були наказати своєму підданцеві лягати спати. Та наш гетьман був обережний і звелів джурі спати на дворі: бо не знав іще добре, чи вірний буде йому дикун і чи не схоче часом уночі згладити з світу свого порятунника.

А що Микола був дуже втомлений сьогоднішньою пригодою, то видоївши лями, зараз же заніс усю зброю до печері, поклав у головах, щоб бути наготові, ліг на сіно й заснув твердим сном.

СЛАВА ДРУГА, РАТІВНИК ТА ВРАТОВАНИЙ.

Зміцнення твердині. Дикун
й що-до мови кращі ніж
гнобителі-чужинці. Збуду-
вання човна.

ругого дня вранці першою думкою Миколи було пере-
свідчитися, чи дикун дійсно відпливли з острова.
Отже після сніданку пішов він разом із Чінкадавіном на беріг.
Ідучи повз місце де поховано було трьох дикунів, побачив Микола,
що Індіанин спляввся й показує на землю, де закопав ворогів,
даючи рухами зрозуміти, що хоче їх викопати та справити собі
смачний обід. Та Микола закричав, підняв списа вгору, показуючи
Чінкадавінові, що вбе на місце, як він тільки наважиться це зро-
бити. Індіанин зрозумів погрозу й скорився, двуючпсь дуже, чому
то саме каціке забороня йому таку приємність, — бо щоб це була
річ огидлива й нелюдська, навіть не могло поміститися в його
голові.

Незабаром Микола прийшов до того місця, де вчора бенкету-
вали дикуні й що за картина розкрилася перед його очима! — Нав-
коло спопелілого вогнища лежали кости та недоїдки людського

м'яса, подекуди червоні плями на піску вказували місця, де ще вчора калюжами стояла кров. Огідно стало Миколі, як побачив ці сліди ввірячого бенкету. Рукою дав знак Чінкадавінові, щоб він зібрав кости й шматки м'яса, викопав яму й законав останки своїх нещасних земляків.

Тим часом Микола розкидував огнище гиллякою, сподіваючись, що може під сподом знайде жарину. Та даремне! — З огнища не зісталось жадної іскри: лише вигаслий попіл сірів на його місці! Микола сумно звісив голову, бо коли чудом майже вдалось йому придбати товариша, бракувало тепера до повного щастя тільки вогню. А коли він отак стояв задуманий і вдивлявся в погасле вогнище, побачив, що його дикун вимахує руками, потім зірвався несподівано, вхопив сокиру й прожогом погнався в ліс. Микола не міг стямитися з дива. Що мало це значить?

Бачив тільки, як Чінкадавінова постать ставала що-раз менча й менча та нарешті зовсім зникла в лісовій гущавині.

„Що з ним сталося?“ думав Микола. — „Чи не побіг він часом до своїх, які може сховалися в лісі, та чи не збирається мене їм ізрадити? А коли ні, то навіть вхопив сокиру? А може побіг до печері й думав не пустити мене туди? От тобі й приятеля придбав! Та не діждеш цього, зрадливий дикуне! — Не вигнати тобі з власної хати козака-Запорожця!“

Ухопив списа й кинувся вже слідком за Чінкадавіном, щоб дати доброго прочухана, коли тут дивиться, а він біжить із лісу! Микола зупинився з великого здивування й трохи соромно йому стало, що так швидко осудив свого товариша. Пасучи очима Чінкадавіна, побачив, що в того в руках щось ніби трава, чи сушняк. І аж отетерів наш козак, коли задиханий Індієць поклав перед ним оберемок сухої трави, з якої добувався дим. Миттю підкинув Чінкадавін сушняку, піддув кілька разів і, на превелику радість Миколи, сушняк запалахкотів ясним, веселим полум'ям.

Довго-довго стояв Микола милуючи вогнем, бож так давно вже його бачив. Наприкінці вхопив одну головешку й кинувся з нею до печері, а слідком за Миколою біг Чінкадавін, викрикуючи щось веселе: певно радів, що так прислужився своєму рятівникові.

Вернувши додому, Микола миттю роспалив на подвір'ю вогонь.

укинув на жар кілька картоплин, побіг до стайні, вибрав молоду, ситеньку ляму, зарівав її, оббілював, порубав на шматки й устромив четвертину на рожен. А Чінкадавін мусів був обертати рожен, щоб не пригоріла печеня.

Тим часом Микола відкрояв другий шмат мяса, обполоскав його добре й поклав у великий горщик. Потім начистив туди картоплі, налив води чистої, посолив і поставив варитися.

Чінкадавін дивився на це все здивованими очима, бо ніяк не міг врозуміти, що саме задумає робити його пан. Про варені страви дикун ніколи не чув і не знав; найважче було йому погодити в своїй думці воду з огнем. А як Микола відійшов на хвилину до своєї печері, почала страва в горшку закіпати. Отоді-то злякався Чінкадавін! Одскочив мов ошпарений і перелякано дивився, не розуміючи, чого це булькотить вода.

А як окріп почав страшенно клекотіти, сичати й збігати, Індіянин був певний, що в середині сидить або гадюка, або яке інше створіння. — „От біда мені“, подумав дикун, — „іще всю воду вибере звірюка з горшка: що скаже тоді мені пан?“ Щоб запобігти цьому, встромив швидко руку в окріп, ловлячи пакосне звіря, та тої ж хвилини закричав мов несамовитий із переляку та болю.

Коли Микола почув проникливий крик Індіянина, злякався чимало, бо був певний, що це вдерлися дикуни й схопили вдруге нещасного Чінкадавіна. Мерщій кинувся з печері готовий головою навкласти, щоб тільки вирятувати з рук дикунів свого джуру. Та як же здивувався побачивши, що коло печі нікого немає крім Індіянина. А той кричав, йойкав і з предивними рухами скакав навколо кабиці. Довго стояв Микола не знаючи, що це все має значити. Аж нарешті, коли Чінкадавін розяснив йому на миг'ях, чому саме так кричить та вимахує руками, догадався, що Індіянин обпатрав собі трохи руки. Із тяжкою бідою вдалось Миколі заспокоїти Чінкадавіна й примусити його знову доглядати рожен. Що правда, послухав джура свого пана, але обертаючи рожен, раз-у-раз поглядав із великим острахом на горщик і на Миколу, який йому здавався тепера не инакше як чарівником.

Тим часом зварилась юшка й спеклася печеня. Микола наси-

нав юшки в дві миски й почав їсти з одної. Бачучи це, переляканий Чинкадавін був певний, що юшка — якийсь чародійний напій. І хоч як ласкаво давав Микола рухами знати дикунові, щоб він теж їв юшку, Чинкадавін не зважився й губами до неї доторкнутися.

Відтоді життя здавалося нашому козакові веселішим і кращим. Самотність не мучила його вже більше. Мав товариша, в яким, що правда, не міг іще розмовляти, та все таки міг порозумітися на мигах. От і в біді, й у пригоді не дасть уже загинути, та й вогню вміє роздобувати.

І якже не почувати було Миколі себе веселим та щасливим, коли згадати давні його злидні й теперішнє вигідне життя! Тільки одно турбувало його трохи, а саме — думка, що знову можуть прийти дикуни на острів.

І тому почав міркувати, як би то захиститися добре від Індія. Іще раніше хотів він перебудувати Січ у міцну, відпорну твердиню. Та що був одним-однісінький, важко було перевести задуманий плян у діло. Тепера мав помічника, та й не аби якого!

Отже, щоб оглянути місцевість та пристосувати її як слід до оборони, Микола став на горбі, з якого бачив цілу околицю перед печерею. Роздивившись добре, козарюга наш ось що вирішив: за стіною з дерев обкопати Січ широким та глибоким ровом; із викопаної землі висипати високий вал, а в недалекого джерела спровадити в шанець воду так, щоб частина струмка бігла через подвір'я. Оцим способом буде забезпечений водою, а тоді хай собі облягають дикуни його твердиню скільки хочуть!

Чимало намучився Микола, заки Чинкадавін розшолопав, що саме задумує робити його пан. А коли Індіянин зрозумів нарешті справу, охоче став разом із Миколою до праці.

Та не так легко було виконати цей плян. Не було в наших острів'ян ні залізного знаряддя, ні пилки, ні лопати, ні рикаля, ні мотики. А рів треба було копати сім стіп завглибшки й шість стіп завширшки, та й завдовжки так на яких сто кроків, а це тобі не жарти! Та й іще крім цього на підірвання стін рову потрібно було з чотирі сотні палів, а щоб витесати й загострити тільки одну палю тупою, камяною сокирою, треба було таки добре нагріти собі чуба. А далі, щоб викопати другий рів, куди можна

було б спустати воду з джерела, треба було прокопати мале взгірря між печерею й джерелом. Та ці всі труднощі, хоч і які вони були великі, не відстрашили Миколи од задуманого діла. Козацьке слово — святе й тверде як криця!

І тому що-дня від сходу сонця аж до пізнього вечора Микола завзято працював зі своїм приятелем. — „І не думав, що діло аж горітиме, хоч знаяддя таке дрантиве!“ міркував він, бачучи як що-дня глибшає й ширшає рів. На щастя два місяці віяв противний вітер, то й дикуни не могли завітати на Миколин острів. Отже не треба було журитися, що непрохані гості перебіють працю.

Під час роботи й відпочинку Микола вчив свого джуру говорити по вкраїнському. А що Чінкадавін був дуже тямучий, вдалося Миколі швидко навчити його найголовніших слів. Їх виголошував Запорожець голосно й поволі, показуючи на відповідну річ. А коли говорив про такі річі, яких не можна було учневі показати, пояснював тоді рухами й усякими мигами так добре, що Чінкадавін міг нарешті його зрозуміти. І заки проминуло півроку, навчив Микола Індіянину стількох українських слів, що міг із ним досить добре порозумітися.

„Таж бо такі дикуни й що-до мови кращі ніж оті проклятуці гнобителі-чужинці!“ міркував собі якось Микола. — „Де-які з проклятих зайд бува вік-звікують у нашій землі, та ніколи ані одна псявіра з них не хоче навіть уміти нашої мови!“

— „Мужицька мова!“... згадав він зненацька вислів одного з таких зайд і здрігнувся.

Біль страшної образи та безсильна ненависть, яку може зрозуміти тільки син поневоленої нації, здавили Миколі груди. — „Надійде час“, промовив він зхвильованим голосом, загрожуючи у простір кулаком, — „повстануть раби і вирізуватимуть вам проглатим зайдам панські язика!“

Отож як радів наш козак успіхам Чінкадавіна в мові, важко описати. Досі мав собі тільки німого помічника, а тепера — справжнього друга й повірника.

Що-раз більше почав Микола звикати до свого нового товариша. А що за всей час пересвідчився, що Чінкадавін незвичайно

вірний та незрадливий, не вагаючись дозволив йому разом спати в печері.

Проминуло чотири місяці й рік та інші фортифікаційні роботи було скінчено. — „Тепера нічого нам боятися дикунів!“ думав Микола. — „Заки який завзятець пройде через рив, легко буде пустити йому в груди стрілу, чи списом укоротити віку.“

Одного разу, Микола виїшов із Чинкадавіном на горбок, що взносився недалеко морського побережжя. Звідсіля був чудовий краєвид. Синє, лагідне плесо моря міналося під промінням ясного сонця, а ген далеко-далеко, на самому краю, чорніли якісь цятки: це були острови. І Микола побачив, як Індіянин приріс очима до чорних цятко, зірвався раптом і почав скакати, простягаючи туди руки.

— „Що з тобою?“ ситав здивований Микола.

— „Ах, пане! пане!“ кричав радісно Чинкадавін, — „там мій батько, мама, усе мое! Весело, весело!“

Із цих уривних слів (бо добре ще не вмів говорити Чинкадавін), зрозумів Микола, що там далеко на крайнебі ледві мріє Чинкадавінова батьківщина. І коли Микола дивився на веселе обличчя дикун, коли бачив як промінюють йому очі, подумав тужно:

„Ось і в дикун є любов до вітчизни. Навіть дикун відчуває, що рідний край миліший і дорожчий над усе в світі“...

І в журливій задумі ніяк не міг зрозуміти Микола тих ренегатів-відступників з українського народу, що за вигоди та роскоші продали займам-чужинцям свою Вітчизну.

„І скільки їх є!“ думав він гірко, — „Вишневецькі, Любомирські, Потоцькі, Корецькі, Підгаєцькі... навіть діти найбільшого вкраїнського патріота — князя Константина Острозького!“

„Хто спокусив їх? Хто призвів до найтяжчого в людському життю злочинства — зради Вітчизни?“ І якось несвідомо Микола згадав останні батькові слова:

— „Бо браталися з гнобителями-чужинцями, за жінок брали чужинко із ворожого народу“...

„Так, так! ніякої згоди з зайдами! Геть їх із України!“

Та згадавши зненацька де він, поник головою...

І якийсь сум охопив душу Миколи. Він ізгадав славне Товариство Низове. — І я рвуся до них кожною думкою, кожним

зором і ти, мій нещасний друже, лянеш певно думками на оті чорні цятки. І колись може зірветься в тебе бажання кинути мене й я вістануся знову самотний на цім відлюднім острові“, думав він журно.

Щоб пересвідчитись, оскільки любить дикув свою батьківщину й чи може кинути коли його, свого порятownika, Микола запитав Індіянину:

— „Скажи мені, Чінкадавіне, чи хотів би ти жити он там, де твої земляки?“

— „Так! ох, так!“ скрикнув Індіянин, і очі йому засвітилися радісним блиском.

— „А мясо людське їв би ти знову, чи ні?“

Чінкадавін заперечив головою.

— „Я вчив би своїх їсти мясо звірів та біле молоко, не людина.“

Микола зрозумів, що він хоче сказати.

— „А як-би тебе самого пожерли — вони ж їдять людське мясо?“ питав далі дикуна.

— „Авжеж їдять, та мясо вбитий ворог.“

— „А вмів би ти зробити човна?“

Чінкадавін кивнув головою.

— „Так збудуй собі човна й вертай до них!“ — сказав Микола й побачив, як дижура здригнувся й сумовито глянув на порятownika.

— „Ну щож тобі, друже? чого так посумнів?“

— „Сумний, бо каціке мій недобрій на мене... Хоче мене там! там!“... і почав показувати руками в сторону островів.

— „Таж ти казав, що хочеш туди вернутися.“

— „Авжеж Чінкадавін хоче, та Чінкадавін хоче, щоб і з ним каціке там!“ І Микола зрозумів, що дикун хоче разом із ним пливати до свого острова.

Щоб випробувати наскрізь Індіянину, Микола сказав: „Мене мали б там за ворога, забили б і зїли. Тому їдь сам, а я лишуся тут!“

Коли він це сказав, Чінкадавін вихопив зза пояса в Миколи сокиру, вклав йому в руки й підставив під вістря свою голову.

— „Що ти робиш?“ спитав здивований Микола.

— „Забий мене, каціке! Не хочу жити, як ти мене там без каціке!“ складав слова дику.

Микола врозумів усе. І шкода стало козакові свого джуру, коли той із сльозами кипувсь йому до ніг і почав їх цілувати. Підняв Індіаніна з землі, обійняв його й став гладити як малу дитину, заспокоюючи ласкавими словами:

— „Не плач! не плач, любий Чінкадавіне! І мені не хочеться розлучатися з тобою, бо звик до тебе, як до рідного брата. Я хотів тільки тебе випробувати, чи й ти мене так любиш, як я тебе!“

І весело було Миколі на душі, коли пересвідчився, що має друга, який воліє вмерти, як із ним розлучитися. А що серед розмови довідався, що Чінкадавін умів робити човен, запровадив його на місце, де вже від кількох літ працював над збудуванням судна. Тут Микола показав Індіаніну колоду видовбаву більш як до половини й на пальцях полічив, скільки вже літ над оцим мучиться.

Чінкадавін лише покіявав головою від здивування й засміявся. І на превелику радість Микола довідався, що Індіане роблять човни далеко швидче й без великого труду, а саме: випалюють стовбура в огнем. І в уяві Микола бачив своє судно вже готовим. Бачив, як спуска його на море й пливе туди, де живуть не людодіди, а народ хрещений, його любий, рідний народ! І як билось йому серце на цю згадку, як соколом летіли туди тужливі думки! Глибоко зворушений він тихо повторював:

— „Україно-нене! Невжеж я тебе побачу? Але коли?... коли?... і сльози текли йому з очей.

А Чінкадавін дивився розчулений на пана, зрозумівши його своїм серцем.

— „Отже завтра до діла!“ вимовив нарешті Микола до свого джури. „Завтра! завтра! А за днів кілька всіміхнеться може воля!“

Та не все складається, як гадається! — Другого дня почалася слота.

З досвіду Микола знав, що два рази на рік, під час рівнодення, небо затягалось сірими хмарами. А під впливом, безупинним дощем, який падав цілих два місяці, а нерас і довше, не

можна було й думати робити щось на дворі. Не було ради! — Мрію про човен треба було залишити аж до того часу, поки знову всміхнеться небо голубим блакитом: ждати треба було весни . . .

Та тепера довгими осінніми вечорами не мучила нашого пустельника нудьга, як за попередніх літ. У печі весело готів огонь. І самотність не пригнічувала Миколу, як раніще, бо ж мав щирого друга, з яким міг тепера проводити весело й безжурно довгі-довгі осінні вечори.

І радів мов мала дитина наш козак, бачучи що палахкотить огонь, що коло каганця попліч сидить Чінкадавін, розважаючи його розмовою. І вечорі колишніх літ, коли сидів він сам одним-однісінький, без світла, без теплої страви, без слова розради — здались йому тепера такими далекими-далекими!

Між яншим, щоб не забути англійської мови, почав Микола вчити Чінкадавіна не тільки по українському, але ж одночасно й по англійському.

Взагалі Чінкадавін учив свого пана всього, що могло тому здатися, а Микола знову вчив Індіянину таких річів, про які не знали дикуни.

Отаким способом, завдяки обопільній науці, світогляд Індіянину цілком змінився, а Микола з другого боку — придбав до господарства багато таких річів, про які не міг і думати, коли б йому довелося жити насамоті.

Чінкадавін наприклад умів плести дуже гарні рогожі. А що були вони незвичайно густо й дрібно сплетені, задумав Микола пошити з них убрання. Отже навчився наш козак від Індіянину цієї штуки й по де-яким часі наплели вони стільки рогож, що вистарчало їх зовсім на вбрання для обох. Ох! якже тішився Микола новим одінням, а то остогидло йому ходити у важких, теплих шкурах! Тепер одягав він шкуратяне вбрання тільки під час якої роботи.

Та не тільки рогожі умів плести Чінкадавін! — Із волокна кокосових горіхів та ріжних інших волокнуватих рослин умів він робити гарне прядиво й сукати міцні шворки, куди кращі й міцвіщі за Миколіне мотуззяччя. Із прядива також виплітав Чінкадавін незвичайно швидко рибальські сіті. І оцим розважали свою нудьгу осінніми вечорами наші острів'яне.

Під час робіт Микола використовував кожну нагоду, щоб просвітити трохи дикуньський розум Індіянину. Час до часу розказував Чінкадавінові про Бога Христа та Святих і про Київ-Печерську Лавру; іншим же разом оповідав йому про свою любов Україну, про її пишну красу, багатство та утиски чужинців, про свого батька, Товариство Запорозьке, про походи. І з радістю спостерігав Микола, як розумний од природи Чінкадавін усе більше й більше втрачує дикуньських забобонів і непомітно для себе самого цивілізується.

Так проминув нашим острів'янам слітний час осені. Вони навіть і не зглянулись, як небо що-раз рідче вкривалось олов'яними хмарами й ясне, песеє сонце на голубому блакиті що-раз частіше до них усміхалося. Настала весна. Навкруги все ожило: і ліс, і квітки — й море навіть стало веселіше грати хвилями. Лагідний легіт ледві чутно колихав молоді, зелені листочки дерев.

Любо, так любо стало навколо! Наче світ угору піднявся нашим острів'янам! — Веселі й бадьорі взялися вони за діло, яке почали ще в-осені.

Чінкадавін, як митець у будуванню човнів, почав випалювати стовбура вогнем. Робота йшла швидко й так зручно, що аж соромно стало Миколі перед дикуном, що йому — Запорозцеві, не спало це на думку. „Та правда, хоча б і додумався був до випалювання човна, так огню в мене не було!“ — хитрував сам перед собою проворний козак.

Проминуло два місяці тяжкої праці й човен був готовий. „Ото щастя, що Бог послав мені такого товариша“, радів Микола. „Бідував би один Бог-зна скільки літ, а може й ніколи не судилося б мені спустити човна на воду.“

А тепера треба було лише міркувати про вітрила й гребки. Чінкадавін заходився плести вітрила з роґожі. Тим часом Микола почав витісувати з твердого дерева гребки. Обидва впоралися з своїм ділом майже одночасно. Човен був готовий. Та на нещастя місце, де працювали вони над човном, було доволі далеко від берега. Щоб нести човна, або тягнути до води, не було й мови, бо був він дуже важкий. Тяжко зажурився Чінкадавін...

Та навіщо ж казаська голова та досвід? — Не довго надумую-

чись, Микола зрубав два округлі пеньки, обтесав рівно, підклав під човен, та й почав його котити до води. Крок за кроком посували наші коваки човен до берега, а за два дні спустили вже його на воду.

Що діялося в Миколиній душі, не можна описати. Мрії які плакав він стільки літ, сповнилися: перед його очима колихався на хвилях байдак! Невимовна радість охопила козака: перед ним ізнову стелилася далека дорога! Перед ним може воля й нове життя!

Тепера треба було ще набрати їжі, навантаживши її на човен скільки буде можна, а тоді в щасливу путь! Та куди? — Чинкадавінові всміхалися темні цятки на обр'ю — його батьківщина; Микола бачив у своїй уяві широкі степи України, Дніпрові кручі. Але туди було далеко, далеко...

ГЛАВА ТРЕТА. НЕЩАСЛИВА ПЛАВБА ТА ГОРОБИНА НІЧ.

Знову на острові. Город-
ництво та садівництво. Ри-
бальство. Канао. Хуртовина.
Спроба допомогти нещас-
ним.

іріло, як Микола зірвався з постелі. Край неба зай-
нявся блідочервоним полум'ям; тиша й спокій віщували чудовий
день, і цей день був днем від'їзду. Щасливий, радісний день! До
мандрівки було все готово. Микола вийшов з Чінкадавіном із пе-
чері, спинився на недалекому горбі й поглянув в-останнє на свою
домівку, де стільки прожив і стільки передумав у самоті, потім
повів очима навкруги. Кожне місце, кожне майже дерево й кущ
були йому знайомі. Стежки, якими не раз і не два ходив, вилися
між густою зеленню; під горою побачив черідку своїх любих лям,
що паслися на шовковій луці. І так шкода було їх кидати!

Іще раз оглянувся, простягнув руки й шепотів тремтячим
голосом: — „Прощайте й ви, дорогі лям, й ви, любі пташки,
що розважали мене в самоті! І ти, блакитне небо, й, ясне сонечко,
що сходило над мою печерею й озолочувало її своїм промінням!

Прощай і ти, струмочку, що гасив мою спрагу в час спеки! Прощайте, свідки моїх думок, мого горя й нудьги, моїх радощів і туги!“

Поник головою й журно-радісний пішов до байдака. А як минав останнє дерево, почув як хтось кличе його. Здрігнувся й побачив на гияці свою улюбленицю-папугу, що кричала: „Тут живе Микола, Запорожець із славної України?“ — „Ось був би забув за тебе!“, промовив Микола — „ходи, ходи до мене, мій любий птаху!“ Папуга наче зрозуміла свого пана: злетіла з гияки й сіла йому на плече. „Поїдемо зі мною, птаху, й там пригадуватимеш мені відлюдний острів“, — сказав Микола й за кілька хвилин був уже в байдаку.

Було тридцять жовтня десятого року перебування Миколи на острові, як наші острів'яне напнули вітрило й байдак почав поволі одчалувати від берега. Та не пропливли вони й кілька гонів, як судно стукнулось об щось тверде й стало на місці: це була підводна скеля. А що простяглася вона від самого берега, врізаючись гострим хребтом далеко-далеко в море, перепливати її було не дуже то безпечно. Тож не було иншої ради, як згорнути вітрило й пливати гребучи в противний бік, щоб обминути хребет підводної скелі.

Та ледві допливли наші мореплавці до місця, де скеля кінчалася гострим клином, як морська струя¹ вхопила човен і погнала його на своїх рвучих хвилях на безвість.

Микола й Чінкадавін гребли з усіх сил, щоб вивести човен із струї, та дарма: непереможна сила несла легеньке судно стрілою вперед і беріг почав зникати їм із очей. — „Щось не добре коїться“, каже Микола до свого товариша. — „Як пожене нас отак далі, то втратимо з очей навіть і шпиль гори, що ген мріє в далечині, а тоді хоч і вщухне розбурхана струя, однак не потрапимо ні вперед, ні назад.“

А нестримна струя гнала човен далі й далі. Надія на рятуюнок пропала. Нарешті рвучі хвилі вирвали з Чінкадавінових рук гребки, а Микола вже ледві міг гребти. Загибель була неминуча. Але складаючи вже свої гребки, Микола зауважив несподівано, що човен пливе не так швидко як раніше. Поглянув наш козак на

плесо й радісна усмішка зивилась йому на лиці. Якрав на цьому місці струн розділилася: ширше й більш рвуче коліно прямувало на північ, а друге — спокійніше, яким саме тепера вони пливли, зверталось закрутом ізнову на південь.

„За гребки!“ — крикнув Микола до переликаного Чінкадавіна. Зібравши останні сили, почали тепера наші мореплавці гребти проти струї. Противний до того часу вітер наче змилосердився над нещасними моряками й почав дути в протилежному напрямі. Вони напнули вітрило й попливли. А тим часом струя гнала човен що-раз повільніше. Іще кілька хвилини і вони вирвалися з рвучих хвиль, випливши на лагідне плесо моря. Микола, важко дихаючи, не міг промовити ні слова. Лише всміхався радісно, дивлячись на Чінкадавіна, наче хотів йому сказати, що нічого вже боятися, що смерть, яка чигала на них, минула.

Та за той час одбили їх хвилі так далеко від острова, що він чорнів як ледві видна крапка.

Та не журилися цим наші моряки. Спочивши трохи, почали знову гребти зо всіх сил. Вітер гнав човен у східному напрямі трохи навескосу до острова й за якийсь час почав виринати вершок гори на побережжю, за ним другий, третій. — „Сміливо вперед!“ заохочував Микола свого джуру. — „Там жде нас солодкий по сьогоднішній пригоді відпочинок.“

А тим часом що-раз виразніше почали зарисовуватися скелі, а далі розпізнати вже можна було густу, темну зелінь ліса. А як сонце кинуло останнє проміння на вершок скелі й почало ховатися за нього, причаляли наші моряки до острова. А коли вже вийшли з човна, почували себе щасливими, як ніколи: небезпека була за ними!

Під час проклятої плавби не мали часу наші мандрівники навіть води напитися, а про їжу нема що й говорити! Тому голодні як вовки присіли вони на березі та з справжньою насолодою почали вечеряти. Спочивши трохи, затагнули човен у величку затоку й ледві живі вернулися до Січі.

Другого дня за сніданком завів Микола балачку:

— „Чи була б у тебе охота, Чінкадавіне, іще раз отак погуляти по морю, як учора?“ — запитав він.

— „Хай Бог боронить!“ — відказав джура, пригадуючи собі вчорашню пригоду.

— „Отже ти вирішив жити зі мною на цьому відлюдному острові аж до смерти?“

— „Атож!“ кивнув головою Індієнин. — „Аби тільки був зі мною й мій старий батько.“

— „Так у тебе є іще батько?“ продовжував Микола.

— „Як не вмер за час мого тут перебування, так може ще дожива свого старечого віку“, одповів Чінкадавін, і на згадку, що може вже немає на світі його батька, дві чистих сльози покотились йому по лиці: гарячі сльози синівської любови! Жаль обгорнув Миколу й хоча сам ізгадав свого сивого батька та стареньку непку, беручи за руку друга розважав його:

— „Не плач, не плач! — Бог милосердний: твій батько певно живе! Ось як трохи опам'ятаємося по сьогоднішній плавбі, попливемо знову на твій острів та й привеземо до нас твого старенького батька!“

Якою втіхою були ці слова для бідного Чінкадавіна, важко собі уявити! З радісним криком упав він на коліна й руками обійняв Миколіні ноги. Із зворушення не міг Індієнин промовити ані слова, лише хлипав як мала дитина.

Коли по де-якім часі Чінкадавін почув себе на силі після нещасливої плавби, спитав його Микола, чи не час би вже вирушити до батька й чи добре знає дорігу до своїх земляків. Та Чінкадавінові не першина була пливати туди, де чорнів беріг його батьківщини. І темної ночі навіть зважився б пливати до свого острова.

— „І не раз, і не два“, відповідає він Миколі — „припливав я сюди зі своїми земляками, щоб разом із ними справляти нишні бенкети.“

— „І ти був при цьому як забивали людей і некли на вогні?“ спитав Микола.

— „Авжеж!“ притакнув Індієнин, та й засоромився.

Але щоб себе виправдати додає: „Однак я не знав, як не знають і досі мої земляки, що в цьому є щось погане.“ А трохи згодом дикун щирісердно спитав Миколу:

— „А хіба білошкірі ніколи не їдять людей?“

— „Ні, Чінкадавіне, нізачо в світі білошкірий не піде на таку гидоту!“ зопалу скрикнув Микола, помітивши одночасно свою не-тактовність, бо бідолашний дикун поник головою, не сміючы очей звести на нана. І жаль до дикуна та й болючі згадки стиснули Миколі серце.

— „Не сумуй, друже!“ розважав він Чінкадавіна, — „білошкірі не їдять людського мяса, але де-які з них роблять іще гірше. От Україну, наприклад, опанували зайти-чужинці. Вони поневолили наш народ і катують нелюдськими муками. Вони не їдять нашого тіла, це правда, але, друже, душу нам роспинають!“

— „Слухай!“ промовив він, присуваючись ближче до Чінкадавіна й кожне слово козака нашіло тепер ненавистю, — „ці потвори посміли нам навіть у душу залазити: вони заборонили нам нашу віру й нашу солодку, милозвучну мову!“

Кілька хвилин панувала тиша. — „Тож ці зайти куди гірші за людодів: це якісь . . . чорти!“ З невимовною огидою й погордою промовив нарешті дикун.

Та Микола, щоб перервати цю неприємпу для нього розмову, запитав:

— „А деж ви причалювали до берега, що я вас ніколи не бачив?“

— „Оя там!“ відказав Індіянин, показуючи на південь: — „туди було нам найближче та й недалеко цього місця росте багато кокосових горіхів.“

„Справді мав я щастя“ — подумав Микола, — „що якраз на противний беріг острова викинули мене хвилі, а то було б мені не з медом, коли б попав у їхні руки. Але треба таки зазна-йомитися з своїми дикими сусідами, та подождемо, заки скінчимо працю в городі.“

І другого ж таки дня влялися наші острівяне до роботи. Микола, у голові якого всяким замірам не було кінця, задумав зробити граблі. Дірки на зуби продовбав гострим камінем, повставляв туди гострі цурпалки, зробив держака — й граблі вже готові. Тим часом Чінкадавін вирізав камяною пожакою дві лопаті з такого твердого дерева, що не гірші були від залізних.

Та Микола не задовольнявся самими необхідними річачи. Він почав задумувати, як би то поліпшити своє господарство.

У першу чергу поділив город на рівні грядки, повідмежовував одну від другої рівнесенькими стежечками, засадив живопліт і поставив альтанки. Потім одгородив одяо місце на город, а друге на сад. Насадив у городі картоплі й пшінки довгими рядами й багато де-чого иншого. А що земля під городом облогом лежала відколи світ-світом, цілина незабаром так зародила, що хіба дивом дивуйся.

Кохалися наші острів'яне теж у рибальстві, бо ще тої осені Чінкадавін сплів сильні сіти. Тепера сіти ці якраз їм стали в пригоді. Падвечір, наловивши повні сіти риби, не могли наші рибалки опертися звабленим хвилям, що так і запрохували їх до себе. А що за пливач був із нашого Індіянина, важко собі уявити! — Як щупак прошибав хвилі й поривав на дно. Або підшука, бувало, стріжкий-стріжкий скелястий беріг і шубовість з нього в глибину: лише вода забулькоче! І не раз Микола думав, що вже не діждатись йому свого джури, коли тут ізнову винирне він із води й сміючись та дихаючи важко лягає горілиць на хвилі, а ті несуть його мов лушпину.

Та й Микола не поганий був пливача: стане на скелі так високо, що аж ляк тебе бере, похитнеться ніби й з криком валиться в бездонні хвилі. Ох, як лякався не раз бідний джура! Спочить рятувати свого пана (хоч мороз таки добре йшов поза шкуру перед тим як скакати в таку прірву), і радіє й сміється, як побачить, що його Микола вирина живий. Отак розважалися вони часто, а потім веселі й жваві вертали ввечері додому.

Другим ізнову разом вибиралися наші острів'яне на лови. Ех, молодці-молодці були наші стрільці! Не втікала ні одна птиця, ні ляма від козацької стріли. А що й бистрозорець-Чінкадавін не соромив свого імя, ніколи не вертали вони з ловів із порожніми руками.

І хоча наш козак перевищав Чінкадавіна розумом, освітою, сиритністю та зручністю, г'алеж і Індіянин ставав не раз Миколі у великій пригоді. З костей, каміння, мушель та иншого виробляв усяке занаряддя. І не раз таку тобі штуку вигада, що не поміняв

би її на залізний струмент! Отак знайшов він одного разу кість якогось звіря й зробив із неї таке долото, що хоч куди! Другим ізнову разом надібав коралі — й уже тобі шкребло готове. То з мушлі зробить ножа, з луски риби тернуха. І оцим способом виробляв він ріжнomanітні знаряддя й різьбив усякий хатній посуд та лишні річі.

Крім цього навчив Чінкадавін Миколу користуватися какаовим зерном², якого нарвав Микола й приніс, як звичайно, додому. Оці зерна кинув він тепера за порадою Індіяннина у вогонь, як картоплю.

А що мали какаові зерна дуже приємний запах і були поживні, почав Микола вживати їх частіше, як улюблену страву.

У вільний од роботи час або в неділю вибіралися наші друзі в далеку мандрівку, вибіраючи звичайно день, коли зза противного вітру дикунам було неможливо дістатися на острів, бо попасти в їхні руки не було охоти ні в Миколи, ані ще більше в Чінкадавіна. Під час отаких мандрівок знаходили наші острів'яне багато де-чого, що ставало їм потім у великій пригоді.

Тим часом упоралися вони зовсім на городі й призначили тепера день, коли мали вирядитися по Чінкадавінового батька. Що правда, не дуже то Микола й рвався пливати до дикунів, бо хто ж його міг запевнити, що не приймуть там Европеїця за свого ворога й не розпр'являть своїм звичаєм. Та Чінкадавін запевняв його, присягаючись головою, що Миколі п'чого вагатися, бо Індіяне поїдають тільки ворогів, а Микола був його, значить і їх, другом. Щоб не зламати слова, Микола постановив вирушити завтра вранці в дорогу. А що вже вечоріло, пішли наші острів'яне на беріг і спустили знову на море човна, міцно прив'язавши лиявою до вбитої палі. Вернувши додому, напекли вони картоплі й приготували инші харчі, що мали вистарчити їм на тиждень, та й лягли спати.

Та проспали може кілька годин, як знеацька гуркіт громовиці розбудив сторожкого Запорожця.

Микола прокинувся й почав вслуховуватися в шум дощових струй та ревіння хуртовини. — „Чуєш, Чінкадавіне?“ шепнув він, торкаючи заспаного джуру. — „От тобі громовиця! Аби були ми тепера на повному морі, то мабуть і прощайся з світом.“ Ледві

він це сказав, як розітнувся гук. Микола здригнувся й задеревів. — „Це щось не грім грякнув“, думає здивований, — „це нагадує мен стріля гармати“, підвівся на сіні і в нього промайнула радісна думка. Здержуючи віддих ждав і вслуховувався, чи не грякне вдруге. І справді, за хвилину розітнувся другий гуркіт. — „Це, братіку, не грім: голову свою даю!“ крикнув радісно Микола. Миттю зірвався й вибіг стрілою до кухні. За ним поволікся Чінкадавін. Він ніяк не міг зрозуміти, що саме сталося з його паном. Іще більше здивувався Індіянин, коли побачив, що Микола вхопив запалену головешку й почав вилазити з нею по драбині на скелю.

На вершку скелі розклав він багаття й каже Чінкадавінові: „Це не грім гудів, а певно недалеко десь бореться з хвилями корабель та й на тривогу бе з гармат. Ніч темна, що й носа не видно: треба бідолахам допомгти. Ось оцей вогонь покаже їм дорогу, кудюю пливти до землі. Хай знають, що близько них є люде.“ Та ледві багаття почало палахкотіти, як пішов дощ такий що страх! — Вогонь погас.

А Микола з Чінкадавіном змогли до шкіри й мусіли вертати до печері.

Тепера тільки розлютувалася буря. Безперестанку шуміло, гуркотіло, наче валилися скелі й гори. Час до часу Миколі вчувалися ніби стріля гармати. — „Та Бог його зна, що воно таке“, думав Микола; — „а може це тільки грім, бо ж звідкіля взявся б тут корабель у таку лїтьму?“ Та проте не міг наш козак васнути тої ночі. То думав він, що це турецька галера, то знов уявляв собі, може там на байдаках припливло його славне Товариство, завзяті Запорожці. Він так часто думав про них, що ця думка, хоч була недоречною, здалась йому тепера цілком можливою. Ох билося, билось йому серце! Раз-у-раз вибігав, щоб розкладати багаття, та кожного разу струї дощу його гасили. Отак серед усяких думок, сумнівів та надій минула козакові ніч.

Розвиднялося. Буря вже стихла. Микола побіг мерщій на беріг. У його голові промайнуло безліч думок. — „Чи побачу корабель, чи лише хвилі?“ — питав себе раз-у-раз. І чув, як при цьому сильно бється в нього серце. Важко дихаючи, прибіг козак на побережжя. І показалось вовсім не те, про що так мріяв: на ши-

рокому, безкрайому виднокрузі нічого не було видно — навіть якої будь чорної крапки, що могла б нагадувати корабель. В оди мент розбилися надії. І Микола вчув, як щось важке звалилося на груди й придавило їх наче камінюкою. І коли він так стояв і дивився з закаменілим зором у далечінь, вчув як Чинкадавін, що прибіг разом із ним на беріг, скрикнув зненацька Микола вдрігнувся й побачив, що бідний джура стояв блідий-блідий, дивлячись мов не своїми очима туди, де привязаний був човен. Тепера тільки Микола запримітив, що човна немає: розбурхані хвилі схонили його ще мабуть уночі й понесли Бог знає куди. Мрії Чинкадавіна були розбиті. — „Вже більше не бачити мені мого старого батька!“ — говорив він заломивши руки і рясні сльози котилися бідолаші з очей. Кулаками почав він бити в груди й рвати з голови волосся.

Миколі шкода стало бідного Індіянця, що так любив свого батька й хоча самому рвалося серце, бо й він завівся в надії, як міг лише почав потішати й розважати свого друга. Поглянув іще раз на море, та й тепер нічогосінько не зауважив. „Це значить не гармата гуркотіла, а таки грім! Нічого вже мені сподіватися!“ Узняв за руку Чинкадавіна, що все ще хлищав як дитина, й пішов до дому.

Та не міг довго всидіти наш козарюга. Перед його очима всеї час стояв корабель, чи Галера, чи козацькі байдаки. І хоча знав, що не побачити йому ні одного, ні другого, проте вибіг із печері й вийшов на скелю, з якої міг бачити східній беріг острова. Та дарма: й звідсіля нічого не вгледів. — „Я так і думав“, виправдував себе Микола — „та все таки піду ще на другу вищу скелю: коли й звідси нічого не побачу, значить уже більше нічого мені сподіватися й морочити дурно голову марними гадками.“ За хвилині кілька він стояв уже на високій, високій скелі. Глянув — і затремтів. Чув як кров ударила в голову, як до очей тиснуть ся сльози, як щось роспіра йому груди таке радісне, таке могутньо-радісне: на обрії побачив малу цятку.

— „О Боже!“ Скрикнув широко розпростерши тремтячі руки й стояв непорушно. Цим разом Микола не помітився: в далечині маячів корабель. Миттю збіг він щасливий до печері, вхопив

зброю, без якої ніколи не виходив, і вилізаючи по драбині на скелю, гукнув до Чінкадавіна: — „Агов, там хутчій!“

Чінкадавін нічого не зрозумів із уриваних, коротких слів Запорожця. Такої радості й такого поспіху він іще ніколи не бачив у Миколи. Певно прицливили на острів дикуни справляти бенкет, подумав він і, вхопивши й собі зброю, побіг за Микою.

Без спочинку, то бігцем, то швидкою ходою пройшли вони так з півмилі. Тут кінчався вже беріг і морські хвилі обмивали білий пісок. І тепера тільки зрозумів Чінкадавін, чому так гнався його пан: недалеко острова бовчанів великий корабель.

— „Ох полинемо, полинемо на Україну, як соколята! — Побачиш, друже, що то за край! — Не ваші дикі острови: побачиш зелені сади, розлогі степи з могилами, хати біленькі, гаї, байраки, і Днірові кручі, і пороги, і славну на всей світ — Січ-Запорожжя! Ех, жити будемо, жити!“ — зхвильовано радісно говорив Микола Чінкадавінові. — „Та от треба дати гасло, а то корабель знід носа відпливе й тоді хоч умірай з одчаю!“

„Треба кричати“, — думає Микола й з усенької сили почав гукати. Та хоча вітер і віяв з острова в напрямі корабля, проте ці звуки губилися й стихали заки долітали до корабля. Довго не думаючи, Микола звелів Чінкадавінові розкласти вогонь. „Це за-примітять доконче!“ говорив Микола, дивлячись як великий дим взносився до неба й сподіваючись побачити шалюпу, яка пливтиме з корабля до берега, та даремно.

З годину палахкотів вогонь і почав уже пригасати. Не віставалося нічого, як хіба вертати до дому. Тоді Чінкадавінові шкода стало свого зажуреного пана й він каже:

— „Не сумуй, пане! Не побачили нашого вогню, так порадимо инакше. Хоч далеченько до корабля, та може пощастить мені допливти до нього й подати звістку, щоб причалювали до берега.“ Надія мигнула в Миколиних очах. Врадуваний стиснув щиро руку Чінкадавінові й на прощання сказав: — „Тільки вважай, як учуєш, що спл у тебе не стане допливти, вертай назад, бо життя щирого друга мені найдорожче. Пливи й хай Бог тобі помагає!“ Чінкадавін скинув одіж, зірвав зелену гилячку на знак миру, взяв її в зуби та й кинувся в воду.

Індієнин пливача був добрий, щасливо добився до корабля й облив його кілька разів гукаючи, але ніхто не обзивався. Нарешті вгледів Чінкадавін грубу ливу, що звисала збоку й мов кіт видряпався по ній із веленою гиллячкою в руці.

А коли виліз так високо, що міг заглянути на поміст, ізлякався й мало не крикнув зі страху: недалеко стояла якась кудлата, чорна звірка. Побачивши Чінкадавіна, вона такий счвилла галає. що ну-ну! — „Ого потвора якась!“ — думає Індієнин, „ізроду ще такої не бачив і голосу такого дивного ще не чув, хіба бери й злізай.“ Та на превелике його здивування оця потвора, схожа щось трохи на малу ляму, втихла й ласкаво почала вимахувати пухнастим хвостом. „Як бачу, ти не така страшна, мала потворо!“ — думав Чінкадавін, вилазячи на поміст. Звірятко почало жалісно скимлити, наче прохаючи щось у нього й тертись йому об ноги. „От яке гарне сотворіння!“ думає Чінкадавін, і почав гладити м'яке як вовна волосся звірятка.

Потім почав Індієнин обережно ходити по помості й гукати, та ніхто не обзивався. Здивований ходив і оглядав він дивовижні й чудні, як йому здавалося, річ, при чому плечима був звернений до сходів, які йшли вниз. Зненацька, коли задивився Індієнин на якесь велетенське колесо, штовхнуло щось його так сильно в плечі, що він так і розтягнувся на помості. Переляканий схопився миттю, оглянувся й задеревів: перед ним стояла якась друга звірка з кривими рогами й здоровою, довгою бородою. Потвора стала на задні ноги й намірялась удруге почастивати переляканого Чінкадавіна. Але цей із криком миттю вискочив на поруччя помосту й шубовснув у море. Та ледві проплив він кілька кроків, як учув за собою плюскіт наче б хто також скочив у воду й пливе за ним.

„Певно рогата потвора наздоганяє“, думав Чінкадавін, плывучи з усієї сили. Чув лиш як омлівають йому руки, як віддиху не стає в грудях, а потвора доплива що-раз ближче й ближче.

Напружуючи останні сили, доплив він ледві живий до берега й без слова й без пам'яті повалився до ніг Миколи.

Як не промовляв до джури Микола, і гладив, і цілував, — нічого не помагало: Чінкадавін лежав непорушно мов неживий. Аж нарешті з неописаною радістю вчув Микола, що віддих у його

друга стає правильнішим і побачив, що Чінкадавін поволі починає ворухитися. Так полежав Індієвчин хвилини кільканадцять і нарешті прийшов зовсім до пам'яті. Тепера почав він оповідати своєму панові, що за страшна пригода з ним сталася.

Як то побачив перед собою наче велику деревляну гору, а на ній три високих, високих дерева без листя й без кори та й безліч якихсь залізних обручів і багато иншого, якого зроду ще не бачив і навіть переказати не вмів. Та й про чорного, кудлатого звіря не забув ізгадати, і про того останнього — рогатого й бородатого, що ледві втік од нього з життям.

Микола цікаво слухав свого вірного слугу та й сміючись пояснював йому, що те мале чорне звірятко — це звичайний пес, якого нічого було йому лякатися, а ота бородата потвора, — це цап, теж не такий страшний, як йому здалося.

З дальшого оповідання Чінкадавина Микола догадувався, що корабель мусів був осісти на міліні, а його залога покинула судно й певно на човнах пробувала врятуватися. „Та де могли б причалити до берега ці бідолашні люде?“ — питав себе Микола.

Нарешті по довгих міркуваннях пригадав собі Микола, що східний вітер, який шалів підчас хуртовини, звернувся в противний бік, так що неможливо було нещасним допливти до берега, на якому саме він розкладав багаття. Вітер погнав бідолашних мореплавців у противний бік і певно вони або знайшли смерть у хвилях, або попали на струю, або як Бог допоміг, — причалили на один із островів, що цятками чорніли на заході.

„Що тут робити?“ думав Микола. — „Нещасні люде з корабля або вже не живуть, або далеко-далеко звідси на якомусь дикому острові. Отже нема иншої ради, як рятувати з судна, що лише вдасться.“

„Та от біда: човна нашого вгнали цієї ночі розбурхані хвилі!“ — відкався Микола й тепера тільки відчув утрату байдака так болюче, як відчув це вранці Чінкадвїн.

Та навіщо ж розум у нашого козака! — Посумував трохи, а далі почав міркувати й таки вимудрував, чим би заступити човен. Пригадав собі, як в Полісся сплавами женуть до Київа Дніпром дрова й не раз він на провесні або в-осени ходив по них, заки-

даючи вигідно вудку й ловлячи рибу. — „От і ми спробуємо цієї штуки! Поставимо дерева й такого слава зібемо, що хоча цілого корабля перевозь на нім!“ — думав Микола.

Не гаючи часу, послав він Чінкадавіна до дому, щоб той виготовив харчів на день і привіс мотуззя й потрібне до будування знаряддя, а сам зістався на березі, щоб рубати дерева на сплав.

Тут тільки помітив Микола оддалік кудлатого собаку, що привітно вимахуючи хвостом, несміливо дивився на вдягнену в шкуратяне вбрання людину. Микола зрозумів одразу, що оця саме „звірюка“ й переслідувала в воді переляканого Чінкадавіна. Страшенно зрадівши новому другові, він покликав зголодного собаку до себе й почав його гладити та годувати.

Уже вечоріло, як Чінкадавін вернувся з харчами. Повечерявши, до глупої ночі працювали наші острів'яне, хоч утомлені були страшенно. А як місяченько почав заходити й що-раз густіша темрява налягала на землю, тоді тільки Микола зі своїм другом, не чуючи ні рук, ні синни, лягли під деревом і заснули твердим сном.

А Кудлай (так назвав Микола врятованого собаку), влігся біля ніг Чінкадавіна, з яким уже встиг стоваришуватися, вірно сторожуючи своїх нових господарів.

ГЛАВА ЧЕТВЕРТА.

ВИВАНТАЖЕННА РОЗБИТОГО КОРАБЛЯ.

Збудування слава. Огляд корабля. Жах
Чінкадавіна перед огнистою зброєю. Кора-
бельний щоденник. 30.000 фунтів штерлінгів.

едві почало розвиднятись, як Микола розбудив свого джуру й обое взялися до роботи. Цілісінький день працювали вони безупинно так, що того ж іще вечора скінчили слава. А збили його ось яким способом: грубезні стовбури дерев звязали в два ряди мотузками, послітавши ще гнучкими та міцними дубцями індіяньської верби. Отож вийшов дуже міцний слава, стіп десять завдовжки й стільки ж майже стіп завширшки. Також не забули наші майстрі будувати слава край берега та ще й на округлих пеньках, щоб без труду спустить його на воду.

Другого дня вранці почавсь як звичайно відплив моря. Не гаючи ні одної хвилини, спустили наші острівяне слава на воду,

а хвилі самі гнали його мов струєю на повне море. Проминуло з півгодини й Микола з Чинкадавіном підпливали вже до корабля.

Серце забилося в нашого козака, коли побачив перед собою велике європейське судно. Його першим бажанням було, щоб корабель був не розбитий і щоб ізнову можна було ним пливати. — „Хоча небезпечно воно пускатися в дорогу самому“, думав Микола, „бо ж керувати судном на повному морі ледві чи зумію, т'алеж піду на відважне. Може Бог змилосердиться над козаком. Коли не пощастить мені допливати до Європи, то принаймні дібюся до якої-будь європейської оселі на побережжю Америки. Все ж таки певніше буде пливати кораблем, аніж малим човном.“

Отак роздумуючи, обилив він навколо корабля, оглядаючи скелясту мілину, на яку осіло судно.

Наприкінці, хоч як це було Миколі тяжко, вирішив, що й думки не може бути зрушити корабель і спустити на повне море, бо гураган кинув його межі дві скелі. Там осіло судно так міцно, що ніяк не можна було його зворушити ні взад, ні вперед. „Тут стоятиме воно довго“, подумав сумно Микола, „аж поки хвилі не розіб'ють його до краю; треба рятувати, що можна буде.“

По лівні виліз наш козак на поміст. Чинкадавін, який іще не міг забути вчорашньої пригоди, ледві зважився лізти за своїм паном. Отже, хоча тремтів на цілому тілі, бо знову зустріла його ця „рогата потвора“, пішов проте за Миколою.

Але цим разом „потвора“ не була вже такою грізною, бо лежала без сил на помості й не могла навіть підвести голови: вже три дні як ніхто не давав їй їсти. Микола відразу догадався, чому саме цап так охляв і почав шукати сіна або чого иншого, щоб дати зголоднілій худобі. А що він добре знався на будові корабля, то незабаром цап смікав принесене сіно з руки Миколи й жадібно жував, а Чинкадавін придивлявся цікаво до незнамого звіря, перед яким не відчував більше ніякого страху.

Тепера почав Микола як слід оглядати корабель. Переходив із одного відділу до другого й на превелику свою радість знаходив на кожному кроці річі, на які на Україні не звертав навіть уваги, але на відлюдному острові були вони для нього неоцінним скарбом. Тут стояли повні лантухи рижу, сухарів, муки,

збіжжя; там ізнову — барила горілки, руму й вина, там — бочки пороху й куль. У другім місці було складено гармати й цілими стосами валялися рушниці, пістолі, шаблі. У Миколи заблищали очі, в жилах заграла українська кров: він не міг здержатися й почав вибирати рушниці, пістолі й, яко знабець, оглядати шаблі.

Намилювавши зброєю, пішов наш козак далі й натрапив зне-нацька на сокири, пили, долота, свердли, гемблі та шершебки, молотки, цвяхи, ножі й ножиці та инше знаряддя. — „Ось тепера заведу господарство!“ тішився паш острівянин; „не буду вже цюкати камяною сокирою й камяним молотом, як первісні Словяне 5000 літ тому. А ось і горшки, миски, тарілки, ложки, чарки та инший посуд. Придасться, придасться!“ промовляв він подумки, одчиняючи инші деревляні скрині. Зненацька крик радості вир-вався йому з грудей: перед Миколою лежали нові вбрання, білизна, чоботи, черевики, шапки й багато, багато иншого.

Переглядаючи ці всі скарби, Микола й забув про Чінкадавіна. Той стояв наче закаменілий, дивлячись зі здивуванням, а деколи й острахом на всі ці незрозумілі, дивовижні річі. До чого вони були, Індіянни не міг пояснити собі ніяк, та догадався, що це мусить бути якийсь неоцінний скарб, бо його пан раз-у-раз то скрикував радісно, то потирав руки, то приміряв до себе ці дивні річі, перекладаючи їх із місця на місце й розмовляючи з собою, як дитина.

Коли Микола переглянув усі кабінки, схотів піти оглянути самий спід корабля, та його залила вже води, яка вдиралася через пробиту дірку. — „Треба поспішати“, думає Микола, „а то вода все більше підходить і корабель що-раз більше потопа. Та що ж тут брати найперше? І це здасться, й це необхідне, й це вабить.“

Та недовго вагався козак! — Насамперед узяв бочку пороху й барилко куль, по кілька мушкетів, шротівниць¹ та пістолів і дві шаблюки. — „Вірними друзями будете мені!“ каже Микола. Потім узяв по два вбрання для себе й для Чінкадавіна, двадцять сорочок, дві сокири, дві пилки, два гемблі й шершебки, дві штаби заліза, молот та кілька инших знаряддів, паперу, чорнила й кілька пер, кресало з губкою, лантух сухарів, барило горілки й руму, полотно сувій та цапа з козою.

Оце все було на думку Миколи необхідне. Зате лишив він багато такого, за що певно инший Європеєць ухопився б насамперед, а саме: цілу скриню золотих англійських грошей, яких було більш як 30.000 фунтів штерлінгів². — „Лежи собі, людська mano!“ скавав Занорожець згідно, „не засліпити вам, блискучі скарби, козацьких очей!“ Проте він подбав забрати з кабіни кораблевого щоденника³ та инші документи, щоб повідомити колись про нещастя родичів тих бідолах, які загинули на кораблі. До припливу, а ним думав Микола скористуватися при повороті до берега, треба було ждати з годину. Тому постановив наш острів'янин використати цей час, щоб по стількох літах влиденного життя знову пообідати по людському.

Отже приніс він до капітанської кабіни шматок шинки, хліба, масла, бриндзи та пляшку вина й поклавши оце все на столі, васів із Чінкадавіном на гарних шкур'ятяних фотелях. Уже одно те, що міг після багатьох років сидіти при гарному столі та їсти як людина з тарілок, справляло нашому острів'янину незвичайну приємність. А про страви вже й не говори, особливо хліб, про який він так часто згадував. Щоб відчути всю Миколину радість та задоволення, треба б побути самому на відлюдному острові десять літ серед безперестанних небезпек, страшної нудьги, безмірних невигод та влиднів.

Чінкадавін ніяк не міг отямитися. Він здивовано дивився на свого пана й видно було, що його первістний розум не вдає собі ясної справи зо всього пережитого. А вином, яке подав йому Микола в гарній чарці, змочив тільки уста, бо Чінкадавінове піднебіння звикло лише до води й не могло перенести міцного напою. Та зате паляниця сподобалась йому дуже.

Нарешті, якраз коли вже наші острів'яне скінчили свій бенкет, надійшов час припливу. Обидва стрибнули швиденько на сплав навантажений річачи й незабаром хвилі щасливо донесли його до берега.

Чінкадавін був незвичайно цікавий, до чого саме всі ті річі, що вони привезли й якими так тішився його пан. Микола здається відгадав думки Індіян'янина й хотів йому зробити несподіванку. Він сховався за кущі й убрав на себе білу сорочку й одіж

офіціра, узувся в черевики й білі панчохи, до боку припаяв шаблю, а на голову вдягнув капелюха, — й отак передягнуений вийшов зне-нацька до Чінкадавїна. Той з переляку подався назад. У голові Індіянїна ніяк не мігло поміститися, щоб це був його пан; спочатку Чінкадавїн був навіть певний, що перед ним стоїть надлюдська істота. Микола сподівався цього, потім дав Чінкадавїнові одіж моряка, показуючи як треба вдягатися.

Чінкадавїн послухав, одначе проминуло чимало часу, заки він упорався з цим ділом: це ж була для нього новина й така проста річ, як одягатися, представляла Індіянину незвичайні труднощі. Раз-у-раз одягав він щось не так як треба було: сорочку наприклад хтів одягнути доконче на ноги. Напослідок таки з бідю вбрався в неї, але прийшла черга на шаровари: їх хотів натягати неодмінно з халаш. Нарешті, по кількох спробах, удалося Миколі вбрати Чінкадавїна як слід.

А що за радість була для Індіянїна! З криком скакав наче мала дитина, раз-у-раз поглядав на себе, оглядав своє вбрання й усміхався щасливий то до Миколи, то сам до себе. Лиш одним був Чінкадавїн незадоволений: черевиками. Вони його тиснули й хоч як намагався він зробити кілька кроків, спотикався й наприкінці попросив Миколу, щоб той дозволив їх не одягати. Черевики здавалися Індіянїнові непотрібними й не вигідними. Микола з усмішкою згодився. Він узагалі не хотів і не думав примушувати свого джуру робити що-небудь проти волі.

Коли так вони обидва передяглися, показав Микола Чінкадавїнові, до чого саме може здатись їм сокира й инше знаряддя, яке Індіянїн бачив уперше. Одним махом зрубав Микола дерево, обтесав його й каже. — „Ось і щогла вже готова. Розіпнемо полотно — й вітрило хоч куди! Тепера не треба нам ждати ні відпливу, ні приплива моря.“ Чінкадавїн стояв здивований. Він ніяк не міг зрозуміти, що за сила в цій сокирі й дивився на Миколу з іще більшою пошаною.

— „Так, друже!“ обіззався Микола до Чінкадавїна. — „Тепера кожне діло аж горітиме в наших руках. Але поки що, збігай до Січи видоїти лями, бо ми забули про них уже другий день, а я докінчу вітрило.“

Під час неприсутности Чінкадавіна Микола набив одну з рушниць. Він наперед уже тишивсь, як то здивується й перелякається Індіянці, коли вчує стріл рушниці. А коли Чінкадавін вернувся, дивуючись, що Микола за цей час скінчив уже вітрило, побачив Микола, як над хвилями зірвався сокіл і летів просто до нього, а в кігтях йому тріпотала зловлена риба. Микола вхопив рушницю й крикнув: — „Вважай-но, Чінкадавіне!“ Ледві він це сказав, як розітнувся стріл і сокіл уяв у море.

Що сталося з Індіянцем, можна собі уявити. Він здригнувся й в один мент лежав мов мертвий на землі. Тіло йому тремтіло, та боявся підвести очі. Чінкадавін одразу згадав страшного поганського бога Тупана, або громовика, який був пострахом для Індіян. І тепера він був певний, що його пан, який від недавнього часу творить що-раз то нові для нього й незрозумілі діла, це не був звичайний каціке Микола, а таки самий бог Тупан.

Микола сміючись підійшов до Індіянця й почав гладити його й промовляти лагідно, як лише вмів, щоб не боявся, щоб підвів голову й устав. Нарешті Чінкадавін розплющив несміливо очі, підвівся трохи й стоючи на вколішках, простягнув до свого пана тремтячі руки, наче хотів просити його про помилування. Із безмірного жаху перед Миколою він не міг промовити ані слова.

Тепера тільки Микола зрозумів, що Індіянин уважає певно його, коли не за якого поганського бога, то що-найменше за якусь надзвичайно могутню людину, й почав собі дорікати наш козак, чому раніше не попередив Чінкадавіна й не розяснив йому в чому саме діло. Отже він підвів Чінкадавіна, хоча той ніяк не хотів на це згодитися, обійняв, показав рушницю й намагався пояснити Індіянину, що це вона стріля, а не якесь божество. Потім набив її при ньому й дав джурі в руки, щоб сам переконався, що тут немає нічого надзвичайного. Та Чінкадавін, що вже трохи оговтався і почав вірити Миколі, відмовився й прохав, щоб за нього стріляв його пан. Тоді Микола вибрав ціль, примірівся й стрільнув.

Мало що бракувало й наш дикун був би вдруге повалився з переляку на землю, бо те, що він бачив і чув, здавалось йому незвичайним і надлюдським: дерево, яке саме вибрав Микола за

ціль, було пробите кулею. Микола підійшов туди й звернув на це увагу свого джурн, який з тривогою наблизився до дерева й дивився мов не своїми очима. — „Ось бачиш, Чінкадавіне“, сказав Микола, „тепера нам нічого боятися нападу ворогів, коли маємо в своїх руках ці штучні блискавиці й громи.“

А Чінкадавін, хоча вже не почував такого жаху, проте все, що бачив на кораблі й ось тут на березі, примушувало його відчувати таку глибоку пошану перед Європейцями, а особливо перед Миколою, що просто ніяк не міг зблизитися до нього й кілька днів не зважувався розмовляти з козаком по приятельському, як давініше.

Тим часом наближалася ніч. Усі переживання сьогоднішнього дня скінчилися. Микола ніколи ще не спав так солодко, як тої ночі, бо ж це вперше від дня свого пустинного життя на цьому острові він почував себе майже щасливим. Перед ним розкривалося тепера нове життя, можливість повороту здавалась йому вже не уявою, а чимсь дійсним. І якраз через це Микола почував себе вперше задоволеним.

Другого дня поскладали наші острівяне всі врятовані річі в гущавину й прикрили їх галуззям, щоб охоронити хоча трохи від непогоди. Потім, як тільки почався відплив моря, сіли на сплав і попливли вдруге до розбитого корабля. Цього разу взяли вони з собою дві добрі гребки й тому пливли далеко швидче, як уперше. — „Що ж брати тепера?“ думав Микола. Потім вирішив набрати насамперед дошок, збити з них подвійний поміст і одим способом привозити річі сухіщими, як уперше.

Після цього знову перешукав він усі річі та з їх великого числа вибрав що-найпотрібніше. Одначе Миколі не довелося довго вагатися й надумуватися, бо найнеобхідніші річі лежали вже на березі.

Між иншим цього разу постановив Микола з шести малих гармат, які знайшов на кораблі, взяти хоч одну. — „Здасться“, думає він. — „Місце, де складаємо річі, незміцнене, а якраз на цім боці острова звпкли дикунн висідати на беріг. Що правда, рушницями й пістолями оборонятися можна легво, коли б вони хотіли на нас напасти, та гармата краще їх налякає. Як почують

... "а він усе сидів на скелі, закамівши в ньому одчаю" ...

один тільки стріл, то здається не зважаться вже ніколи пливти до мого острова. Та ще як матиму гармату, можна буде гасло дати кораблені, котрий може колись припливе сюди, що на березі в Європеєць."

Крім гармати забрав Микола ось що: 1. лантух жита, лямбеноу й третій гороху; 2. скриньку цвяхів та шрубів; 3. десяток сокир; 4. барило пороху й куль; 5. вітрило та 6. гострило, щоб гострити сокири, ножі й инше знаряддя.

До припливу моря треба було ще довгенько чекати й Микола оглянув у якому стані корабель. Вода підійшла вже значно вище, а хвилі вдиралися в нутро й поодривали багато дошок з обох боків. Отже для Миколи було очевидним, що при першій невеликій бурі з судна зістануться тільки розбитки й тому вирішив він поспішати з перевезенням річів. А що вітер дув у бік острова, острів'яне наші не ждали припливу, але напнувши вітрило й гребучи, швидко дісталися до берега. По дорозі Микола надумався й почав дорікати собі, чому не врятував разом із річами грошей.

Щоб узяти собі цей скарб, і думки навіть не було в Запорожця. — „Та цілком можливо“, міркував він, „що власник цього судна ще живе й припливе колись сюди, щоб хоча де-що врятувати з розбитого корабля. А як часом вірветься хуртовина, з судна й сліду не лишиться. Отже не годиться рятувати лише те, що мені здасться. Треба врятувати й чужі гроші, що складають може єдине майно людини й од якого може залежить її щастя, а то й життя.“

І тому, висадивши річі на беріг, Микола вернув чим швидче назад до корабля. Насамперед узяв він тепера гроші. Крім цього забрав іще дві тачки, багато одіжі й білизни, всяке знаряддя, ліхтарню та скриню, яку знайшов на столі капітана, а також одрізав од сувоїв шовку різних кольорів кілька шматків блакитних та жовтих на прапор⁴. А що якраз був приплив моря, пустилися наші острів'яне в дорогу. Хвилі й вітер гнали бисто сплав, так що козаки наші й не чулись, як опинилися вже біля берега.

„До ночі далеко й спати ще не пора“, каже Микола своєму джурі. „Ось покажу тобі, навіщо привіз гармату. Тільки дуже не лякайся, бо це страшніше за рушницю.“

Потім Микола набив гармату й наставив гирло так низько, що куля мусіла зачіпати хвилі. Він хотів, щоб Чінкадавін добре міг бачити, як далеко вона полетить. Давши гасло Чінкадавінові, що стрілятиме, Микола підніс запаленого ґнота до запалу й тої ж миті розітнувся страшний гук. Хоча Чінкадавін чув уже стріл рушниць й до цього ще був тепера попереджений, проте захилитався й мало що не повалився на землю, як першого разу. А куля, торкаючись моря, зникла в невидній далечині. Та Чінкадавін із переляку навіть недобачив цього. Але щоб показати Миколі, що він уже так не боїться, як першого разу, промовив: — „О, це здорово стріляє! один такий стріл вистарча, щоб прогнати тисячі ворогів, які б зважилися припливти на острів. Вони подумують, як і я вперше, що це сам бог — могутній Тупан.“

Тим часом споночіло. Микола засвітив ліхтарню й почав переглядати документи, які взяв із капітанської кабіни. З них сподівався він де-що довідатися про власника й національність корабля. Документи були писані англійською мовою й з них Микола дізнався, що корабель був англійський і називався „Liverpool“^б.

Ще шість днів підряд пливли наші мореплавці то до корабля, то назад, щоб перевезти все, що лише можна було, бо навіть найменша дрібничка здавалася Миколі вартісною й необхідною. І за кожним разом усе збільшувалося та збільшувалося Миколине майно.

ГЛАВА П'ЯТА. НЕСПОДІВАНІ ВІСТІ.

Англійські газети. Туга за вітчизною. Відчай.
— „Життя належить не тобі, але Україні!“
Покора. — „Боже, верни мене на Україну або
пошли мені смерть!“

Аень по дню минали в вивантаженню корабля й на березі лежали цілі купи найрізноманітніших річів.

Чого тут тільки не було! — Зброя з припасом до неї і куховарський посуд, одяга і астрономічні прилади, теслярський струмент і хліборобське знаряддя.

Наприкінці Микола почав навіть знімати з завіс двері й витягати разом із шибамі віконні рями.

Погода стояла всеї час на прочуд гарна, але Миколу брав постійний острах перед негодою. — „А що як упаде зненацька злива?“ думав він, і вирішив зарадити можливному лихові.

Отже, звелівши Чинкадавінові звозити з корабля задалегідь вибрані й складені на помості річі, сам заходився накривати брезентами врятоване добро.

Робота ця була нелегка, бо Микола працював не так — аби-як, але ж як личить доброму господареві.

Щоб не попідмивало часом річів дощовою водою, він зносив їх на сусідній горбок і тут дбайливо вкривав просмоленим брезентом,

Переносячи між иншим важку скриню взяту з капітанської кабіни, Микола зацікавився, що в ній і одчинив. Скриня була повна книжок. Микола зрадів страшенно: він уже давно розшукував по кабінах книжок, але даремно, і тому жадібно почав їх тепера переглядати.

Усі книжки були англійські.

„Ану, чи не забув я ще англійської мови?“ подумав Микола й почав читати одну книжку. Це були якісь історичні оповідання. Хоча Микола без вправ і забув де-що по англійському, але ж зрозумів усе написане. Почав переглядати далі. Наприкінці натрапив на цілу купу тонесеньких книжечок у вісімку.

На превеликий жаль це було, як здалося Миколі, багато примірників двох однакових книжок: *Mercurius Politicus* та *Several Proceedings*. Але розглянувши уважніше, помітив Микола, що хоча на книжечках і стоїть один рік 1652, але різні числа місяця.

„Еге! то вони не однакові та ще й вийшли цього року“, подумав наш острів'янин, і книжечки ці стали йому одразу якимись ближчими, немов недавній іще звязок з далекою Європою.

Перегортаючи сторінки, побачив Микола незабаром, що там немає ні оповідань, ні історії, але ж подані події й новини з життя ріжних держав.

— „Ось воно що! — Це газети!“ скрикнув він радо, бо не раз чув од Джемса, що в Англії новини друкують що-тижня окремими книжечками, так званими газетами, розсилаючи потім передплатникам.

І пустельник наш жадібно припав до газет.

„А може вичитаю де-що й про Україну?“ блимав несміливий вогник надії.

І так захотілось йому знати щось про Вітчину, Боже як

захотілося! Але з розчаруванням стрічав лише новини про різні держави: Англію, Францію, Еспанію, навіть про таку дрібноту, як Генуя та Венеція, але про Україну ані згадки.

„Читаєш і немов нас і на світі немає або Україна десь на відлюднім острові“, гірко подумав Микола. І так тяжко, Господи як тяжко, стало на серці.

„Боже, чому така несправда?“ думав він тужно. — „Чому ми, один з найбільших народів світу, караємося тяжко, наймитами живучи на своїй власній землі? Чому забуті ми всіма людьми й Тобою, Господи? Чому?“ ...

І похилив голову козак. І вперше здається завидки взяли до тих щасливих народів, що мають свої держави, що знають їх і шанують по цілому світі.

Життя, все життя віддав би за одну звістку! І довго спдив він отак непорушно в тяжкій задумі.

— „Але ж хто нам випен, що не маємо досі держави? Хто?!...“ вдаривши кулаком об скриню, люто скрикнув зненацька Микола. — „Хіба є сила, щоб здавити нас, аби повстали одностайно? — Свої!... Свої!...“ простогнав він задихаючись од болю. — „Це ті відступники, що тягнуть нас до братання з гнобителями-чужинцями! Це ті Юди-„братолюбці“, що не дають нам утопити ворожих зайд у їхній крові! О, прокляті!“ ...

Миколі бракувало повітря: вибух гніву й одчаю зхвилював його страшенно. Та потроху почав він розуміти даремність свого гніву й свое безсилля. Віддих ставав рівнищим. Незабаром ізнову почав перегортати сторінки *Mercurius Politicus*.

Раптом погляд козака впав на одну звістку й він ледві не впав непритомний. Щось велике, несподіване ввійшло в душу. Увесь тремтів; потемніло в очах. І не лише вором — душею українською відчитав звістку. Там ось що стояло:

... „нас повідомляють, що козаки знову побили Поляків упень... у Відні побоюються, що польському королівству зовсім приходить край.“¹

Не йняв віри зміслам. Страшеним зусиллям волі опанував себе й удруге перечитав звістку: це не була омана.

Проте ще не давав віри. Хтів відшукати підтвердження.

Гарячковими рухами перегортав сторінки других газет. Літери стрибали йому в очач, мінялися рядки, але Микола відшукував звістки не тільки зором, але й наболілим українським серцем.

Знайшов зненацька другу звістку. В *Several Proceedings* під ч. 148 стояло:

Відень, 3-го липня stylo novo.

... „*Погром польської армії стверджується, але то була лише частина польської армії, з якої вбитих і забраних у полон козаками є 10.000. Король загадав усій своїй шляхті бути при зброї на 4. число цього місяця.*“

Так, уже не було сумнівів!— Уся Україна клекотить повстанням. Здійснилися батькові мрії: проголошено самостійність, відбудована Українська Держава. Тремтить Польща й от-от рухне повалена впрах. Зайд-чужинців немає на рідній землі!

„Але ж хто? Хто підняв прапор повстання? Хто стоїть на чолі України? Хто веде на бій військо? Хто герої-визволителі Батьківщини?“

— „Їхні імя, їхні імя, щоб і я нещасний міг повторювати їх побожно разом з усією Україною!“ . . . Отакі жадання-думки промайнули в Миколиній душі.

І він ізнову почав перегортати газети, жадібно шукаючи відповіді на питання наболілого серця.

А звістки про повстання й про бої стрічав тепера сливе в кожнісінькім числі. Уся Європа напруженим зором стежила за визволенням закутого велетня. То подив, то захоплення, то нетаєний жах брєнів у цих звістках.

... „*Польський посол прибув до Праги просити помочи проти козаків*“ . . .

... „*Козаки обложили Камянець, одну з найміцніших твердинь польських*“ . . .

... „*Ходять чутки, що Турок збірається допомогти козакам*“ . .

... „*З Парижу повідомляють, що населення Польщі у великій трівозі, чекаючи нового походу козаків*“ . . .

... „*З Данціґа малюють картину бурхливого сойму в Варшаві, передрікаючи наглу загибель нещасного польського королівства*“ . . .

Він читав оці звістки без хронологічної послідовности, од-

ривчасті, иноді тільки як дивовижні здогади, але уява їх упорядковувала, складаючи з фрагментів суцільно-величню, трагічно-прекрасну картину.

Зненацька в 119 числі Mercurius Politicus од 9—16 вересня вперше зустрів Микола імя „*козацького Генерала Богдана Хмельницького.*“

Хмельницький! . . .

Де він чув це імя? Чому воно таке знайоме? На хвилину заплющив очі. . . Раптом щось наче блискавкою освітило память: Микола згадав батькові оповідання про страшний бій під Цецорою.

Як поранено було Гетьмана Самійла Кішку; як упав на очах у сина-одинака порубаний яничарами чигиринський сотник Михайло Хмельницький, а його син Богдан, молодий іще юнак, мов несамовитий врубався тоді в саму гущу яничарів. На очах у сотника Наливайка зрадливо свиснув аркан: молодий лев опинився в турецькій неволі. . .

„Невже це той самий Хмельницький?“ думав Микола. — „Невже й він випив до дна оту страшну чашу невольництва?“ І чомусь іще ближчим та ріднішим став Миколі Великий Богдан.

І він побожно повторював дороге всій Україні імя. Милував звуками: — „Богдан! — Богом даний!“ говорив сам собі в якійсь екстазі.

Уява козака шалено працювала. Потроху звуки імя почали набирати тілесних форм: гігантський образ знімався перед Миколіними очима. Велетнем-могучою вставав він із степів України, вогнем, залізом і кровю зарисовуючи її державні межі.

Рух правниці — і впрах валиться ненависна Польща. А силует гіганта все росте та росте, покриваючи вже цілу Европу.

І той гігант був Богдан Хмельницький! . . .

Із задуми вивів Миколу Чинкадавін. Він саме приплив од корабля й чекав дальших наказів.

І зненацька щось стиснуло Миколі серце. Усе йому остогидло.

— „Я слабкий! лиши мене на самоті!“ промовив він через силу. І сам не знаючи куди, подався узбереж до морського крутобережжя, де стрімко взносилися дикі, самотні скелі.

Виліскуючи на сонці, розкинулось перед козаком смарагдове плесо океану й кінця-краю не було водяному безміррю. З одноманітно-байдужним плюскотом билась о беріг хвиля, а Микола сидів нерухомо, втопивши зір у далечінь, де була його солодка Вітчизна. Не відчував у німім одчаю ні соняшної спеки, ні впливу часу.

Поволі сонце дійшло до вечірнього пруга. Смарагдове плесо стало ніжно-зеленявим, потім немов од соняшного дотику зашарілося, а він усе сидів на скелі, закаменівши в німім одчаю.

Повночіло. Прохолодою повіяло з надбережного лісу. Нічний птах заскиглив десь у кущах. Безшумно прорізували повітря кажани. Південний Хрест² сіяв у всій своїй величній красі. Зорі відбивалися в морських плесі, і було вже немов два океани: один чорно-оксамитовий вгорі, другий — ніжно-зеленявий внизу. Це було щось незрівняно-величне!

А Микола сидів у німій тузі, далеко-далеко блукаючи думками, нічого цього не відчуваючи, нічогісінько не бачучи навколо.

Був у якімсь забутті.

І ось раптом усі десять літ самотного життя зникли з пам'яті. І легко, й радісно стало на душі. Відчув пахощі українського степу, а плюскіт морської хвилі . . . ні, ні! — то вже не був байдужий голос чужого, далекого моря — це ніжно-радісно гомонів рідний, любий Дніпро.

— „Спи, спи, козаче!“ плюскотіла хвиля Дніпрова, — „ти втомивсь у поході, спочинь у мене на Дзвіниці³, поки Товариство плине.“

„Так, я на Дзвіниці!“ промайнуло в розпаленому мозку Миколи. — „Егеж, це я ходив на розвідни берегом і чекаю тепера своїх.“

І він почав вдивлятися в далечінь, звідки мало припливти Товариство. Здавалося зір Миколин прорізував пільму.

І раптом побачив чайки, козацькі чайки! — Вони прямували до скелі. Ось він бачить щоглу отаманської чайки, а на ній, Бсже милий! (все затремтіло в Миколи), — на ній гордо має золото-блакитний прапор.

На чердаку, у величній поставі, стоїть кошовий. Захмарене чоло високе, а вогнисті очі мов дві блискавиці прорізують простір.

— „Тільки, щоб не пропливли повз мене! — Треба гасло подати!“ блиснула думка.

І зиснацька, за тисячі миль од України, на відлюднім острові, де ніколи може не лунав голос Евронейця, розітнувся серед пічної тиші козачий поклик.

— „Пугу!“

— Пугу! відгукнулися скелі.

— Пугу! повторив надбережний ліс.

І Микола сам не впізнав власного голосу і . . . прокинувся.

Видиво зникло; він усе сидів на скелі. Глянув на небо: чорно-оксамитове, мерехтіючи від зорь, безмірря над ним; з жахом повів очима навколо: безкрая водяна пустиня.

І одразу згадав усе: і полон, і неволю, і десять літ самотного життя. У голові шуміло, мов гунало разом сто ковалів, а серце наче хто руками здавив.

Здавалося Микола тепера лише відчув свою самотність, і ця тиша, й оцей безмежний краєвид іще більше відтіняли її, а вона вгризалася в душу мов рознечене залізо в живе тіло.

Божеволів. Думки летіли переривчасті, в безладді, мов дикі степові коні.

І тут сталося, що він наче якусь другу людину, уявив себе самого в будуччині: божевільний, зарослий бородою мов звірь, блукав в пралісі, чигаючи на здобич, поїдаючи її сиру, закрівавлячу, конаючу.

Холодний піт виступив на чолі.

А думки летіли нестримні, з блискавичною скорістю.

Ось він блукав, нічогоісінько не відчуваючи, втративши образ і подобіє Боже . . .

„Ба ні, не так!“ мов снисом що торкнуло, — „іще гірше!“
Иноді вертатиме до тебе розум, і ти бачитимеш, чим ти став, розумітимеш, що ти живцем похований серед оцього безкрайого моря й тоді ти знову збожеволієш. І це буде не раз: усю рештку життя!“

— „Усю рештку життя!“ мов луна повторив Микола, і чужим, спотвореним видався йому власний голос.

Був уже цілком не при собі. Голова горіла вогнем. І хотілось

її занурити в холодну воду або ще краще: розчерепити об гостре каміння. Т'алеж відчай і жах спаралізували рухи.

Нічний птах скрикнув над головою. Микола скочив на ноги. В очах запалала божевільна рішучість. Скрикнувши задихаючись: — „Боже, прийми мою душу!“ чим дужч побіг до безодні . . .

Що трапилося потім і як це сталося, що Микола зістався живим, він і сам потім не розумів. Бо коли очутився глупої ночі, лежав гонів за двоє від берега, але скільки часу там був, і як туди дістався, скільки не силкувався, не міг ізгадати.

Одно тільки пам'ятав, що прокинувшись відчував на собі погляд батька. І гнівно-суворі були йому очі, а в ушах ще дзвеніли оці слова:

— „Стій, зраднику! Ти забув присягу! Не смієш одібрати собі життя: воно належить не тобі, але Україні! Не ганьби імени Наливайків, бо з того світу спаде на тебе батьківське прокляття!“

Чи це видиво було пізнішим сном, чи воно саме й спинило Миколу від страшного злочинства, він так потім ніколи й не дізнався.

Т'алеж дивна зміна сталася тепер у Миколиній душі.

Побожну пошану й безмежну подяку відчував він до батька за його суворе, вояцьке виховання. Пригадав і матір — і болізно защеміло серце. Вона стояла перед ним мов жива: така нещасна й така любяча, і він чув ізнову її останні слова: — „І ти йдеш... останній!...“

І якимсь несвідомим летом думок, таке саме почуття як до матері: не бурхливе, але ніжно-синовне, — завилося й до України.

Вона стояла в його душі також нещасна, вся знемагаючи від ран.

Проте не було вже в Миколиній душі відчаю. Ні, його любовна туга горіла тепер рівним вогнем, немов лампада нерукотворна перед образом рознятої Матері-України.

„Мабуть усі мої страждання потрібні“, думав козак із тихою покорою.

„Може без оцього вигнання став би я відступником і цей відлюдний острів урятував мене від вічної згуби, а рід і Україну од ганьби?“

„Алеж тепер у душі моїй вигоріли здається всі особисті почуття та бажання особистого щастя, усе либонь витліло, крім одного образу — закутої чужинцями в кайдани Вітчизни!“

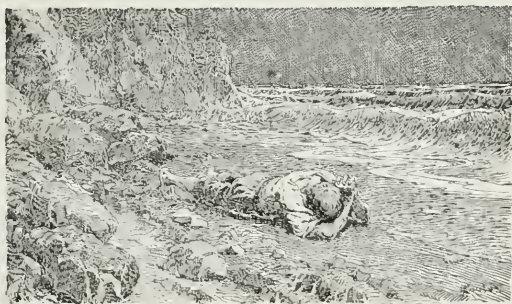
„Та Милосердний Господь знає все краще за мене. Видно цього ще не досить... Тільки чи вистарчить мені надалі сил? Чи не впаду я в нерівній боротьбі з самим собою серед оцеї водяної пустелі? І загину тут марно для України, ніким може й не похований. Птахи виклюють очі козачі, хижі звірі пошматують християнське тіло“ ...

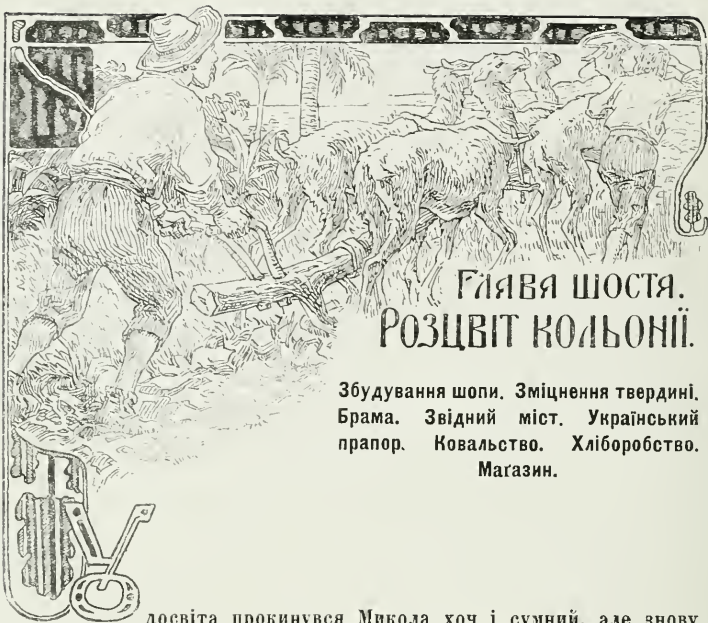
І тут Миколі так шкода стало самого себе, шкода до сліз.

„Але я не смію ремствувати, Боже!“ промовив він через силу, „здаюся на твою волю. Але зжался надо мною, Господи!“ (і тут голос йому урвавсь, а сльози лилися нестримно), — „не для себе хочу я повороту на Україну, але для Неї, щоб віддати за Неї життя!“

Далі він не міг говорити. Ницьма принав до землі й як дитина ридючи повторював:

— „Боже... верни мене на Україну... або пошли мені смерть!“ ...

Глявля шоста. Розцвіт кольоні.

Збудування шопи. Зміцнення твердині.
Брама. Звідний міст. Український
прапор. Ковальство. Хліборобство.
Магазин.

досвіта прокинувся Микола хоч і сумний, але знову повний сил та бадьорости. А що тої ночі на світанню вірвався був рвачкий вітер, захтів довідатись, що саме сталося з розбитком корабля. Але як розвиднилося, побачив на превеликий жаль, що тільки дошки й бальки викинуті хвилями на беріг залишились од велетня-корабля.

„Здасться й це“, — подумав Микола, та й почав із Чінка-давіном зносити їх на одно місце. Потім вирішили вони негайно перевезти все майно до Січи. А що не зовсім то було безпечно перевозити його удвійзі, — бо ану ж принесе вража сила людодів або хвиля така вдарить на беріг, що все може змяти, — врадили так: один мав перевозити річі до полудня, поки другий стоїть на варті, а опівдня змінюється.

Насамперед висадив Микола на беріг гармати, набив їх, уставив гирлами проти моря й розклав біля них огонь¹. А щоб багаття не погасло, про це мав дбати вартовий. Коло гармат лежав запалений гніт і вартовий, поки отямляться людоді, повинен був

почастувати їх таким гостинцем, щоб і онукам своїм заказували пливти на цей острів.

Потім заходився Микола коло роботи. Щоб не подрати одіжі, вдягнув ізнову старе шкуратяне вбрання, але за пояс замість своєї давньої зброї, застромив дві пістолі. Насамперед навантажив низш Запорожець на тачку кілька барилок пороху, бо найлекше могла замочити його вода, та й повів до Січи. Кудлай, який не відступав ані на хвилину од свого пана, побіг за ним.

Вертаючи взяв із собою Микола всі освоєні ями. Було їх сім і кожна могла нести два-три пуди вантажу. Отож острів'яне цілком застали незабаром і печерю й льох усякими річками з корабля, так що й повернутися ніде було. Довелося розіпнати велике шатро. За вісім днів наші працівники виоралися з транспортуванням майна.

„Тепера вже дармувати не доведеться“, радів Микола. — „Стільки роботи буде, що й не знатимеш, за що попереду ханатися.“

Однак того часу найпотрібніше було збудувати шопу, щоб помістити туди всі річі, які стояли під шатром. Справа ця була зовсім не складна. Приладдя до будування скільки забажаєш, та й матеріялу стільки, що хоча палац гетьманський будуй.

Не гаючи часу, взявся Микола з Чинкадавіном до роботи. Закопавши глибоко в землю сохи й скріпивши їх угорі вязанням та пошивкою, заходилися наші майстри ставити крокви та виструганими дошками дилювати стіни. А обдахувавши спочатку шопу дошками, вкрили її ще кокосовим листям. Потім, щоб забезпечити річі від мишви та щурів, зробили деревляну підлогу, а щоб у шопі було видно, — вставив Микола в иричлкові стіни навіть вікна, які познімав у кораблевій кабіні.

Робота тішила тепера Миколу надзвичайно. З того часу, як він дізнався, що Україна стала самостійною державою, світогляд Запорожця цілком змінився. Острів цей він давно вже в думках приєднав до України й тому не вважав його чужою землею, яку не варто поливати українським потом. Ні, для нього це вже була тепер українська кольонія²!

— „І сиравді,“ міркував Микола, — „адже ж я перший від-

крив цю землю, я перший приклав до неї свої працюючі руки, український піт не один рік поливав її дику та неуправлену. Отже по закону острів цей повинен належати Україні.“

І віднині вирішив він боронити свій острів до загину й ні-защо в світі не допускати на Новій Україні (так назвав Микола відкриту землю), огидливих бенкетів.

А коли шопа була зовсім готова, почав Микола міркувати, як би ще йому зробити новий вхід до Січи, бо цей яким користувався досі, був аж надто невідгідний. Отже, прокопавши вал, уставив він у прохід міцні ворота, а навпроти них через рів збудував звідний міст на ланцюгах. Стягнути лише треба ланцюги — і міст підводиться, прикриваючи браму. З боків поставив Микола на валі по дві гармати. Дві з них обороняли вхід до воріт, а другі дві, звернені гирлами в противні сторони, боронили твердиню з боків. Грізні гирла розвернулися в три сторони й наче казали: — „А ну ходіть ближче, кому життя надокучило!“

А на скелі, що вносилися над твердинею, гордо маяв блакитно-жовтий прапор.

Тим часом надійшли жнива. — „Немає в мене серпа“ — думає Микола, — „та якогось старого меча на щастя знайшов на кораблі, ось і буде він мені за серпа“. І хоча не дуже гострий був меч, проте постинав ним пшінку за яких півдня.

За кілька днів зібрали наші хлібороби результати своєї весняної праці й незабаром чотири повні лантухи стояли у коморі. Бракувало ще лише хліба. Що правда, було в кольтоністів кілька мішків сухарів із корабля, та це могло вистарчити їм щонайбільше на кілька місяців. І тому почав Микола думати, чи не вдалося б йому самому спекти хліба.

На кораблі знайшов він між іншими річами ручні жорна. Отже, змоловши зібрану пшінку та трохи знайденого на кораблі жита, кольтоністи мали кукурудзяне та житне борошно. Недоставало тільки сита, щоб просіяти муку, та на це знайшлася рада: замість сита вжив Микола тонкого полотна. А що до печі, так серед теперішніх обставин не було йому найменшої труднощі вимувати велику, гарну піч іще до часу осінніх злив, які спинювали щороку всю працю поза печерею.

Що правда, на Україні ніколи не приходилося Запорожцеві пекти хліба, та біда всього навчить людину. Він був козак, а козак до всього завсіди придивлявся, ніякої роботи не цураючись. Отже Микола замісив у одній макітрі тісто з житнього борошна, в другій з кукурудзяного — й напик незабаром хліба та малаїв.

Недоставало острів'янам одного лишень, чого не знайшли на кораблі, а саме: двох лопат. А що Микола задумав на другу весну зайнятись як слід хліборобством, вирішив він неодмінно поставити кузню, в якій міг би виробляти і лопати, і плуги, і коси й инше необхідне знаряддя.

Справа ця була не дуже важка, бо все потрібне до ковальства Микола знайшов був на кораблі: мале ковадло, ковальські кліщі, обценьки, чималий ковальський міх і стільки всякого залізачця, що вистачало бозна на скільки літ.

На кузню вибрав Микола кухню, обдахувавши її. Тепера ні слота, ні вітер не перешкоджали нашим ковалям у їхній роботі. За кілька днів було готових кілька лопат та коса й козак наш заходився коло плуга. Із тепершнім плугом, що правда, не можна було рівняти Миколиного, бо був він зроблений із кривої гиляки. До нижнього коліна цієї гиляки накував Микола рало, а до верхнього пририхтував чепіги.

„Та чим тут орати?“ думає Запорожець, — „ні воликів круторогих, ні коней немає, а сам не потягнеш, братіку!“ Та нагадав собі спритний Січовик, що в нього лями. Запріг їх і хоча не звикли до цього лями, та привчилися незабаром.

Упоравшись із оранкою, зібрався вже Микола приступити до засіву, але тут ігадав, що недоставало йому ще борони. „Зробив плуга, та й ось чорніють уже скиби“, говорив він, „то й з бороною дам раду“. Викував стільки зубів, скільки треба було, свердлом поробив у деревляному підніжжю дірки, позабивав туди зубці — й борона тобі готова.

Саме кінчалась осінь, як усе потрібне хліборобське знаряддя було готове. А як тільки весняне сонце залило своїм промінням острів, посіяв Микола два корці жита, корець ячменю й корець пшениці. За три тижні почала сходити ярина. Ох, як радів Микола, коли легіт колихати почав зелене колосся! А на другому місяці

високі стебла достиглого збіжжя вгиналися під важким, золотавим колоссям.

А коли скосили та змолотили збіжжя, побачив Микола на превелику радість, що з посіяних двох корців жита зібрав тепера двадцять чотирі корці й приблизно по дванадцять корців ячменю та пшениці.

До нових жнив цілком вистарчало йому навіть третини зібраного збіжжя, але як розумний і дбайливий господарь, постановив Микола останню частину заховати на гірші часи, коли або не вродить так поле, або гряд вибе збіжжя, або хвороба чи инше нещастя спинило б працю. Тому без довгих вагань вирішив Запорожець поставити міцного, чималого магазина, щоб було де складати і врожай, і запас.

Тепера минав кольоністам день по дню без турбот: їсти й шити було що, та й за одіжжю не треба було журитися. Коза привела двох маленьких козенят. Собака вірно сторожував господарство. Папуга знову була невідлучним товаришем підчас обіду чи вечері. Ляма давали молоко, сир, масло, а крім цього вживали їх, яко запрягову та вантажову худобу.

Отак відбувався безупинний розцвіт української кольонії, а мати-метрополія не знала навіть, що в далекому Новому Світі є клаттик Української Держави й на ньому живе козак, посилаючи до неї повсякчасно свою безмірну тугу...

Глава сьома.

Оборона Нової України.

Знову будують байдана. — „До зброї!“ Два січовики проти шостидесяти трьох. Розвідини. Бій з людсьдеми. Визволення Еспанця. Огляд бойовища.

О так у достатках і в спокою прожили кольоністи Нової України рік з гаком. Чінкадавін був уже цілком цивілізованою людиною, більше навіть того: навчився читати та писати по вкраїнському, а перебуваючи під постійним впливом побожного козака, Індіанин став також і вірним сином християнської Церкви.

Не раз оповідав Запорожець своєму джурі й про завзяту, вікову боротьбу українського народу за свою самостійність. І часто вечорами вогниста мова Запорожця розгортала перед очима джури криваві сторінки української минувшини й тоді, в таємничому світлі багаття, за тисячі миль од Дніпра, вставали викликані безмірною любов'ю козака тіні лицарів-мучеників за волю України.

Цілоком природно, що найбільш оповідав Микола про Запорожжя. А джура, затаївши віддих, слухав Миколіні оповідання про Січ — цей безпримірний в історії людства чернечо-лицарський орден, що на всі боки даючи одсіч ворогам України, закрівав леними грудьми боронив од хижого ісламу цілий світ, створивши на Дикому Полі передмурря християнства!

З запалом новиціята¹ переймав Чінкадавін од Запорожця й козацькі традиції та давав околицям острова, річкам та горам українські, здебільшого історичні, назви. Отже не диво, що незабаром Нова Україна стала немов мініатюрою України Великої: на острові були і Січ, і Великий Луг, і Карпати, і Альта, і Рось. Тільки одного не доставало нашим козакам — Дніпра, бо ні один, ні другий, ніяк не міг зважигися назвати цим дорогим імям яку-будь із річечок на острові й образити таким чином Батька-Славуту!

А коли, одного дня, Микола сказав Чінкадавінові, що яко джура Запорожця, Чінкадавін оцим самим також став січовиком. — радощів та гордості Індіяннина не можна навіть і описати! — Здається, він би після цього вдвох із Миколою відважився б напасти на Кафу, навіть більше того — голіруч би на самий Стамбул пішов!

За весь оцей час Чінкадавін ні разу не посмів нагадати Миколі про плавбу до батька. Тільки не раз по скінченню щоденної праці вибігав бідолаха з печері, виходив на високу скелю, звідкіля міг бачити, як далеко-далеко на крайнебі, ледві мріє його батьківщина. Туди летів Індіяннин тужливим зором і не раз слеза котилася по його обличчю. Микола одначе не забував про обіцянку, яку дав своєму джурі. Він хотів тільки перед відїздом упоратися з найпотрібнішою працею.

А коли вже робота в городі й жнива були покінчені, Микола сказав одного дня Чінкадавінові. — „Ну, Чінкадавіне, напрацю-

валися ми не мало. Тепера треба подумати про плавбу до твого батька.“

Боже, як ізрадів Індіянин! — Іще того вечора побіг підшукувати дерево, з якого можна б збудувати човна.

Робота йшла тепера швидко, бо приладди мали подостатком.

Одного дня, саме Микола заходився в печері коло якоїсь роботи, а Чінкадавіна послав за чимсь на беріг. Та якже здивувався він, коли побачив, що його джура, пройшовши гонів двоє, зупинився, замахав руками й наче несамовитий кинувся навад. З несподіванки Чінкадавін не міг як слід нічого оповісти й тільки повторював:

— „Вони, там! там!“

— „Хто саме?“ пита здивований Микола.

— „Ох, пане: раз, два, три — шість човнів!“ одповіда Чінкадавін, говорячи одночасно мішаниною трьох мов: індіянської, української та англійської.

До розмови й обмірковування не було часу. Миттю вірвався Микола, вибіг на скелю й глянув на побережжя, звідки вернувся Чінкадавін: шість човнів повнісінькі дикунів причалювали якраз до берега.

„Не помилився Чінкадавін“, бурмотів сам собі Микола. „Та не з медом буде вам, краді сини! Не злякався я вас тоді, як іще мав тільки камяну сокиру та дерев'яного списа, не злякаюся й тепер, як у мене в пістолі й рушниці — козака сестриці! А вбивати безпомічних тут козак вам не дозволить! — це вже не відлюдний острів: це Нова Україна! Тут і Січ-Мати є — Заступниця всіх покритих та поневоленых!“

Кинув іще раз оком на беріг і миттю опинився знову в печері. Важко було впізнати Миколу тої хвилини, остільки він змінився: кров предків, українська лицарська кров проснулася в козакові! Завжди трохи повільний і вдержливий — Запорожець став під подихом небезпеки звинним, жвавим, рвачким. Очі йому променіли відвагою, кожне слово прискало полум'ям. І це незламне завзяття несвідомо передалося й Чінкадавінові.

З наказу Миколи, Індіянин стягнув із валу гармату, виніс із печері шість мушкетів, чотири пістолі й дві шабляки. Потім Ми-

кола припав до боку шаблю, за пояс устроїв дві пістолі й звелівши Чінкадавінові так само озброїтися, звернувся до нього так:

— „Джуро! Ти живеш на Новій Україні, я прийняв тебе навіть до Нової Січі, — тож насамперед для обох нас честь і слава козацька! Там на побережжю мордують безборонних. Неслава народові, що попустить це зробити на своїй землі, ганьба козакові, що зі зброєю в руках не оборонить безпомічних! Не вкриємо ж неславою Нової України та Нової Січі! — Скільки б не було ворогів, мусимо стати до бою. З нами Праведний Бог і Святий Юрій!“

Ці вогнисті слова додали ще більше відваги Чінкадавінові.

— „За тобою в пекло б пішов! Накажи голірuch іти проти ворогів, так підуд!“ скрикнув джура з правдивим українським завзяттям.

Після цього, взявши на плечі по три набитих мушкети, наші січовики запряглися в гармату й потягнули її до брами. А коли переїхали через рів, наказав Микола джурі вернутися до Січі й вести міст. Замкнувши ворота, Чінкадавін виліз по драбині й приєднався до Миколи.

— „Це бачиш, друже, щоб ворог, поки будемо в поході, не опанував Матері-Січі“, пояснив коротко джурі наш казарлюга.

— „А тепера розкажу тобі, що саме маємо робити! Обійдемо ось цю гору й лісом та кущами дістанемось аж до берега. Підсунемось як найближче до ворога. Найголовніше — це підходити так обережно, щоб і сам чорт нас не звітрив, а тоді, саме як людоїди збіратимуться до бенкету, кинемось на них і врятуємо нещасних бранців.“

Серед отакої розмови підійшли наші козаки аж до берега й зупинилися. Микола почав оглядати околицю, та нічого не міг добачити, бо беріг підносився трохи вгору, спадаючи потім лагідно аж до морських хвиль. Тому не гаючи часу, звелів Микола своєму джурі, щоб він як-найобережніше підповз до сусіднього дерева й звідти подивився, чи не видно дякувів. За хвилину приніс Чінкадавін звістку, що недалеко них засіли круг огнища вороги й гризуть спечені ноги одного з бранців, а що другий бранець лежить зв'язаний біля багаття; здається він не тутешній, але якийсь чужинець, бо одежа в нього инша й біла шкура.

Кров ударила Миколі до голови, як почув про бідолаху Европейця. Мимохіть стиснув кулаки, підліз сам під дерево й побачив тепера все на власні очі: шідесят три дикуни розсілися круг огнища, а недалеко лежав звязаний бранець: убрания та инше вивняли Миколу, що це його земляк — Европеець.

Побачивши небораку, Микола затремтів із люті. — „Стрижайте звірюки!“ скреготів він зубами. „Головою накладу, а визволю бідолаху!“

Вернувши, Микола наставив гирло гармати так, що куля мусіла пролетіти високо над головами дикунів, бо хотів спочатку лише їх налякати й без розливу крові визволити земляка. Потім поклав коло себе два мушкети, третього взяв у руку, ухопив другою рукою запалений гвіт і приклав до запалу.

— „Ба-буум!“ ... гуркнула гармата. Перелякані дикуни всі до одного припали ницьма до землі наче вбиті, однак за кілька хвилин повідводили голови, а побачивши, що ніякого ворога немає, зірвалися з землі. Потім де-які почали втікати на човни, а другі — сміливіщі, вхопилися за зброю. Але постоявши ще хвилин кілька, людюди знову почали садовитися навколо вогнища, утікачі повертали з човнів і знову завели свої чудернацькі танки, вимахуючи зброєю, кістками та руками.

А тим часом два дикуни кинулися до звязаного бранця, щоб пошматувати його, як попереднього. Тоді в розказу Миколи обидва наші козаки стрельнули одночасно. На правому крилі впало три, на лівому пять. Дикуни зірвалися з страшеним лементом та зойком, але частина їх почала скупчуватися та готуватись до бою. Тоді наш коварлюга вхопив другого мушкета, моргнув на Чінкадавіна й вони стрельнули вдруге. Цим разом упало два. Кілька поранених бігало, лементуючи мов несамовиті.

— „Вперед! Во славу Божу!“ гукнув тоді Микола взявши третього мушкета і, вискочивши з куців, кинувся на дикунів. З страшеним галасом почали людюди втікати до моря. Миттю добіг Микола до бідолашного бранця, щоб увільнити його від мотуззя, та побачив зненацька, що кілька дикунів збирається таки в гурток, щоб ставати до бою. Показавши їх тоді Чінкадавінові, Микола мерщій поростинав шаблею мотуззя.

Визволений бранець підвівся й на запитання Миколи, хто

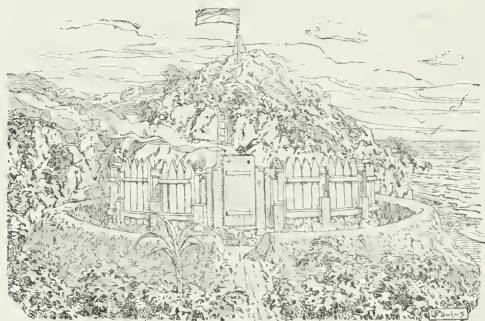
він, із сльозами в очах шепнув: „Christianus³ sum — Espanus!“ і повалився знову на землю.

Одначе полоненому вернули незабаром давні сили. Він підвівся й сказав Миколі, що хоче помститися на своїх катах. „Гаразд!“ одповів Микола й дав Еспанцеві мушкету та пістолю. Як тільки вхопив Еспанець зброю, кинувся мов тур на дикунів. Не дармував і наш козарлюга: врубавсь у саму середину ворогів, що зважилися стати до бою, а Чінкідавін, набивши за цей час мушкети, частував людодів оловом.

Після недовгого бою дикуни кинулися вrostіч, прямуючи до човнів. За ними бігли навздогін Еспанець та Чінкадавін, які незабаром вернулися й донесли своєму отаманові, що на острові немає вже ні одного живого дикуна.

Тепер оглянув Микола з своїми товаришами бойовище: думав, що може в поранені, яким треба дати помочи. Але дикуни забрали поранених із собою, лишивши тільки трупи: їх було двадцять і три.

Отже дорого заплатили людоді за кривавий бенкет та знущання над безпомічними на землі української кольонії!

Глава восьма. ЗЯБЕЗПЕЧЕННЯ БУДУЧЧИНИ КОЛЬОНІ.

Присяга кольоністів.
Пригстування до живих.
Вітряк. Урочиста Обіт-
ниця. Відізд посланців.
Англійський корабель.

Л.П.

Край берега колихали хвилі два човни, які в поспіху покинули дикуни. Щоб оглянути човни, чи не здадуться часом, Микола зараз же пішов тудя, та як здивувався, побачивши в одному з них звязаного дикуна. „Еге! це теж мабуть бранець“, вирішив Микола й почав розв'язувати мотуззя, яке в'їлося в тіло полоненого. А полонений не мі уже ні встояти, ні слова промовити й лише стогнав, тремтючи на цілому тілі: думав певно бідолаха, що тепера на нього прийшла черга прощатися з світом.

Побачивши це, Микола покликав Чінкадавїна, щоб той заспокоїв бідолаху. Та як тільки Чінкадавїн підійшов до човна, таке сталося, що і в Миколи, і в Еспанця полилися з очей сльози: Чінкадавїн скрикнув і кинувся полоненому в обійми. Потів почав

щось промовляти крізь сльози, цілувати бранцеві руки, сміятися, стрибати, бити себе в груди — Індіанин той був Чінкадавінів батько.

І мабуть до вечора тішився б так наш добрий Чінкадавін, як би не перебив йому Микола. Він підійшов до човна й запитав свого джуру, чи дав він батькові хоч попоїсти трохи.

— „Ох ні, пане!“ відповів засоромлений джура. „Я ледащо забув про це.“ Та ледві це сказавши, зірвався й мов вітер подався до Січи. А за кілька хвилин біг він уже назад: в одній руці ніс глека холодної води, в другій буханець хліба та грудку сиру.

Кришталева вода одразу підняла на ноги знеможеного дідуся, бо зі спраги зовсім охляв був бідолаха.

А тепера почав Микола давати поміч Еспанцеві, що ліг та-кож мов оmlілий на траву. Він приніс бідоласі хліба й сиру та води. Еспанець вдячним зором поглянув на свого визволителя й хотів підвестися, але не зміг. Тоді Микола звелів своєму джурі підвести Еспанця й допомогти йому напитися води та де-що заїсти.

Переносити обох недужих до Січи було занадто важко й тому Микола вирішив човном пливти до затоки Порятунку (так назвав він затоку біля Січи на спомин урятування свого джури), а звідси було вже недалеко й до твердині. Кременний Чінкадавін на плечах переніс Еспанця до човна й обережно поклав біля свого батька. На другий човен перетягнув він гармату й поскладав мушкети та зброю дикувів. Потім скочив Чінкадавін у перший човен, а Микола в другий і вони щасливо припливли незабаром до Січи.

Щоб вигідніше перенести обох немічних гостей, зробили наші козаки з гілля ноші. На них перенесли спочатку до печері Чінкадавінового батька, а потім Еспанця й Чінкадавін зараз повкладав обох слабих до постелів. Потім Микола дав їм перед сном випити по шклянці вина, а сам сів біля постелів та й думає: „От тобі справжній із мене отаман кольонії. Увесь острів у моїх руках, та й оборонити зможу свою кольонію, не допускаючи на українську землю чужинців-ворогів, як і зробив оце сьогодні.“ Міркуючи отак, покликав наш отаман кольонії Чінкадавіна та й каже:

— „Ну, друже, сьогодні в нас подвійно-велике свято. Раз

тому, що вирвали з кігтів людоїдів двох наших ближніх, а по друге тому, що один із них — твій батько, а другий — мій земляк — Еспанець. Ось тому то мусимо справити бучний бенкет."

Усе горіло того дня в Чінкадавінових руках і коли гості прокинулися, вечеря була готова. Вино, м'яка постіль і сон так підживили недужих, що вони вже зовсім вичунали. Отож обов вони встали й сіли разом із господарями за стіл. Тепера тільки почали гості розглядати печерю й не могли отямитись од здивування: батько Чінкадавінів — тому що ніколи не бачив таких розкошів, а Еспанець — тому, що живучи вже півроку серед дикунів, одвик від європейського життя.

За вечерею завели веселу гутірку. Чінкадавін був за перекладача межі Миколою та батьком і Еспанцем, бо цей останній остільки вже вмів по індіанському, що міг розмовляти з Чінкадавіном його рідною мовою.

Миколу найбільше цікавило, яка доля загнала Еспанця так далеко й тому попрохав його оповісти свої пригоди. Той дуже радо згодився й отак почав:

— „Сам я зі столиці Еспанії — Мадриду. Увесь час довелося мені служити на кораблі, що провадив вимінну торгівлю з Муринами на побережжю Африки. Тут за всякі брязкальця, перстені, коралі й инший дрібязок вимінювали ми золотий пісок, слоневу кість та инше. Останніми часами вирішили ми пливти до побережжя південної Африки, та не судилось нам туди дістатися, бо страшений гураган загнав наш корабель аж до побережжя Бразилії. Тут наскочило судно з розгону на підводну скелю й мало що не розбилось об гостре каміння.“

— „На наше щастя невеликий пролом у боці був єдиною аварією¹, яку заподіяла нам хуртовина, та не можна було й думати про дальшу плавбу на повному морі. Отже віднині пливли ми узберіж, але знезацька знову зірвалася буря й розбурхані хвилі відбили нас глувої ночі від берега. Серед страшеної темряги загнало наш корабель на якусь скелю недалеко незнайої землі. На тривогу дали ми кілька стрілів із гармати, сподіваючись, що на острові живуть люде й дадуть нам поміч, та ніхто не з'являвся. Тоді ми сіли до шалюп і наприкінці причалили до берега незнаного нам

острова. Тамтешні острівяне привяли нас незвичайно гостинно й тут прожили ми в спокою довгий час.“

— „Але кілька днів тому напало на наш острів якесь сусіднє войовниче племя. Усе що жило на острові, кинулося до зброї. Ми почували своїм обовязком боронити себе й гостинних господарів до останньої краплини крові. Я бився попліч оцього старенького, що як той тур кидався на ворогів. Та звемігся старенький: зграя розлютованих дикунів обступила його, як стадо вовків. Я кинувся до помочи. Тут і спіткало мене нещастя: я попав разом із дідусем у полон. Два дні й дві ночі минуло, а ми звязані лежали без їжі й питва.“

— „Сьогодні, на світанню, затягнули нас вороги на човни й попливли з нами на цей острів. Яка доля нас жде, ми знали, та такі були кволі й виснажені, що вижидали як порятунку тої хвилини, коли нас пошматують. Та милосердний Бог якраз у останню хвилину послав Вас, щоб урятувати нам життя. Ми цього Вам не забудемо до смерти й Бог Вас нагородить краще за нас, бо Він — справедливий“ . . .

Еспанець замовк; дві сльози скотилися по його обличчю. Микола стиснув сильно руку Еспанця на знак дружби. Потім оцові йому коротко історію кольонії та свої заміри . . .

. . . Тиха ніч оповила острів. І хоч утомлені були наші герої, ніяк не могли заснути. Чінкадавін, що знав уже ціле життя свого пана, почав оповідати цікавому Еспанцеві про золотoverхий Київ, де хлопчиною вчився Микола, про Січ, про славні козацькі походи, про любу Миколину Вітчину — Україну.

Та що-хвилини повільніше пливли слова, що-разу тихше аж наприкінці заснули всі спокійним сном. Тільки ясні зорі блищали мов перлини на темно-оксамитному небі . . .

.
Другого дня вранці зібрав Микола, як отаман Нової України, всіх кольоністів, щоб узятися разом за одну негайну справу, а саме — похорон убитих Індіян. А що закопувати їх було дуже довго, то з наказу отамана зробили це инакше, а саме: так, як ховали своїх небіжчиків наші предки за часів дохристиянських. Отже нарубали дерева, розклали величезне багаття й поносили

на нього труни, а за кілька годин і сліду не зісталося ні з трунів, ні з багаття.

Як колись Чінкадавін, так тепер і його батько не міг отямитися з дива, чому Микола не дозволя справити бенкету, а каже палити труни. І довго мусів був пояснювати йому син, заки переконав, що це гидкий, недобрый звичай.

Потім скликав Микола всіх колоністів. Чінкадавін був за перекладача. Сам Микола став спереду, наче кошовий перед Запорозьким Товариством, розгорнув українського прапора й отак почав:

— „Панове-грумада! З ласки Божої так сталося, що я відкрив цей острів. Він був дикий і неуправлений, але за дванадцять літ там, де шумів віковичний праліс, хвилює золотавий лан збіжжя, там де водилися лише хижакі, повсталала європейська колонія, а в ній твердиня-Січ. І ви всі знайте, що ця колонія належить моїй державі — Українській Республіці! Я назвав її через це — *Нова Україна!* І справді: я відвоював її од хижаків, я борояв її своїми грудьми від ворожих індіанських племен, ви всі знайшли тут захист і рятунок, бо (і тут голос козака забренив гордовитою силою), — на українській землі не вільно знущатися над безборонними! І тепер я вимагаю, щоб ви всі, шануючи права Української Держави, перед лицем оцього прапора записяглися під час свого перебування на моїм острові поводитись, як громадяне України та непохитно виконувати мої накази, як отамана колонії.“

Тоді взяв слово Еспанець і так відповів: — „Сеньор² отаман! Усі права людські й усі божеські закони на Вашій стороні. Хто посмів би робити замах на права Вашої держави? А особливо в тих людей, які винні Вам своїм життям. Наказуйте нам, ми до Ваших послуг!“

А коли нові колоністи склали таку присягу, якої хтів Микола, він продовжував далі:

— „Панове-Товариство! Нова Україна не може допустити, щоб недалечко бідували Європейці. Це був би сором моїй далекій Вітчизні! Це була б ганьба Січі й усьому Низовому Лицарству!“ Потім, звертаючись до Еспанця, він промовив:

— „Як отаман о. Нової України, наказую вам пливти з Чінкадавіновим батьком за своїми товаришами й привезти їх сюди, але перед цим вони повинні підписати таку саму присягу, яку ви склали доперва!“

Еспанець був незвичайно радий дати поміч своїм співгромадянам й од щирого серця дякував Миколі за його людяність. На цім скінчилася Велика Рада о. Нової України.

Але отаман кольонії був дуже обачний. Він знав, що на таку сплу людей треба буде мати й величезний запас харчі. Отже він не прискорював відїзду, але вирішив, притягнувши до роботи всіх кольоністів, засіяти як-найбільше поле, щоб не журитися про постачання їжі.

Упоравшись із оранкою та засівом, кольоністи під проводом свого отамана почали готуватися до майбутніх жнив: відновібно до нових потреб поширили маґазин, поставили клуню, викували кілька кос та серпів, зробили воза та чотири ціпи.

Заохочені прикладом Миколи, острів'яне щиро бралися до роботи й іще пшениця не почала викидати колосу, як вони вже готові були до жнив.

Увесь оцей час Еспанець та Чінкадавінів батько, навипередки вчилися української мови. А що працюючи з самісінького ранку й до пізнього вечора під керуванням Запорожця, усі кольоністи иншої мови крім української і не могли вживати, наука ця йшла дуже добре. А коли вже збіжжя почало викидати колос, навіть Чінкадавінів батько міг сливе в усіх господарських справах висловлюватися по українському.

Ох, якже це тішило нашого Запорожця! Бачучи на Чінкадавіні та його батькові блискучі наслідки своєї цивілізаційної праці, він усе більше й більше приходив до думки переселити на Нову Україну кілька сот, а згодом і більше, Чінкадавінових земляків і за допомогою Еспанців їх цивілізувати та привчити до хліборобства.

І Микола гадав, що утворенням тут української кольонії та прилученням до неї згодом сусідніх островів, він прислужиться не тільки Українській Державі, але й виконає важливе посланняництво, приєднавши до європейської культури цих інтелігентних

та лагідних Індіан. І отак нарешті постановивши, Запорожець був незвичайно гордий за свою націю, бо добре знав, як знущалися й знущаються над нещасними дикунами в своїх колоніях інші європейські народи.

Оповістивши про це при першій же нагоді всіх острів'ян, Микола призначив собі одночасно за заступника Чінкадавіна, щоб той привчався до отаманування на випадок несподіваного від'їзду *Генерального отамана*.

Тим часом до жнив іще лишалось зо три тижні. А що після приїзду Еспанців ручними жорнами не можна було б настати борозна для потреб цілої колонії, Микола вирішив іще до жнив поставити вітряка.

Струменту та всякого матер'ялу колоністи наші мали недостатком, до будівельної праці під час роботи над клунею та магазином вони вже привчилися, та й робота теслярська під керуванням досвідченого „танджерського млинаря“, мусіла була йти добре.

Найбільше клопоту мали майстри з жорнами, бо ніяк не могли знайти в околицях Січі каміня-пісковика. Але коли після довгих розшукувань, посланий Миколою Еспанець знайшов потрібний камінь, — виламати з нього дві брили, випилати з них жорна, перевезти до вітряка, обкувати їх та насікти й потім пририхтувати, — це вже не справило для наших майстрів найменшої труднощі.

Саме як острів'яне скінчили роботу коло вітряка, надійшли жнива. Микола та Чінкадавін узялися за коси, Еспанець та Чінкадавінів батько — за серпи, й двоє косарів та двоє женців, за тиждень несповна, зібрали з поля всей хліб та й почали звозити до клуні снопи.

А коли наші господарі вже обмолотилися й зсипали збіжжя до магазину, з наказу отамана Нової України, Еспанець та Чінкадавінів батько почали готуватися в дорогу.

На передодні від'їзду, як усе вже було готове до мандрівки, Микола скомпонував Урочисту Обітницю для колоністів, найголовніші пакти якої були такі:

Урочища Обітниця кольоністів о. Нової України.

В імя єдиного, Всемогучого Бога-Творця присягаюся:

1. Не робити замаху на відділення о. Нової України від Української Республіки та прилучення його до якої иншої держави.

2. Навчитись української мови, яко державної.

3. Підлягати найвищій колоніальній владі — Отаманові острова, якого призначить Українська Республіка. За тимчасового Отамана о. Нової України визнавати запорожського козака Миколу Паливайка або того, кого він призначить.

4. Підчас небезпеки обороняти Нову Україну від ворогів навіть тоді, коли вже неминуча смерть.

5. Працювати безупинно на добро колонії та всієї Держави. На відношок призначаються свята церковні та національні по українському календарю.

6. Коли б я зламав свою присягу, має мене судити призначений Отаманом острова суд, яко державного зрадника, і цьому присудові мушу скоритися.

**Votum sanctum colonorum
Novae Ucrainae.**

In nomine unius Dei Omnipotentis juro:

I. Nullas insidias moliar ad separandam coloniam Novam Ucrainam a Re Publica Ucraina neque ad adjungendam eam cuilibet alii civitati.

II. Linguam Ucrainam perdiscam, velut linguam publicam.

III. Supremo magistratui coloniae obtemperabo, — id est Otamano insulae, quem Res Publica Ucraina designaverit. Ad tempus Cosaccus Zaporogiensis Nicolaus Nalyvajko Otamanus Novae Ucrainae insulae habendus est, vel ille, quem hic designabit.

IV. Tempore periculi Novam Ucrainam ab hostibus defendam, quamvis mors inevitabilis esset.

V. Nullum tempus ad laborem pro colonia et salute Rei Publicae Ucrainae intermittam. Dies dominici atque solemnes ritu Graeco ad quietem dati sunt.

VI. Si forte jus jurandum violaverim, iudicio ab Otamano insulae nominato velut proditor Ucrainae damnandus ero, cujus sententia mihi subeunda erit³.

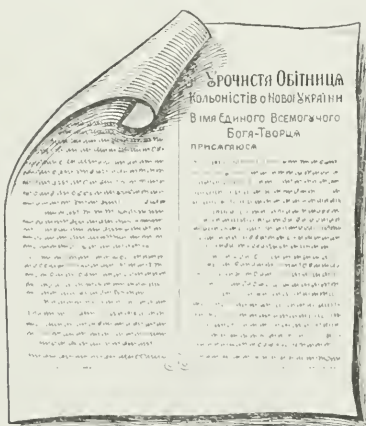
Уроцисту Обітницю написав Микола двома мовами: українською та латинською. Отож Еспанцеві, що вмів трохи по латинському, не важко було перекласти зміст Обітниці своїм землякам, взявши потім із собою на Нову Україну тільки того, хто складе й підніше присягу непохитно це все виконувати.

Удосвіта другого дня, наші посланці навантажили на один із кращих човнів харчі, взяли з собою перо й каламаря, щоб було чим підписатися й отаман колонії за хвилину перед відїздом уроцисто передав Еспанцеві грамоту з Обітницею на вірність Україні та пранора, а той їх прийняв з непокритою головою. Після цього посланці підняли на щоглі байдака переданого їм українського пранора, нанули вітрило й одпливли.

Щоб розважити трохи Чінкадавіна, який тужив за батьком, ходив Микола разом із ним майже що-дня на полювання. Отак проминув тиждень. Одного дня, як Микола зайнятий був садосною, побачив він зненацька, як його джура, вбїг до Січі, всей час викрикуючи весело:

— „Пливуть! пливуть!“

А що Микола радувався безмірно, кинув роботу й вибїг на скелю. Кинув звідти оком на море й отетерїв: найбільше на півмілі від гори спокійно колихався на якорі великий англійський корабель! . . .

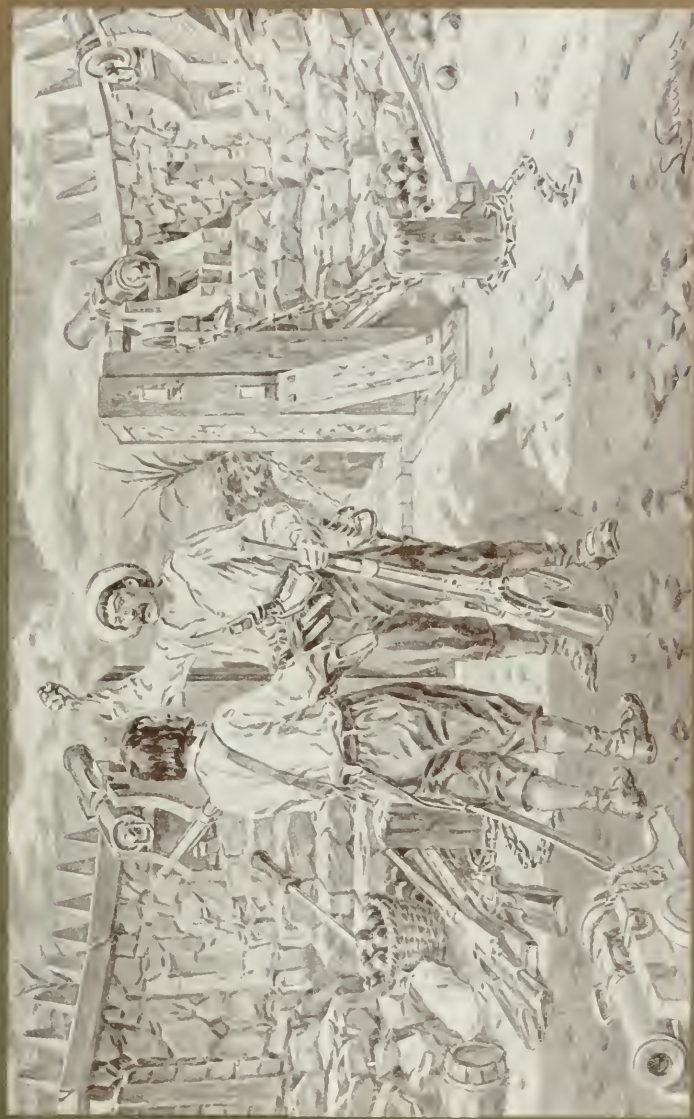

ГЛАВА ДЕВЯТА. ВІДІЗДА ДО ЄВРОПИ.

Обід у Отамана Нової України. Знаряддя для кольтонії. Призначення нового Отамана. Остання ніч на острові. Нова Україна в-останнє вітає Миколу.

З незвичайною пошаною та співчуттям поставились англійські моряки до Миколи та його замірів, дізнавшись про його пригоди та непохитну постанову передати відкриту землю в володіння Української Держави.

І в значній мірі спричинилося до цієї прихильності суворе, вічно наражене на небезпеку життя моряків, де кожного з них могла спіткати недоля. Проте ще більше спричинилося те, що Українець не був уже слямом нещасної, поневоленої нації. Ні, (і Микола це добре відчував у відносинах чужинців), він був тепер громадянином великої, могутньої, всіма званої європейської держави!

... Не вкриємо ж несланою Новою Україною та Новою Сучасною...

Усей світ захоплений був велетенськими боями, в яких Хмельницький здвигнув Українську Державу. Не було тепер ані одного інтелігентного Европейця, щоб не знав України й затаївши віддиху не стежив за нечуваним розвитком її титанічних сил.

Підчас розмов мореплавці давали Миколі найдокладніші описи незнаних йому з перебігу україно-польської війни подій, називали йому й навіть показували, на спеціяльно виданих для цього картах України, географічні місця їх відбування: Жовті води, Корсунь, Зборів, а особливо часто згадували нову столицю України — Чигирин, бо він став тепера дипломатичним осередком усїї південно-східньої Европи¹.

Хто міг би переказати ті почуття, які обгорнули Запорожця, слухаючи ці оповідання!

Це вже вдруге до нього, навіть сюди — на закинутий серед безкрайого океану острів, докотилася луна від брязкоту козацьких шабель, якими в кривавих боях виковувалась українська державність! І він з непереможною силою відчув одразу, що не тут, і ніде инде, тільки там — на Наддніпрянщині, де ще мало не дві тисячі літ тому Св. Апостол Андрій пророкував *благодать Божію*, вирішується доля Вкраїни.

І коли він оце відчув, — уся його так довго здержувана віжність, уся сімнадцятилітня туга, — усе це злилось у одну непохитну постанову: крилами соколиними летіти до Рідної Землі, трупом лягти в боях за її самостійність!

А мореплавці, бачучи що ці звістки чудодійним бальзамом спливають на душевні рани вигнанця, оповідали йому, що тільки хто знав і чув про Вкраїну, й імена Хмельницького, Богуна та Кривоноса не сходили їм з уст. І особливо, як помітив Микола, притягала Англійців гігантська постать Хмельницького. Вони оповідали козакові про нечувану його могутність, блискучі перемоги та дипломатичні зносини з чужоземними державами що-до поділу поваленної Польщі. На превеликий жаль самі мореплавці не були вже вдома більш як два роки; тому вони з свого боку з незвичайним зацікавленням запитували Миколу: хте був Хмельницький? де провів діточі літа? де він учився?

А коли Микола оповів їм спогади сотника Наливайка про

бій під Цецорою: як запалавши помстою за смерть батька, молодий Богдан врубавсь у саму гущу яничар, як зрадливо свиснув над ним аркан, полонивши завзятого-героя, — то, немов легенду в пережитих уже західньою Європою лицарських часів, слухали англійські моряки це оповідання.

А очутившись од подиву, капітан, що був дуже освіченою людиною того часу, урочисто звернувся до Миколи:

— „Сер!² Ваш славний, завзятий народ відживив завмерлі вже всюди лицарські традиції! Він перший проголосив у Європі вільність, рівність, братерство, перший після Гелінів та Ричлян утворив демократичну республіку!³ Великий дипломат, геніяльний стратег стоїть тепера на чолі Вашої держави й блискуча будучина відкривається перед молодю Українською Республікою. Дозвольте ж мені від іменя цариці морів і також свободолюбної Англії щиро привітати Вас на відкритій Вами й однині українській землі, яко першого її губернатора!“

Губернатор наш був сильно зворушений і в своїй не менш чемній відповіді запросив англійських гостей до себе на обід.

Потім капітан зробив поміри довжини та ширини о Нової України й зарисувавши його на двох мапах, віддав їх Миколі во всіма підписами присутніх, яко документи відкриття, залишивши собі копії для представлення англійському морському міністерству.

А тим часом усі кухарі з корабля під доглядом Чивкадавїна готували на подвіррю печері пишний обід. І Микола, українським звичаєм, був незвичайно гостинним господарем, особливо ж для цих так жаданих гостей.

Рівно о 11 годині, під веленим склепінням кокосових пальм, розпочався цей вітальний і одночасно прощальний обід, бо вдо-світа другого дня Микола умовився з капітаном одпливти англійським кораблем до Європи.

І на скелі, що вносилася над подвіррям, як симбола згоди й братерства двох великих європейських націй, гордо маяли український та англійський прапори.

А на подвіррю за двома столами розілося веселе товариство: за менчим столом сиділи капітан та інші офіцери корабля й тут за

господаря був Микола ; за довжелезним другим, у святковім убранню, поважно хоч і трохи збентежений, господарював Чінкадавін.

Обід був незвичайно веселий. Микола вкраїнським звичаєм частував своїх гостей пахучими наливками та румом. І гості пили за щасливу мандрівку, за гостинного губернатора й кілька разів, стоячи лицем до прапора, вигукували голосне „*Слава*“ на честь Великої та розцвіт Нової — України.

В свою чергу Микола нив за дорогих гостей та їх вітчину. Але останнього тоста він проголосив за нового отамана Нової України — Чінкадавіна. Той до сліз був зворушений цею честю, не зрозумівши одначе значіння Миколиних слів: бідолаха й досі не внав, що незабаром надїде час розлуки з паном, час останнього, і то на віки, прощання.

Потім гості в супроводі Миколи та Чінкадавіна оглядали господарство та околиці, з цікавістю вислухуючи історію самотного життя без знарядь, без зброї, де все треба було винайти та здобути власною спритністю. І гості дивувались українській винахідности та впертости в осягненню намічених цілів, а також українській лицарськості в кількаразовій обороні безпомічних.

Сливе всеї день, а потім і вечеря проминули отак у веселій товариській гутірці.

Того ж таки вечора Микола, як отаман Нової України, урядово повідомив капітана про загибель біли побережжя Нової України англійського корабля та про спроби врятувати бідолах розпалюванням багать. Він також передав йому знайденого в капітанській кабіні корабельного щоденника та інші документи.

Микола хотів віддати капітанові й знайдену в капітанській кабіні велику суму грошей, більш як 30.000 фунтів штерлінгів, прохаючи вернути це власникові, але капітан рішуче відмовився. Нарешті він згодився взяти для власника тільки половину цієї суми, умовивши Миколу не зрікатися законної частини своєї знахідки, бо ж гроші йому будуть потрібні на дорогу.

Отже Микола мав тепера величезну суму грошей — більш як 15.000 ф. штерлінгів. А що він обчислив, що на поворот до України йому вистарчить і 2000 ф. штерлінгів, вирішив ужити решту на устрій кольонії. Того ж таки дня він закупив на

англійським кораблі для майбутніх кольтоністів багато хліборобського, теслярського та ковальського зваряддя, зброї й припасу до неї та насіння на засів, міркуючи, що Еспанці підчас невільного перебування на Новій Україні, чимало допоможуть Чінкадавінові в його цивілізаційній роботі.

І Микола написав урятованому Еспанцеві листа, в якому пере-силавав свій привіт та прохав у нього і в його товаришів допо-моги для кольтоністів та для нового отамана.

Капітан мав велику потребу в харчах і власне тому він і приплив до острова. Отже він прохав Миколу продати харчі, та Микола козацьким звичаєм рішуче відмовився брати з своїх гостей гроші за їжу, дозволивши взяти з господарства всього, скільки їм потрібно буде на дорогу.

Коли все куплене Миколою майно вивантажили на беріг, а харч одвезли на судно, Англіїці відпливли до корабля. Але капітан пообіцяв прислати за Миколою другого дня на світання шалюпу...

Находила ніч, остання ніч перебування Миколи на острові. Завтра цього самого часу його вже тут не буде!... І якийсь сум мимохіть обгорнув козакові душу...

Тисячі тяжких, болючих переживань витворили незримий звязок межи ним і кожною околицею, кожною річку на острові. Все: і скелі, і ліс, і струмок, і побережжя — мали вже печать творчого духу Миколи, навіки одбившись у свою чергу в його власній істоті. Тепера надійшов давно жаданий час відїзду, але мусів був рвати чотирнадцятилітні звязки, і невільний сум налягав козакові на душу.

І вже Микола скінчив листа до Еспанця, вже давно виготував для Чінкадавіна особливу грамоту, в якій на підставі документа про відкриття острова, двома текстами: українським та латинським, оповіщав до загального відома, що о. Нова Україна належить Українській Державі і його тимчасовим отаманом призначено Чінкадавіна. Але він усе ще не зважувався оповістити про свою постанову нового отамана.

Тим часом, побачивши що Микола вже увільнився, підійшов до нього Чінкадавін. Безліч сьогоднішніх вражін збила його з

пантелику, але він своїм чулим сердцем відчув, що коїться для нього навкруги щось недобре. Проте, поки Микола писав, він тактовно державсь одсторонь, але тепер із щиросердністю первісної натури, хтів попитати пояснень у свого пана.

І вістка про завтрашній відїзд Миколи вразила його мов громом. Бідолаха не міг навіть і уявити можливости розлуки зі своїм порятоваником. На всі доводи, на всі умовляння, він одказував із сльозами на очах:

— „Чінкадавін їде з своїм отаманом! Чінкадавін воюватиме його ворогів! Чінкадавін умре без отамана!“

Микола був до сліз зворушений, але непохитний. Він вивів Чінкадавіна на прибережну скелю, звідки здалека при місячнім сяйві виднілося море.

— „Друже Чінкадавіне! мій вірний, любий джуро!“ промовив він зворушено, взявши Індіянину за руку і вказуючи йому в далечінь, де лежав його рідний острів. — „Там твій народ! Там твоя батьківщина! Там усі твої! Ти відчувавш оце?“ І Микола дійсно відчув, як непереможне тремтіння пройшло по всьому тілу джури. Тоді він продовжує далі:

— „Ох, ти ще не знаєш, що то таке туга за рідним краєм! — Це гірше за смерть! . . . Гірше за муки! . . . І я, вірний мій друже, врятувавши тебе від смерти, не хочу, щоб ти повільно конав на моїх очах на далекій для тебе чужині!“

Кілька хвилин панувала тиша. І серед отієї тиші кожна з цих благородних натур вела глибоку, внутрішню боротьбу з собою, і одно й друге готове на саможертву.

Микола озвався перший:

— „О як би ти знав, як мені самому тяжко розлучатися з тобою, мій друже і мій брате!“ . . . промовив він через силу, а голос йому тремтів од зворушення.

Щож до Чінкадавіна — цей колишній дикун-людоїд давно вже захлинавсь од ридань. І зненацька, в якісь несвідомім пориві, вони кинулись одно'дному в обійми . . .

Довго, довго розмовляли тої ночі в своїй печері Микола та його джура. І Микола сидів на стільці, а біля його ніг, обійявши

йому коліна, втопивши йому в очі журливий зір, у німім одчаю перебував Чінкадавін.

А Микола давно вже передав новому отаманові і бумажки, і всі справи, і 8000 фунтів штерлінгів грошей, та проте ніхто з них не думав тої ночі про відпочинок. І перші досвітні вогні застали їх у тім самім положінню: біля ніг Миколи сидів тяжко засмучений джура, ще міцніше обійнявши йому коліна.

Зненацька почулися в далечині людські голоси: це прийшли за Миколою послані капітаном матроси. Надійшла хвилинка відїзду. Микола впривався з обійм. В-останнє окинув оком печерю, подвірря, ями і, вхопивши клунок з річами, в супроводі Чінкадавіна вибїг посланцям на зустріч . . .

Уже розвиднялося, коли Микола з невтішним джуурою поспішали разом із матросами до затоки. При березі стояла шалюпа готова до відплиття. Микола передав туди свої річі. Офіцїр з шалюпи прохав поспішати, бо саме починався відплив моря.

Надходила найтяжча хвилинка. Обгорнуті тяжким жалем, ні Микола, ні Чінкадавін не могли говорити й лише стискали одно'дного в обіймах. Нарешті Микола одірвався й ускочив до судна. Шалюпа відпливла. А на березі, затуливши руками лице, непорушно стояв Чінкадавін, мов гранїтова статуя відчаю . . .

Пливучи за відпливом, шалюпа летїла мов стрїла. А коли вже була вона гонїв за двоє від берега, щось наче здрігнулося в закаменїлїм Чінкадавіні.

— „Прощай, мій любий пане! Прощай, мій порятовнику!“ гукав він крізь ридання, простягаючи до Миколи руки. — „Я навчу діти свої молитися за тебе! І перші слова, яких вони вмітуть, — це будуть солодкі імена: твое та нашої спільної тепер Вітчизни!“ . . .

Цї останні слова були вже ледві чутні: їх уловив тільки Микола. Ранковий вітер збив хвилю. Низьке судно хитаючись раз-у-раз та поринаючи межі хвиль, було вже сливе коло самого корабля; берїг зник із очей . . .

На кораблі чекали лише Миколу. А коли він прибув, з наказу капітана матроси нагнули вітрила, зараз же підняли якїр і корабель одплив . . .

А Микола зворушений до сліз нерухомо стояв на помості, на віки прощаючись із такою чужою колись, і такою рідною тепер землею. А коли пропливали затоку Порятунку, рантом розкинулася перед мореплавцями така картина на крутобережжю: з жовто-блакитним прапором у руках прибіг саме туди Чинкадавін, а біля нього були всі лями й пес, немов прощаючись у-останнє з Миколою.

На щоглі корабля у відповідь підняли також прапора: Англія віталася з Новою Україною. А острів зникав із очей. Тільки на крутобережжю маячів іще Чинкадавін: так само непорушний, так само посилаючи в далечінь останнє, мовчазне прощання...

ГЛЯВЯ ДЕСАТА НЯ РІДНІЙ ЗЕМЛІ.

Через океан та Європу. Думки про визволення Закарпатської України, Верховина та Галичина. — „Наддніпрянські Українці не забудуть Українців наддністрянських! — Кровю своєю зєднаємо пошматовану ворогами Вкраїну!“

Вже тиждень плыв Микола Атлявтійським океаном, і могутня його краса опанувала Запорожця. У вічній боротьбі за прожиток він не мав на острові часу вгору глянути, й хоча пишна тропічна природа і вражала чутливу українську душу, проте не давала повної насолоди, бо туга мов крига сковувала самотному козакові всі почуття. Тепер же під подихом волі, мов квітка від леготу весняного, розпустилася, прокинулася уразлива юнацька душа.

І цілими годинами стояв Микола на помості, дивлячись у німім захопленню на повсякчасну мінливість океанічного плеса.

Траплялося, що пропливав повз них корабель. І тоді підніманням прапорів віталися судна, немов чумаки, що зустрілися на битій дорозі серед безкрайого степу. І яка ж це радість була для кораблевої залоги, коли стрічали англійський корабель! — Днів два потім тільки й балачок було, що про стрічних земляків: висловлювали здогади про те, звідки вони й куди пливуть, який мають вантаж і т. и.

Мимохіть завидки брали тоді Миколу, слухаючи веселу гуртку Англійців про своїх співгромадян. І він мріяв про ті недавні вже часи, коли фльота Великої Української Держави величньо розпанахуватиме плесо могути-океану.

Иноді зривалися з глибини моря цілі зграї летючих риб, тріпочучи в повітрі крильцями-плавцями. Часто проважали корабель страші людоді пажори, чигаючи на здобич. І горе бідоласі, що понав би їм у пащеку!

А Микола все стояв на помості в німім захваті й не міг тепера намилюватися цим колись таким ненависним водяним простором.

Надходив вечір. Сонце вогнистою кулею величньо спиналося на крайнебі й усі краплини плеса ставали тоді барвно-промінястими, немов посилаючи сонцю останній погляд — прощання.

А коли поночило й південне небо мерехтіло безліччу зір, Микола милував і пишним зоряним сяйвом внизу, і сліпучим полум'ям моря: океан горів! Усюди де корабель прорізував плесо, бода спалахувала сліпучим смарагдово-червонястим світом. Це було щось чарівне й незрозуміле: корабель доторкався океану, а той прискав полум'ям!¹

Отак цілісіньких півтора місяці плів Микола. І кораблева залога давно вже звикла до високої постаті Запорожця на помості, що в жадібнім очікуванню посилає в далечінь свої тужливі зори. Суворі мореплавці з співчуттям дивилися на задуманого Українця, тактовно лишаючи його на самоті, з його тугою та його думками.

По семи тижнях щасливої плавби Микола був у Лондоні, а 27. березня року 1656 приплив німецьким кораблем до Гамбурга.

Діставшись до Європи, Микола всюди тепера стрічав вістки про Україну то радісні, то трівожні. Але найбільше засмутила

нашого козака незнана йому до цього часу новина про злуку з Московщиною. Уся Європа одностайно осуджувала цей союз — культурної України з напівдиким, азійським, фіно-татаро-слов'янським царатом. У Лондоні, між иншим, пощастило Миколі здобути цілу паку англійських газет за кілька літ і він у дорозі до Гамбурґа жадібно вишукував у них звісток про Україну. Оцим способом дізнався він докладно про два найбільші нещастя, які спіткали Україну за останні роки: бій під Берестечком та трактат із Москвинами в Переяславі. Читаючи газети, спостеріг також Микола, що наростає занехла боротьба межи Україною та зрадливими Москвіянами.

У *Several Proceedings* з 13—20 квітня року 1654 так просто таки стояло:

... „Останні вісти з Польщі приносять нам, що непорозуміння між Хмельницьким та Московцями щоденно зростає й досягло такої міри, що Московці, боючись повстання, покинули вже декотрі з тих міст, які вони мали на Україні. Гетьманові Хмельницькому далися вже в знаки нові пани й він робить усе від нього залежне, щоб увільнитися згід своїх обіцянок Московцям.“

Підчас плавної до Гамбурґа, зазнайомився Микола з одним англійським купцем, що не раз плавав до Арханг'ельська, а одного разу, спокусившись на великі заробітки, зважився навіть поїхат до самої Москви.

Англієць багато оповідав Миколі про нового, дикого спілника України: оповідав про нечувану московську неохайність, нечемність, брудну розпустну лайку та повнісінькі хати тарганів. Сумлінного Європейця вразила також і вдача московського народу: Москвін не вагаючись дає безліч обіцянок, але як справжній дикув, ніколи не додержує слова.

Що до самої Москви, то тут Микола слухав неймовірне оповідання купця наче якусь казку. Усі урядовці там були справжні грабіжники: ніхто нічого не робив за дурно, вимагаючи хабаря. Сам московський царь та його міністри й найвищі достойники були неписьменні . . .

Що до віри, то хоча Москвіяни й записані були як православні, але ж справді кожне село в них було иншої, иноді найдивніщої,

секти. Половина всього московського народу хрестилася двома пальцями, половина трьома. Ті що хрестилися двома пальцями, звалися *старовірами* й їх тяжко карали: рубали голови, налили на вогні, висилали на Сибір. В деяких селах фанатичний московський народ замкався в хатах і підпалював їх, спляючи себе живцем разом із жінками й дітьми. Москвини вірили, що вогонь дасть їм повне розгрішення й вони простісінько попадуть до раю!

В інших селах були секти *літунів*. Неосвічені люде постилися й молилися кілька день, потім вилазили на дахи й скрикнувши в релігійній екстазі: — „Господі, к тебе лечу!“ летіли таки й справді, але не на небо, лише на землю, розбиваючись на смерть⁹.

Павіть тютюну на Московщині певільно було вживати під загрозою нелюдських, суто-московських кар! За вживання, наприклад, нюхачки, „винуватців“ били спочатку батогами, потім обрізували носи.

Од цих відомостей іще тяжче стало Миколі на серці. Він бачив, що в і знають дикунство Московщини, повсякчасне ламання присяги, зрадливість та азійський деспотизм. Отже не можна було сподіватися для України добра від цієї злаки. Тому смутний, хоч і вольними ногами, простував Микола через Німеччину.

Увесь оцей час Микола йшов узбереж, держачись р. Ельби. Наприкінці, після більш як місячної мандрівки, вступив він на землю Чехів⁹.

Сумне вражіння справила на Миколу ця найдалше висунена на захід словянська земля. Тільки по селах чув чеську мову. Міста давно опанували Німці. З глибоким сумом перейшов він через Прагу. З високої Градіни оглянув місто. Перед Миколою вносилися старовинні башти, стрімкі катедрали та пишні палаци чеських королів. Але це тільки й нагадувало минулу славу Чехії. Найкультурніща колись після України словянська держава була тепер упосліджена, поневолена. Нащадки великих батьків понуро хилили голови в чужинецьким ярмі. Серед страшної убогости та німецького гніту давно забули свою мову, втратили національну гідність та жадобу волі. І Миколі здалася Прага сумним цвинтарем чеської долі...

Спняючись тільки для відпочинку, Микола простував далі й перейшовши Моравію та Австрію, вступив на Угорщину.

До цього часу стрічав наш мандрівник самі височини та възгірря й тут уперше розкинувся перед ним степ у всій своїй дикій красі. Подекуди погорблений, всюди оздоблений він був хуторами, гаями та левадами. Усе вже це віщувало близькість Батьківщини. І Микола жадібно вдихав степове повітря, милуючи цим рідним — безмежним краєвидом.

А тим часом усюди вже помітні були українські культуральні впливи: і біленькі хатки, й журавлі біля колодязів, і круторогі воли в ярмах. А сами Мадяри — високі, чорняві, з голоною бородою та довгими вусами, здалека зовсім скидалися на Українців.

І зрадів близькості рідного краю козак! Іще швидче простував та й простував, прямуючи до Карпатів. По дорозі перейшов через столицю Угорщини — Будапешт, гарний як Київ, що пишно розкинувся на високих берегах смарагдового Дунаю.

І отак не один іще день мандрував Микола. А коли опинився нарешті біля вкраїнської землі, серце здавалося вискочить із грудей. Перед ним тихо плинула Тиса...⁴ Тут була ще Угорщина, там розкинулася Україна. І сльози покотилися козакові з очей...

А як уже ступив на вкраїнський беріг, ницьма припав до рідної землі й беззвучно ридаючи, пригортатися почав до її матернього лона. І сонце вже повернуло над вечір, а він усе тупився до рідної землі, немов беручи з її глибин виснаженим тілом цілющу силу.

А як спочіло й вохкістю потягнуло з річки, устав у надмірї щастя, що ступає нарешті вольними ногами по вкраїнській землі. І зненацька захотілося почути рідну мову й це бажання було непереможно-щемляче мов фізичний біль!.. І Микола прискореною ходою попрямував до найближчого села. Увійшов до першої хати й попросився на ніч. Це були убогі селяне, але прийняли мандрівника з звичайною вкраїнською привітністю та гостинністю. А що саме вечеряли, запитали й гостя. За вечерєю запитали Миколу, хто він і звідки. Милуючи солодкими звуками рідної мови, Микола перебував у щасливо-радісним настрою. Охоче оповів селянам, що він козак з України, знід Уманя.

— „Е, то ви чужинець!“ одказав господарь, — „а ми з вашої мови та з лиця думали, що наш — мадярський чоловік.“

Щось стиснуло Миколі серце. Радісний настрій зник одразу.

— „А ви ж . . . хто ж ви такі?“ сиптав він глухо.

— „Ми?“ здивовано повторив господарь, — „ми мадярські люде — Руснаки⁶.“

Видима річ, він зовсім не розумів Миколиного розстрою.

— „Але ж хто? Хто сказав вам, що люде з України вам чужинці? — Мадяри?“ з глибоким бодем вимовив нарешті Микола. — „Хіба ви не знаєте, що й тут, і на карпатських горах, і в Галичині, і в Буковині, і по всій Наддніпрянщині — живе один український народ? Говорить одною мовою, як оце ми зараз, має однакову вроду, ті самі звичаї, ту саму славу минувшину?“ . . .

І раптом Запорожець замовк у гіркій задумі, бо селянин очевидно не розумів нічогісінько, немов Микола говорив до нього чужою, незрозумілою мовою.

— „Ні, ні!“ повторив Руснак по хвилині намислу знову — „наша земля тільки до Карпатів: далі живуть чужинці.“

Проминуло кілька хвилин тяжкої мовчанки. Глибока журба-гризоти посіли Миколину душу. Почував себе немов вигнанець, що знеможений прийшов до порога рідної хати, та найближчі родичі не признають його за свого по крові.

— „Та ж бо чоловік правду каже!“ почувся зненацька старечий голос з печі. — „Од старих людей я ще хлопцем чув, що колись не було тут Мадярів. Ми Руснаки жили вільні та щасливі, а держава наша тяглась аж на той бік гір, ген-ген за Дніпро й столиця її була в Київі, чи у Галичу . . . от не памятаю . . . іще хлопцем малим чув . . .“

— „Та цитьте, діду! Це все вам приверзлося!“ — з персердям та нетаєним острахом перебив господарь. — „Ніколи цього не було! Ми мадярські люде були й будемо.“

Микола з здивуванням дивився на обичайного та здержливого до цього часу господаря, не розуміючи причини ні цього остраху, ні гніву. Кілька хвилин тяглася прикра мовчанка. Потім господарь, якомсь не глядячи на Миколу, почав несміливо та ніяково:

— „Вибачте, чоловіче . . . та, бачте, я вбогий селянин . . . жінка, діти маленькі . . . Мені не можна . . .“

— „Що не можна?“ запитав Микола, нічогісінько не зрозумівши.

— „Та ж прийняти вас на ночівля.“ — відповів господарь, — „жінка, діти дрібні . . . а Мадяри не милують Руснаків. А найбільше не люблять вони людей зза Карпатів, отаких як ви . . . Вибачте, будьте ласкаві . . .“

Проте вбогий Руснак ніяк не згодився взяти заплати за вечерю, всеї час просячи вибачення за те, що супроти звичай гостинності, випроважує проти ночі гостя.

Тепла вкраїнська ніч оповила незабаром Миколу. Кілька хвилин ішов він поспішно, зхвильований, не можучи заспокоїтися. А думки летіли гіркі, безпорадні.

— „Нещасний, поневолений люд одірваний од Матері-Вкраїни. Душу вийняв йому проклятий Мадяр і мов худобу нечувствениу залігав у ярмо. Цей невольник-народ забув історичні перекази, забув славні діла наших предків, мов з чужинцем говориш із ним. Умре отой дід на печі й може в усій оції поневоленій землі не лишиться більше спогадів про єдину й велику колись Українську Державу Романа Великого та Ярослава Осмомисла“ . . .

І він ішов зхвильований серед ночі далі й далі простуючи до Карпатів . . .

— „Але ж що? . . . що робити?“ . . . думав Микола смутно, — „Як вернути їм утрачену вкраїнську душу? Як полуду зняти з незрячих очей? . . . О прокляті гнобителі-Мадяри!“

— „Тільки один є спосіб — саможертва!“ сказав він сам собі трохи згодом. — „Кровю нашою гарячою бризнути їм у вічі — і вони отворяться, вмити їм нею лица — й вернуться їм душі. — „Так, так! Вони сами не визволяться: ми мусимо їх визволити. Залізні полки Богданові докотилися вже до Галичини: іще трохи розгону й вони, перекотившись через Карпати, визволять оцей нещасний, споконвіку вкраїнський край.“

— „Нашою кровю поллемо його — і в цих рабах викличемо жадобу волі. А коли вона в них хоча раз спалахне, не згасне вже ніколи. І поломенітимо в них кривавою тугою, аж поки не веднаються з Матіррю-Вкраїною!“

І Микола всю коротку літню ніч не спиняючись мандрував туди, де вже в сяйві досвітніх огнів сивіли Карпати . . .

І отак не один, і не два дні мандрував Микола. Перейшов через Мукачів, старовинне українське місто тепера засмічене Мадярами та Мадяронами⁶. Лише будівля церков указувала на його українське походження. І вже було передгір'я, потім почалися Карпати. Гірськими плями⁷, через смерекові ліси простував він усе вище й вище. Мандрував через дикі недей й кичері, понад проваллями й безоднями, де шуміли грівно потоки, перейшов через верховину й почав спускатися в підгірянські полонини.

На полонинах уперше зустрів наших верховинців: пасли отари овець. У верховинців уже не було невольничого пригноблення. Ні, в Карпати не смів іще ступити чужинець! З мушкетом в одній руці, з барткою в другій, гордий верховинець завзято боронив одвічно-українські гори.

І тут багато вже чув Микола про війну з Польщею. Сотні легінів⁸ зійшли з своїх гір, щоб приєднатися до військ Хмельницького. Тисячі їх було серед загонів опришків, що на власну руку вигонили звідусюди гнобителів-Ляхів.

І тут спочивав Микола душею. Відчував незримі, кровні звязки з цими завзятими верховинцями. А ті, дізнавшись що Микола Запорожець, мов рідного брата проважали його з полонини до полонини, передаючи там кожного разу під опіку ватагові⁹. І отак по кількох тижнях спустився Микола в Галичину. Тут усеї край нагадував недавню війну за визволення. Українська людність Галичини повстала була як один. І Микола зустрічав усюди тільки одну душу, єдине всенародне бажання: битися до загибну в ненависними Ляхами, за яку будь ціну одвоюватися й після трьох-сотлітнього поневір'яння в чужинецькій армі, знову пригорнутися до Матері-України.

І Микола чув од людей, що торік іще облягали Львів українсько-московські війська й сам Гетьман був при них. З ненавистю оповідали також усюди, як Московщина зрадила Україну, вивела несподівано з Галичини помічні війська й Хмельницький мусів був теж одійти відо Львова.

— „Але чому ж це так? Що ж це за гемонський спіляк та Московщина? — Це добрий союз!“ З обуренням та ненавистю роспитував Микола в гуртка людей, що зібрався в однім селі біля церкви.

— „Та ж бо, чоловіче, Москва не хоче визволення й зеднання всіх українських земель!“ пояснив йому поважний, кременевий дід. „Вона боїться єдиної, Великої України. Аджеж Москві легше буде ззісти нас пошматувавши. Отож і веде тепер проклята невіра переговори з Ляхами, щоб поділити Вкраїну“...

І сумно похнюпила голови вся громада. Що то буде? Що то буде? Журно думало кожне. І шкода стало Миколі бідолашних братів.

— „Не журіться, панове-громадо!“ промовив він зі співчуттям. — „Не так буде, як ненажерлива Москва думає, а так як Бог дасть: Він не поцуетить хрещених людей поганому Москвинові на поталу. З Турком зєднаємось, а віддячимо проклятій Москві!“

— „Присягаюся вам браття“, додав він на відході, „що наддніпрянські Українці ніколи не забудуть Украївців наддністрянських: Галичина й Карпати побачуть іще наші війська. Кровю своєю зєднаємо пошматовану ворогами Вкраїну!“

— „Аміль!“ одногосно промовила вся громада, побожно скидаючи шапки.

Та Микола вже відійшов, простуючи туди, звідки мали прийти поміч та рятунок поневоленим прикарпатським братам...

Кінець третьої частини.

Лицарі Самостійності.

Переддень Хмельниччини. Під корогвою Богуна. Причина смертної слабости Хмельницького. — „Браття! напоїмо конотопські лани московською кровю!“ На полі слави.

Ло-найменче рік минув з того часу, відколи Микола Наливайко вернувся до Рідної Землі. Ні матері, ні батька не застав він уже живими. Батько Миколи вмер мученицькою смертю. Це сталося якраз на передодні Хмельниччини. Ніколи ще так не звучався чужинець над нашим народом, як того часу. Повстання Острянина було здавлено¹. Страшні кари впали на борців за самостійність. Не було хати, куди б не завітала смерть од мстивої руки гнобителя, бо ж не було родини, яка не дала б борця за визволення й не принесла б кривавої жертви за самостійність Вітчизни. І од невіджалованих утрат смуток узяв одних, безнадія других, інших поняв жах великий.

Чорна, безпросвітня ніч нависла над Українською Землею. Повітря було немов насичене випарами-мрякою з крови мучеників. І та пролита кров кликала до помсти. І її таємничі відблиски

червоаястими блискавками прорізували мряку. Незрозумілі для гнобителів, віщували вони закутому народові переддень Великої Громовиці. І напруженим слухом ловили діти поневоленої землі майбутній грім. А той грім уже справді гуркотів у степах: то йшов Хмельницький!

Гуркіт Великої Громовиці докотивсь і до родини Наливайків. Втративши снів, перебувала вона у великій тузі. Цілими днями не чуто було навіть розмови й хата здавалася пусткою. А коли наболіле серце сотника вчуло Громовицю, дивне сталося щось із старим вояком. Останнім вогнем спалахнули очі. Підійшов до зброї здобутої кровю покоління і взяв шаблю; блискучим лезом кілька разів прорізав повітря. Та незабаром перемогла старість: барвисті смужки попливли перед очима й безсилий опустився на ліжку. Безвладно опали йому руки, з брязкотом покотилася на підлогу смертоносна колись у сотникових руках зброя й ридання потрясли немичне тіло.

Довго, довго сидів отак старий сотник. Тисячі гадок та дивовижних плянів промайнуло йому в голові. То хотів він, перебравшись за старця, ходити по польських дворах і труїти криниці. То знову прокрастися до порохового льоху ренегата Яреми Вишневецького, кинути туди іскру й ціною життя знищити тисячі гнобителів. І він розтікався гадками, божеволіючи від жадоби помсти, безсилля та гніву. Раптом погляд сотника впав на кобзу. Дивний вогонь заблис у старечих очах. Підвівся, зняв її, змів порох. А за хвилину, в хаті Наливайків, де вже мало не десять літ не чуто було навіть гутірки, розітнулися звуки музики та голос пісні. А коли притягнута незвичайними звуками, підійшла до кімнати стара сотничиха, спинившись на порозі, отак і закаменіла з жаху: на постелі, з божевільним огнем у очах сидів сотник, а з уст йому пливла страша, гнітюча мелодія надлюдської ненависти та помсти...

Дивний кобзарь з'явився наприкінці року 1647. на Квівщині. Мовчазний і суворий простував він до Дніпра. Йшов сливе ніде не спляючись, немов боячись, що не вистарчать старечого життя на виконання якогось великого призначення. Удень з'являвся на хуторах, уночі по селах. І там, де він проходив, чоловіки, на-

рубки, навіть малі діти — кидали жінок, наречених, батьків і в дивній екстазі лавами сунули на Низ.

В чім була його сила?

Чи у величній постаті? Чи в печаті страждання на лиці? Чи в божевільній ненависті до гнобителів?

Але ж коли він перед відходом закидав на плечі кобзу, обналюючи очима мовчазну, опановану юрбу, — ніхто не міг опертись його поклику.

Напружений, зацікавлений люд ждав лише наказу. Хлібороб одразу ставав вояком, навіть більше того: лицарем і мучеником за визволення.

І кобзарь розумів свою силу.

— „Туди!“ владно промовляв він, простягаючи руку на Південь.

Потім проходив через натовп, що з пошаною розступався перед ним, і за хвилину зникав у нічній п'їтмі.

І вже пройшов кобзарь усю Київщину й дійшов до Дніпра. Біля Черкас переправився через Святу Ріку й пішов до Лубень.

Там панував страшний кат-недоляшок² — Ярема Вишневецький. З діда й батька Українець, зрікся він для багатства свого народу, за роскоші продав Батьківщину й панував за це на Україні мов король. Як ренеґат-відстушник, Ярема не міг навіть чути української мови, ненавидів усе, що українське. Палями, шибеницями та вогнем ополячував він рідний народ, мученицькою кров'ю гасячи душевний вогонь нечистого сумління. І горе тому, хто посмів би в володіннях недоляшка піти проти Польщі! — Одного імя його жахалися малі діти!

Сюди, до найбільш поневоленого люду, прямував таємничий кобзарь . . .

У Лубнях саме кінчався ярмарок. Повіздившись з найдальших околиць на торг, люде забули здається того часу й про чужинецький гніт, і про ярмо невольництва. Безжурно метушилася барвистомінлива юрба. Безупинно сновігали верткі йїдки та безсоромні Цигани. Ревіння худоби, вигуки крамарів та галас юрби змішувалися в один веселий, ярмарковий гамір.

Зненацька серед цього гамору пролунало кілька звуків, наче стогін конання. Пролунало й обірвалось . . . І раптом все стихло. Всі

лиця звернулися до кобзаря. А пісня відчаю греміла вже мов вода на Дніпрових порогах. Всі муки невольництва, всі болі підяремного народу перелив здавалося кобзарь в цю мельодію.

І молодіці, підперши руками голови, так і вакаменіли мов утілеснений відчай. Похмуро дивилися чоловіки. Матері тулили до себе немовлят. Наче згуба якась нависла над безжурним перед хвилиною натовпом.

І незримі звязки були вже межі кобзарем та цими людьми. Він проводив по струнах — і кривавив їм серця. Мстиво блискав очима — і вже відблиск цей горів у їхніх зорах. Видно було, як тяжко опадали груди чоловікам, як тягнулося до боку, де мала висіти шабля, парубоцтво, а діти мов вовченята блискали оченятками.

Ще один акорд-стогін і, мов по осиковому листю, тремтіння пройшло по юрбі. В неї вже не було розбіжності в думках: увесь люд мав тепер одну душу, один біль, одну ненависть і одну жадобу — помсти. Рух правиці кобзаря — і вони б кинулися на Яремин вамок!

Але кобзарь стояв мовчазний, в почуття своєї безмежної сили, обпалюючи юрбу вогнистим зором.

— „Туди!..“ тихо і владно вимовив він, вказуючи на Низ. І мимохить всі зори й думки полинули на Січ. А кобзарь пройшов серед мовчазної юрби, далі й далі простуючи, мов апостол Великої Ненависти . . .

Ніхто не посмів його спинити, ніхто не зважився взяти його в день споміж цієї юрби!

Аж як звечоріло й самотний, битим шляхом, виходив кобзарь із Лубень, мов злодійська ватага, оточило його поночі хоробре польське військо. Ні хвилювання, ні здивування не відбулося на гордім обличчю кобзаря. Високий як дуб, спокійно стояв він межі ворогів.

І того вечора ніхто надісь із стрічних Лубенців не подумав дивлячись збоку, що цього величнього діда ведуть до замку на муки, але кожне вважало мабуть озброєне військо за його почет . . .

— „Хто ти?..“ мимохить здрігнувшись запитав Ярема, віч-навіч опинившись з кобзарем посеред високої залі.

І випростався старий вояк. Був на цілу голову вищий за

Ярему. Гордо глянув на князя вгори, немов не Ярема над ним, але він над Яремою прийшов робити суд та допит.

— „Хто я?“ повторив він, гордо підводячи голову. — „Я сотник Наливайко! Той, в чім роду не було відступників. Той, всі діти якого криваву спокуту склали за ренегатів і зрадників зноміж українського народу!“

— „Але ж ти хто?“ з невимовною огидою продовжував він, і погрозою залунав відгомін цих слів під високим склепінням.

— „Відступник! Ренегат! Кість з кости нашої, кров з крові нашої і... Лях! Запроданець гнобителів-чужинців... Я не прошу твоєї ласки, недоляшку, я плюю на тебе, гадино!“

— „Гей, варто!“ задихаючись скрикнув Ярема, мимохіть одступаючи й жахливо затулюючи руками обльоване обличчя від зору мученика, що мов огнем пік відступника.

— „Тремти ж, ренегате!“ з диким злорадством скрикнув тоді сотник. — „Ще трохи — і впаде проклята Польща! При-тули вухо до землі! Слухай-но! — Земля гуде од тупоту коней: то Хмельницький іде!... Що тремтиш? Мінішся на лиці? — Тремти ж, ренегате!...“

Тут якраз убігла до залі варта й потягла сотника. Але ще кілька разів він виривався.

— „Горе Юдам! Горе відступникам!“ дяко лунав тоді по залах його злорадський голос...

... Сотника Наливайка замордували Ляхи тої ж ночі...

Про мученицьку смерть батька дізнався Микола в своєму селі від нового пан-отця. Старий священник іще на початку Хмельниччини зібрав на селі все парубоцтво й з хрестом в одній руці, з шаблею в другій, — пішов вигонити зайд із Рідної Землі. Од священника дізнався Микола й про смерть матері: туга за синами та чоловіком укоротила їй віку.

Смутний вислухав Микола оповідання пан-отця. Потім пішов на цвинтар і аж до пізнього вечора нерухолий, мовчазний, у безмірнім жалю, перебув над дорогою могилою. Перед ним уставали діточі літа й мов живу бачив Микола матусю, а в ушах все бреніли її скорбні слова: — „І ти йдеш...останній...“

А коли виходив із цвинтаря, відчув, що ніщо вже тепер не зв'язує його з рідним селом.

— „Піду світ-за-очі,“ подумав він — „Мушу виконати до кінця батьківський заповіт. І то вже треба спокутувати великий, хоч і невольний гріх, що не брав я участі у великих війнах з Ляхами за самостійність.“

І він пішов до пан-отця й повпросив забрати все майно, хату й ґрунт на сиріт козаків, що полягли в боях за незалежність. А сам, того ж таки дня, виїхав до Вінниці, щоб вступити до полку славетного Богуна.

Ще як мандрував Микола через Європу, постать Богуна притягала його з непереможною силою.

Це був той Богун, що з лицарською одвертістю не допускав ніяких угод з ворогом України, не раз накликаючи на себе гнів самого Гетьмана.

Це був той Богун, що на Генеральний Раді в Переяславі гостро висупав проти Хмельницького, за спілку з Москвинами. А коли прот. Гурський в імені митрополита й духовництва всея України палко застерігав Раду від спілки з некультурною Московщиною, це був полковник Богун, що привселюдно скрикнув:

— „Слухай, Висока Радо, і ти, Гетьмане! Правду пан-отець та владики кажуть: горе й руїни принесе Україні оця злука. Буде тоді каяття, та не буде вже воріття. Не намовляй же, Гетьмане, народ до невинної злуки, бо відповідь даси перед Праведним Богом!“

А коли таки за порадою Хмельницького, вирішено було скласти спілку з Москвинами, це був Богун, що зламавши свою шаблю, кинув її Гетьманові під ноги.

І спалахнув гнівом Богдан, та здержався. Нікому б здається не подарував цієї зневаги, але ж на Богуна, що не раз рятував Україну, не звелася рука.

А Богун пробував усей той нещасний день — 8 січня р. 1654 — мовчазний та суворий, немов бачучи вже в сніговій імлі напроковані ним Україні біди. Один раз тільки в Соборі заблис йому в очах вогник надії. Він почув зухвалу відповідь череватого московсь-

кого посла Бутурліна, коли Гетьман звелів тому заприсягтися в імені Московщини на вірність союзові.

— „*Наш гасударь самодержец і нікому не присягаєт: гасударю фєрїть нада на слово. Ефто ти, гетман, должок ему присягнуть.*“

А другий Москвин додав учительним тоном:

— „*А тебе, гетман, а гасударьовой присяге і гафарїть то не гоже.*“

І спалахнув од цієї мови Гетьман. Богунові вдалося, що була така мить, коли Хмельницький міг навіть ударити московського посла й тільки пошана до святиго місця його вдержала. Повернувшись звенацька спиною до Москвинів, Гетьман вийшов із церкви. А коли проходив він поуз Богуна, тому почувлися невизначні слова:

— „Так, так: дикіці від бусурмен... в брехливих уст їм тече азійська зрада“ ...

Кілька часу перебув отоді Богун між острахом та надією. А коли з'явився нарешті полковник Тетєря й сказавши послам, що Гетьман заслаб і доручив йому та всїй старшині підписати умову, Богун зблід на лиці. Щось наче стогін вирвалося йому зі сціплених зубів. Мов божевільний вибіг він із церкви, впав на коня й во всім полком вирушив на своє Побожжя.

Отакій був полковник Богун, під короґвою якого мав битися Микола.

Не помилився, ой не помилився Богун! — Москвини зрадили Україну. Уся їхня *полїч* підчас україно-польської війни була нечуваним, азійським лицемір'ям. Москвини не хотіли визволення України. А року 1656 (якраз рік повороту Миколи до Європи), Московщина злигалася потай з Польщею й заключила з нею у м. Вільні союз, щоб не допустити зєднання всіх українських земель та поділяти їх потім проміж себе.

Гетьман був тоді якраз слабий, але дізнавшись про московсько-польські таємні переговори, негайно вирядив до Вільни послів і від України, та Москвини не згодилися допустити їх на засідання. За кілька дєнь наші послї довідалися, що зрадлива Московщина склала вже з Ляхами союз проти України...

Биті тугою вернулися воєни до Чигрина й з розпачливим криком:

— „Пропали ми, батьку! Москва запродала нас Ляхам!“ кинулися Богданові до ніг.

Мов громом побитий захитався недужий Гетьман і непритомний опустився на руки свого джури. Перелякані послі кинулися давати Батькові поміч. А коли він очутився, жаль до подвійно засмучених послів стиснув йому серце.

— „Не журіться, дітки!“ слабим голосом розважав своїх бойових товаришів тяжко недужий Гетьман. — „Не проковтне нас ненажерлива Москва! Найдемо собі вірніщих — незрадливих спілників.“

Далі він не міг одначе говорити й знову втратив притомність. *Московська зрада заподіяла недужому Богданові ту слабкість, яка поклала його передчасно в домовину.*

Про це все дізнався Микола вже підчас перебування в Вінницькому полку. І тому він добре розумів, що не про закеанські кольонії треба тепера думати Вкраїні, але ж про те, як одсіч дати двом ворожим сусідам.

Тяжким болем одбилася чутка про слабкість Гетьмана в кожному українським серці . . .

Геніяльний Богдан, і тільки він один, міг урятувати Вкраїну та ввести її яко рівнорядного члена в сімю європейских держав. І він розуміючи це, вже на смертному ліжку розтікається думками, як одсіч дати ворогам і де знайти собі нових спілників . . .

І він їх таки знайшов! Супроти польсько-московського союзу геніяльний Гетьман виставив україно-шведо-семигородську коаліцію. Хмельницький вирішив із лица землі змести Московинів та Ляхів!

Року 1657. з півночі побідно почали наступати Шведи, з заходу йшов семигородський князь Юрій Ракочій, у Чигрині, готовий до походу, з 30.000 військом стояв полковник Жданович.

І серед цього війська найкращу сотню вів сотник Микола Наливайко!

Ждали тільки гетьманського наказу рушати. І Гетьман вийшов. Був страшенно блідий, але зявився до своїх дітей, щоб

перед походом в-останнє могли глянути Батькові в очі. І Микола вперше побачив Великого Гетьмана зблизка. Не чув правда його тихого, слабого голоса, але серцем зрозумів промову. А вкінці, коди сталевим полиском блиснули Гетьманові очі й на *Північ* вказала владна рука, щось незнане вийшло в Миколину душу. Стільки влади й міці було в гетьманськїм наказі, що Микола відчув, як залізними ставали ряди вояків, як на його очах виростають їм орлині крила. А коли залізною стопою рушило військо, Миколі здалося, що від одного тупоту в руїни обернеться ненависна Московщина!...

Не судилося Миколі битися під корогвами Хмельницького . . .

Не минуло й двох тижнів, як орлині крила підтяла страшна звістка: не стало Великого Богдана . . .

Сумно гудуть дзвони в Суботові, журно в Чигирині дзвонять, туга пішла по українській землі: в домовину кладуть Великого Богдана . . . І кожне відчував цю страшну втрату, кожне знає, ой знає, — в домовину кладуть долю Вітчизни . . . І діти України з німим запитом і відчаєм дивляться на труну, немов в-останнє шукаючи в мертвого Богдана поради й оборони. Та не було вже від нього ні відповіді, ні поради, й передчуття чогось страшного поняло душі.

— Що буде? Що буде? бліднучи й тремтячи думає юрба. І зненацька серед отаких мовчазних запитань розітнувся розпачливий голос військового канцеляриста Самійла Зірки.

— „Озвися до нас Батьку! Промов же хоч одно слово!“ . . . І він зупинивсь, захлипаючись од ридань, немов чекаючи від Богдана останнього слова. Та не було вже од небіжчика ні відповіді, ні поради . . .

— „Хто поведе військо на бій? . . . Хто оборонить нас од Москви? Хто одсіч дасть Ляхам? . . .“ продовжував промовець безпорадно.

Ридання потрясли повітря. Народ холодів од жалю та жаху. Щось страшне піднімалося з Півночі. *Обида* вставала з Московської землі, кривавою марою насовуючись на безборонну Україну . . .

О, стогнатимеш, два століття стогнатимеш під пятою чу-

жинця, Земле Українська, що не вміла причарувати Богдана на віки до Дніпрових гір! . . .

Минуло ще два роки. З цього часу що-найменше рік відбувалася вже запекла війна України з Московщиною.

Це була страшна боротьба двох націй, двох світів, двох культур та протилежних ідей. Тут зішлись на бій: Словяне — з фіно-татарською покруччу, Європа — з Азією, культурна республіка — з диким царатом. І в розумінню страшної небезпеки, закрівавлена Україна на життя й на смерть боролася за свою самостійність.

Багато лицарства виявило тоді українське військо. Але серед усіх полків найкращим був полк Миколи Наливайка, і не раз сам Гетьман Виговський відзначав його хоробрість.

Микола не знав слова *назад*, він не брав зрадливих Москвинів у полон. Його клич був *вперед*, помста за передчасну Богданову смерть, помста за московське віроломство. І куди рушав полк Наливайка, нестримний жах обгортав Москвинів. А він ішов у голові війська.

І вже побідні українські війська, вигонячи ворога, далі й далі йшли, посовуючись до Конотопу. Цю твердиню завзято боронив полковник Гуляницький од численних московських військ.

На конотопських ланах мала вирішитися доля України: або стануть вони полями слави й традиції для майбутніх поколінь, або ганьба й довічне ярмо впаде на Батьківщину. На конотопських ланах після *чотириста дев'яностолітньої* перерви знову мали зустрітись в смертній бою Україна з Московщиною . . .

Військова Рада старшини на передодні Конотопського бою була коротка й немногословна: усі відчували вагу й відповідальність моменту. Гетман Виговський сидів трохи одсторонь, але як помітив Микола, мовчазно керував Радою. Головував наказний Гетьман Іван Богун³. Своїм звичаєм коротко й енергійно викладав план завтрішнього бою. Найтяжче завдання випало Миколі: він мав іти на пробій, а проламавши ворожий фронт і опинившись у московським вап'ям, загнати праве крило Москвинів на зумисне затоплену низину.

— „Браття!“ промовив на останці Богун. — Наноїмо конотопські поля московською кровю! Смерть, або перемога! Наказу *назад* нема. Хто його дасть — зрадник! Ідіть сповістіть про це свої полки. Помстимося ж за передчасну смерть незабутнього Богдана! Боже Вас благослови!“

І він урочисто перехрестив побожно схилені голови старшини. І оці сини України відчули одночасно кровний звязок братерства та незнані домі. Зворушено підходили, старовинним українським звичаєм, спочатку до Гетьмана, потім до накавного Гетьмана, далі одно до одного й, мовчки вклонившись, наче перепрошуючи за можливі провини, в-останнє цілувалися перед смертним боем.

А коли Микола впав у обійми Богуна, обом стиснулося серце... Обидва відчули якомсь, що це вже їхнє останнє побачення...

— „Ти, або я!“... стиха промовив Богун, дивлячись у вічі Миколі.

— „Я батьку!“ просто відказав Микола. І Богун помітив, як дивний, несьогосвітній вогонь заблєс йому в очах.

— „Прощай брате!...“ через силу відриваючись, засмучено вимовив Богун.

— „Прощайте, батьку!“ спокійно-радісно промовив Микола.

І Богун бачив, як щаслива, неземна усмішка заясніла йому на устах...

.....

Року 1659, червня в 27. день, конотопські лани стали для нашої нації полями слави. Кіравний бенкет справила Україна московським сватам: 30.000 ненажерливих зайд лягло труном!... А недобитків московських гнали наші війська аж до українського кордону. Ворожий табір, гармата, вся московська старшина й безліч рядових вояків попало в полон.

І треба було б скарати на горло зрадливих спілників (бо ж за зраду у всіх цивілізованих народів одна є кара: смерть!), та серед українського війська не знайшлося б виконавців цього вироку: всі присуди смерти завжди виконували на Україні наймані кати — Москвини, Ляхи або Татари. Тай Гетьман змилосердився над півдиким народом:

— „Досить московської крові! Дарую полоненим життя!“

промовив він до наказного Гетьмана, та й звелів оддати всіх бранців Татарам у неволю.

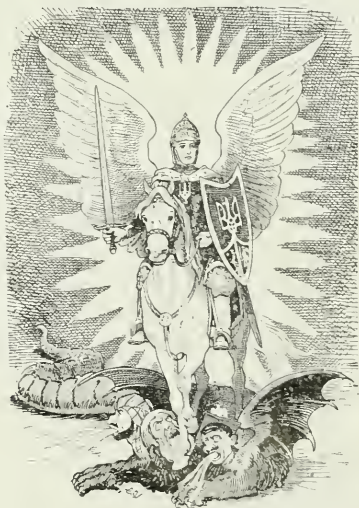
І мабуть би не зробив цієї ласки Гетьман, як би знав, що на великім святі України не буде вже Миколи Наливайка! . . .

А тим часом, обгорнутий тяжким передчуттям, віде не бачучи Миколи, Богун розіслав недобитків Миколиного полку шукати на бойовищу свого полковника. Нарешті козаки знайшли Миколу: він лежав неживий на березі річки Сосниці. Смерть не споганила лицареві обличчя. Стискаючи в руці шаблю, він лежав горілиць прекрасний та спокійний. Недалеко навалена була ціла купа московського труну.

Довго, довго стояли козаки, журно дивлячись лицареві в очі.

А Микола лежав перед ними з печаттю несьогосвітньої краси й щаслива усмішка застигла йому на устах . . .

Кінець

і
УКРАЇНІ СЛАВА!

Редакційні примітки.

ВСТУП. (І. Ф. *)

Року 1340 Україна втратила самостійність і підпала під Литву, а за ляхів 200 літ — під панування Польщі. Зайди-Ляхи страшно знущалися над укр. народом: забороняли нам віру, мову. Тоді для оборони прав укр. народу й здобутти втраченої самостійности ві зброєю в руках піднімається *козацтво*. Описане у всьому діється р. 1636, якраз на передодві постання Павлюка.

¹ *Київо-Могилянська Академія* — славна вища школа на Україні XVI—XVIII ст. — так немов би теперішній Університет. Перетворив її на Академію з боговильєнської школи митрополіта Петро Могила. З Академії виійшло багато діячів того часу, що боролися за відбудування Української Держани. *Спудей* — студент Академії.

² Лободу та Паливайка розбито було під Солоницею коло Лубень р. 1596.

³ *Тури* — дикі бики страшної сили та міці, що до початку XVII в. водилися в наших лісах. Були вони значно більші за свійських биків і зовсім чорні з білою смугою вздовж хребта.

⁴ Старі козаки з спудей, послуживши Україні в війську замолоду, вивсячувались иноді на старість на священників.

Частина перша.

Описане тут діється рр. 1636—1641, коли Україну здавлену та знеслену Ляхами, бусурмени нищать безнастанними наскоками. Підчас наскоків Турки або Татари брали иноді з України по кілька десятків тисяч *ясиру* (= бранців). Цих бранців продавали вони в неволю. Тагарське місто Кафа в Криму став XV—XVII віку несвітнім невольничим ринком (= „майдан сліз“). Сюди виводили иноді на продаж по 30.000—40.000 невольників! Їх розкупували кунці з Туреччини, Єгипту, Альжеру, Тунісу, Мароко, Іспанії, Португалії, Венеції, Генуї, Фльоренції та инш. Нецасних перепродували потім на вищих ринках. Иноді бранців було так багато, що за десяток стріл давали невольника!

ГЛАВА I. (І. Ф.)

¹ *Кізікермань* — турецька твердиня; стояла трохи вище Дніпролого гирла й мала боронити від козаків вхід до моря.

² *Крим* — усю теперішню Тапрію та півострів Крим заселявали з середини XV ст. Татари. Столицею кримського хана було місто Бахчисарай.

* Івіціали при де-вгих (орігінальвх) главах показують, хто зробив начерк даної глави.

Великими надбережними містами були також: *Козлів*, *Кафа* та *Керч*. Біля Керчі вузьенька *Керченська протока* зеднує Чорне море з Озовським.

³ *Озів* — це була тоді турецька твердиня в гирлі Дону.

⁴ *Мінарет* — кругляста висока башта біля *мечету* (= музультманської церкви) замість дзвіниці. З мінарету п'ять разів на добу *муеззин* (= церковний слуга) закликає вірних на молитву. *Кипарис* — гарне чатинне дерево теплих країв. Кипарисами на Сході, як у нас тополями, обсажують хати.

⁵ *Яничари* — найкраще турецьке військо та султavsька ґвардія. Турки вибирали зпоміж християнських хлопчиків-невольників найуродливіших та найздоровіших, виховуючи їх потім у музультманській вірі на яначарів. Із цих дітей виходили потім запеклі вороги всього християнського. Яничари кидалися в бій з криком: „Аллаг!“ (= Боже!)

ГЛАВА II. (І. Ф.)

¹ *Ясирь* — див. примітку після розділу *Частина перша*.

² *Гарем* — та частина музультманського дому, де мешкають жінки. Музультманська віра дозволяє чоловікові мати багато жінок; їх здебільшого купували вони на ринках.

ГЛАВА III. (В. З.)

¹ *ґалера* — воявве судно XV—XVII в., яке крім вітрил порушувалося також важкими гребками — *опачинами*. Судна ці бували двох-і трьохповерхові й з кожного поверху виходив ряд опачин, до яких прикуто було вряд по 2—3 невольники.

² *Тавога* — червоноста лоза; дуже гнучка та міцна.

³ *Стамбул* (= Царьгород = Константинопіль) — столиця Туреччини. Того часу також один із найбільших невольничих ринків.

⁴ *Абордаж* — старовинний спосіб морського бою, де кораблі зчеплювалися залізними гаками, зближувалися й тоді билась, як на суходолі.

⁵ *Евнух* — вихолощений невольник-доглядач при гаремі.

ГЛАВА IV. (В. З.)

¹ *Мури* (= неїр) — чорношкірий африканський туболець. *Венеція* та *Генуя* — величкі італійські республіки-міста. *Волохи* = Румуни.

² *Гончак* — вантажове судно, яким сплавляють за водою вантажі; проти води або в затоці твгнуть їх на причалі.

³ *Віля* — пишна оселя-хутір оддалік від міста над берегом моря або серед садів.

⁴ Музультманські жінки виходять на вулицю з засловою на лиці.

⁵ Того часу всі освічені люде в Європі вміли по латинському. На Вкраїні, як і в інших європейських країнах, сливе всі грамотні (крім церковних), писали також латинською мовою.

⁶ *Володарь вірицх* — тоб то володарь усіх музультман — це почесна назва турецького султана.

⁷ *Архипів* — найкращий твір.

⁸ *Ауреолія* — промінясте коло, яким художники обводять голови святих. Звідси значіння цього слова — слава, духовна вищість.

⁹ *Детронізувати* — позбавляти трону (= престолу); так говорять про монархів.

¹⁰ *Мулла* — музультманський священик; *кадії* — вчений правник і суддя.

¹¹ *Філософія* — загальна наука про буття, його підстави та причини.

ГЛАВА V. (В. 3.)

¹ *Галерія* — ряд довгих високих зал з стелями опертими на муровані стовпи — *колюми*.

² *Перламутр* — сріблясті з різнобарвним відсвітом окраси; їх здобувають із морських мушель.

³ *Йіпки* Сходу піднімають з лиця заслону тільки перед близькими людьми.

⁴ *Евнух* — див. прим. 5 до Глави III.

⁵ *Метер* = коло півтора аршина.

⁶ *Звідний міст* — міст на ланцюгах, який можна підчас небезпеки піднімати.

⁷ *Арабески* — орнаментичні окраси в арабському стилі. Відзначаються незвичайною вибагливістю та різноманітністю. *Маврійський* — од слова Мавр. Маври, т. в. Араби — мешканці колишньої Мавританії (на півночі Африки).

ГЛАВА VI. (В. 3. та I. Ф.)

^{1a} *Гамбія* та *Сенегалі* — гирла цих річок на зах. побережжю Африки (див. на мапі).

^{1b} *Іслам* або музультманство. Цю віру завів на Сході VII віку по Хр. Народженню Магомет. Іслам вимагав від усіх музультман збройної боротьби з християнством, силоміць навертаючи *джавріс* (= невірних; це згідна назва, яку музультмане дали людям вищої віри. Християве, також згідно, називали музультман *бусурменами*) на музультманство. Для боротьби з ісламом цивілізовані народи Європи не раз робили походи — це т зв. *хрестоносні походи*. Готуванся до такого походу й король України — Данило. Але ці походи не зламали ісламу й тоді в Європі повстають для боротьби з бусурменами т. зв. *лицарські ордени* (= товариства). Одним із таких чернечо-лицарських орденів була й Січ.

² *Шілстер* — старовинна срібна монета різних країн; мала неоднакову вартість.

³ *Шалюпа* — міцний, великий дуб для обслуги корабля; шалюпи бувають гребні або з вітрилами.

Частина друга.

Увесь матеріял цієї частини, крім бою з хижакими (В. 3.), перекладено (I. Ф.) з німецького оригіналу Кампе „Пригоди Робінзона Крузо.“

ГЛАВА I.

¹ *Устриця* — морський їстовиний м'якуш; це скійка складена з двох половинок.

² Кожних шість годин вода в океані піднімається й затопля беріг — це т. зв. *приплив моря*; потім вода знову спадає — це т. зв. *відплив моря*.

³ *Мушля* — шкаралупа великого морського мякуна.

⁴ Переклад ласкаво перевірений Професором Віденськ. Універ. Dr. Wathke, якому, хоча й не на відповідному місці, вважаємо обов'язком скласти свою подяку.

ГЛАВА II.

¹ *Пялун* = ліани — виткі тропічні рослини.

² *Давуни* — величезні вужі тропічних країв, що нападають на чималих звірів і, задавивши своїми зоями, поїдають.

ГЛАВА IV.

¹ *Картопля* — походить із Америки й розповсюджено її по Європі тільки в XVII—XVIII віці, а до того часу цілком у нас незнава. Тому Микола міг про неї чути лише від Джемса Бровна.

ГЛАВА V.

Вулкани — подекуди трапляються на землі такі гори, звідки иноді вибухає (= вибух вулкана) полум'я та витікає розтоплений жарючий плин — *лява*. Отвір у вершці вулкана, звідки пливе лява, зветься *кратером*.

ГЛАВА VI.

¹ *Москіти* — комахи тропічних країв, що дуже болюче кусають: так немов би наші комарі.

² Микола не знав назви хижака, але як це діялося в Америці, то це був безперечно американський тигер — *ягуар*.

ГЛАВА VII.

¹ *Папуга* — це птах із громади лазувів; відзначається легкістю з якою наслідує голос людини.

Частина третя.

Більшість подій цієї частини, крім V, IX та X глав, узято також із „Пригод Робінзона Крузо“ Кампе.

ГЛАВА I.

¹ *Крістоф Колумб* — сміливий генуевський мореплавець, що наприкінці XV ст. відкрив Америку.

² *Джура* — молодик, що товаришив у походах Запорожцеві, слуго вуючи йому та доглядаючи його коня й одночасно навчаючись од свого лицаря військової справи, У лицарів інших європейських народів такі джурн називалися *збровносцями*.

ГЛАВА III.

¹ Подекуди на морі трапляються наче річки, що плывуть у певнім напрямі: це т. зв. *морські струї*.

² *Какаове дерево* — півд.-американське дерево, оночі якого дають пахучі какаові зерна, що йдуть на вироблення шеколяди. Варячі зерна в молоті, одержують поживний та незвичайно смачний і пахучий напій.

ГЛАВА IV.

¹ *Мушкет* — військова рушниця XVI—XVII в., стріл в якої відбуваються через запалення пороху від удару курка об вярмянь. *Шротівниця* — рушниця до полювання на дрібну дичину; її набивають шротом.

² *Фунт штерлінгів* — англійська срібна монета; ринна буде в часі миру приблизно 25 гривням.

³ *Кораблевий щоденник* — до нього вписує що-дня штурман (= офіцер, що дав кораблеві напрям) про найголовніші події на кораблі.

⁴ Наша нація вживає блакитно-жовтих колірів з часів незапам'ятних. Уже в Галицько-Волинськiм королівстві (XIII—XIV в.) був на гербах золотий лев на синьому полі. Так само за козацьких часів нераз трапляються блакитно-жовті корогви. Ось що напр. стрічаємо в старовинних документах.

Року 1717 полтавський полковник Іван Черник виправдувався з приводу зробленого на нього доноса:

... „Що до корогв, про які довозять, будім би то я а сотевь брав по 10 кіп, то це щира правда. Зібрано було з сотевь 80 карбованців і за тії гроші куплено шість косквйх блакитного лудану на сотенні корогви... А що до решти... то за те справдево полкову корогву та прапор, а лишки — жовтий лудан — віддаво на крижі.“

Київск. Стар. р. 1890, ч. 153—157.

Кого таке пояснення не задовольняє, хай вважає справу з прапором за *licentia poetica*.

⁵ *Liverpool* — читай: „Ліверпуль“.

ГЛАВА V. (В. 3.)

¹ Ця звістка, як і інші звістки, вичитаві Миколою на остроїні, справді такн були в тодішніх англійських газетах рр. 1650—1652. Усі ці цїгати нзято з брошури С. Подольнича „Українець за кордоном і мандрівка в минуле“. Цїтуємо тут усе те, що необхідне для зрозуміння V, IX та X глав.

... „Епоха Хмельницького була апогеєм з апогеїв української справи в її відгудці на Европу“ ...

... „Що більше та більше розростається запекла боротьба козаків України з Польщею, — то ясніше та ясніше виступає перед тодішнім англійським світом ця таємнича Україна, її географічне положення, її багатства фізичні, її населення — козаки, їх справа і причина боротьби з польською державою“ ... (там же).

... „Так цікаво перегортати тодішні англійські газети (газети 1650-х років!) ці Perfect Journal, Mercurius Politicus, Several Proceedings etc., ці маленькі у 8-ку тижневники, що репрезентували всю молоду тоді англійську пресу. Як минає за тижнем тиждень, усе нові та нові звістки надходять із Гамбурга, Парижу, Відня; пізніше — Данціга, Варшави та України — про наростаючу велитеську боротьбу нашого народу з польським пануванням“ ...

... „Далі (тоб то з р. 1652. ПР. РЕД.) звістки стають частіші, докладніші й ясвічі. Згадана Several Proceedings послав свого спеціального кореспондента на континент Европи з вказом сповістити докладно про війну України з Польщею. З Амстердаму кореспондент пише: „ве брак моего старання, а брак звісток примусив мене так довго падухувати вашою терпелівістю, Високоповажний пане редакторе, — бо, відколи я вислав моего останнього листа 22 лавни, де я згадував головво за ... розгром армії польського короля через іррунцію татар та козаків, я не міг тут дістати ніяких дальших відомостів, — окріч кушн пристрастных і пелешанх звісток, повних суперечностей“ ...

... „Як зростає інтерес до воюючих сторін і ярепи війни, то ширше подають описи подій і географічного місця їх відбування ... Імена головних дієвих осіб виділяються за

загальному таї, вони стають усе більше та більше знайомими і вкільці не потребують уже жадних пояснень до себе з боку редакції. Хмельницький, Кривоніс і Богун так само відомі кожному інтелігентному Англійцеві 1653—1654 etc. років, як Бебель, Куроні, Фатер — Англійцеві 1912 року“ . . .

Примітка редактора: Це особливо треба пам'ятати для зрозуміння ІХ глави.

. . . „Після тих звісток, що ми навели, можна зрозуміти той надзвичайний інтерес, а яким преса відкуса за дальшим розвитком подій — за чутками про наміри Хмельницького всьдатися в Московщину. Івети подають описи цієї напівказкової країни (Московщину); подають докладні оповідання про умови всьднання, швидкий упадок Польщі, незад-волення Хмельницького Москвою“ . . .

. . . „Постать Хмельницького найбільше звертає на себе увагу. На видному місці газета Perfect Djournal в 21 лютого 1654 року друкує сензаційну звістку, що ніби є відомість, що якийсь полковник (імени не вказано), що був через щось незадоволений на Хмельницького, зробив на остаянього замах. Але зважаючи на кольосальність ваги, яку подія мала б на стаяювще Сходу Європи, газета попереджує читачів, щоб не покладалися на справедливість поданої звістки, поки її не буде відтвержено“ . . . (там же).

² *Південний Хрест* — найбільше сузір'я півд. півкулі, як у нас на півні. півкулі, — Великий Віз.

³ *Дзвіниця* — висока скеля на березі Дніпра ведалеко Порогів.

ГЛАВА VI.

¹ Стрільян з тодішньої гармати, запалюючи набитий порох крізь дірочку в заднім заклепанім боці рури.

² *Кольонія* — так називаються землі заселені виселенцями з якої небудь держави далеко поза її межамі. Україна напр. мав свої кольонії в Туркестані, на Сибіру, на Далекому Сході та в Америці. Держава-мати звється у відносинах до кольоній — *метрополією*.

ГЛАВА VII.

¹ *Новиціям* = молодик — так звали на Запорожжю молодих козаків іще не вписаних до курія.

² „Christianus sum, Espanus“ — це значить у перекладі з латинської мови — „я християнин, Еспанець“.

ГЛАВА VIII.

¹ *Аварія* — шкода заподіяна хуртовинною кораблеві.

² *Сеньор* — по еспанському та по італійському значить: *добродію, пане*.

³ Переклад Обітницї ласкавий був зробити п. Dr. Robert Bleichsteiner, якому, хоча й не на відповідному місці, вважаємо обов'язком скласти щирю подяку.

ГЛАВА IX. (В. 3.)

¹ Дня, примітку до глави V.

² *Сер* — по англійському значить: *добродію*.

³ Як відомо, велике українське повстання, котре проголосило в Європі ці гасла, відбулося 1648 р., тоб то мало не на 200 літ раніще від великої французької революції, яка проголосила їх удруге тільки 1793 р.

ГЛАВА X. (В. 3.)

¹ *Свіщеня моря* — думають, що причиною його в невидні окопи морські звірятка, так немов наші світляки.

² Тепера цих сект на Московщині розвелося ще більше. Щоб їх тільки перелічити, потрібно списати кілька сторінок!

³ За тих часів, коли Микола переходив через землю Чехів, чеський народ був дійсно цілком здевіаціоналізований. Відродження Чехії почалося тільки на початку XIX ст. й поступало незвичайно швидко. Ще 100 літ тому піде в Чехії не чути було чеської мови, нині Чехи навіть загальноєвропейські слова (як „театр“) позамінjali на чеські! Зараз Чехія — самостійна держава, а Чехи — один із найкультурніших народів Європи. *Градїна* — старовинний замок чеських королів у Празі.

⁴ Річка *Тиса* відграничує й нині українську землю від Угорщини.

⁵ *Руснаки* — так називають себе закарипатські Українці, що жили дуже довго під чужиницьким пануванням. Це найбільш пригноблений та темний люд зпоміж українського народу. Недавно, рятуючись згід мадирського ярма, Руснаки предиялися до Чехів з правом для своєї землі (т. зв. *Руська Країна* або *Русинія*) незалежності.

⁶ *Мадирон* — змадирщений йїд.

⁷ *Плай* — гірська стежка. *Смерека* — високе та гарне чапине дерево, що росте в Карпатах; схожа на ялину. *Недел* — малодоступна гора, вкрита непролазним пралісом. *Кичерл* — шннчаста гора. *Потік* — гірський струмок. *Полонина* — високорівень у Карпатах; на полонинах пасуть улітку вівці. *Бартка* — патик з маленькою сокиркою всорі; з барткою верховниці піколи не розлучуються

⁸ *Легінь* — парубок, *Опришки* — галицькі гайдамаки.

⁹ *Ватаг* — так зветься головний чабан у карпатських полонинах.

Ukraina perpetuo sit ab omni externa dominatione libera! — у нерекладі з латинської мови це значить: „Хай же во віки вічні Україна буде вільною від усякого чужиницького панування!“ Ці слова взяті з українсько-шведського трактату, складеного останнім Гетьманом самостійної України XVIII ст. Пилипом Орликом, з тогочасним союзником України в війні з Московщиною — шведським королем Карлом XII.

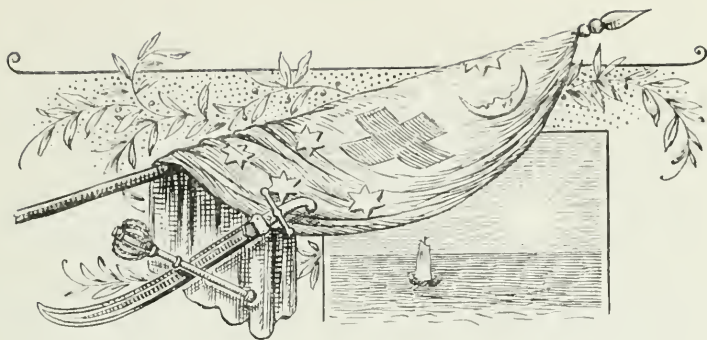
ЕПІЛОГ. (В. 3.)

¹ Повстання Остриница було р. 1638.

² *Недоллюок* — так називають у нас зпольщених Українців. Обмосковлених Українців називають у нас *недолазками московськими* або *сміт-тлм московським*. Відступників, що потурчувалися — звали в нас *поторнаками*; ревегатиів татарцєвих — *тумами*.

³ Подковник Богун дійсно був у бою під Ковотоном (Дип. історія Бавтиш-Наменського); так само історичний факт ласка Гетьмана полоненням Москвінам.

ЗМІСТ.

	Стор.
Життєпис-спомин	4
Вступ	9—16
За самостійність України. Приїзд студєн. Чому дід Онанас ніколи не вємихався? — „В наших роду не було відступників!“ Тємний гєнець. Заворушення по хуторах. Молатва сотника. Вєсвячення на лицаря. Посвячення зброї та присєвг. Останнє благословєннє борців за самостійність	16
ЧАСТИНА ПЕРША.	
Глава перша	19—24
На ворога! Уночі новє Кізікермань. На пономю морі. Напад на Озів. Вєзволєннє невольників. Остання башта. Яничари	24
Глава друга	25—30
Українська Голгофа. Пробудженнє в льоху. Кафа. „Майдан слєз.“ Хрєстий шлях	30
Глава третя	31—36
На турецькій галєрі. Прикутий до опачини. Прижари. Смерть невольника. Невольницький плач. Плавба повз африканськє побережжє. Борьба в доглядачами. Морський бій. Поміч невольників ворожєму судну. Кєри ва бунт. Знову невольничий ринок	36
Глава четверта	37—41
У неволі в Танджері. У неволі в будівничого. Рани на ногах. Новий господар. Праця коло ручних жорєн. Звїємство з англійським матросом. Розмова з Дау ель-Бакані. Зміна становища. Збудуваннє вітряка. Прихильність господаря. Душка про втечу	41
Глава пята	42—49
Втеча з неволі. Цат ес-Садві. Диввольська спюкуса. — „Краде смерть, нїк зрада!“ З ворогом Вігчннє всє васоби боротьби дозволені. Приготуваннє до втечі. Крїзь мадац уночі. На лотувку в новітрі. Назуєстріч долі	49
Глава шоста	50—56
Розбиття корабля та українська лицарсьність. Байдаком через океан. Без їжі та води. Порятунк. Хуртовина. Гураган. Підводна скєда. На берєзі	56

ЧАСТИНА ДРУГА.		Стор.
Глава перша		59—68
Самотний , Незнана земля. Ночівля на дереві. — „Острів!“ Печери. Огорожа. Запорожець за мотузьяра. Кам'яна сокира. Календарь		68
Глава друга		69—72
Живий вогонь . Мандрівка по острову. Незнані бульби й цитринове дерево. Спроба роздобути вогню тертям. „Печена“ з ями		72
Глава третя		73—76
Здобуття вогню . Перша громогвиця. Запалеве громох дерево. Перша печери. Миколша цегельня. Кабиця		76
Глава четверта		77—83
Запорожська винахідність . Черепаха. Незнані бульби — картопля. Димарня. Сіль. Черета ям. Ставля. Молочарство. Мурування печі		83
Глава пята		84—92
Вибух вулькана . Землетрус. Огляд вулькани. Піч та лях. Дождова пора. Гончарня. Лук та стріли. Спеси. Каганець		92
Глава шоста		93—101
Мином та нравца та шевця . Москити. Черевики. Шкуратяне вбрання. Випалювання горщиків. Бій з хижакми		101
Глава сьома		102—107
Будування човна . Владужавня. Зпову без вогню. Масло. Розклад дешної праці. Гвіздо папуги		107
Глава восьма		108—111
Жахливе відириття . Мандрівка по острову. Недогризки. — „Чи тут живе Микола, козак із славної України?“		111
ЧАСТИНА ТРЕТЯ.		
Глава перша		115—121
З пацки смерті . Твердиня „Січ“. Дикун-людоїди. — „Людоїди людяніші, ніж гнобителі чужинці!“ Один Запорожець проти трьох в оборону поведеленого		121
Глава друга		122—132
Рятівник та врятований . Зміцнення твердині. Дикуні й що-до мови краці ніж гнобителі-чужинці. Збудування човна		132
Глава третя		133—145
Нешаслива плавба та геробина ніч . Зову на острові. Городництво та са- дівництво. Рибальство. Какао. Хутовива. Спроба допомогти ве- щасним		145
Глава четверта		146—154
Вивантаження розбитого корабля . Збудування сплава. Огляд корабля. Жак Чівкадавіна перед огнистою збрєю. Корабельний щоденник. 30.000 фунтів штерлінгів		154
Глава пята		155—163
Несподівані вісти . Англійські газети. Туга за вічною. Відчай. — „Жити вalezити не тобі, але Україні!“ Покора. — „Боже, яерни мене на Україну або пошли мені смерть!“		163

	Стор.
Глава шоста	161—168
Розцвіт калюній, Збудування шони, Зміцнення твердині, Бража, Звідний міст, Український прапор, Козацтво, Хліборобство, Митазни	168
Глава сьома	169—174
Оборона Нової України, Знову будують байдака. — „До зброї!“ Два січовики проти шостидесяти трьох, Розвіцни, Бій в людодіади, Визволення Есплвця, Огляд бойовища	174
Глава восьма	175—183
Забезпечення будуччини калюній, Присяга калюністів, Приготування до живи, Вітряк, Урочиста Обітниця, Відїзд посланців, Англійський корабель	183
Глава девята	184—191
Відїзд до Європи, Обїд у Отамана Нової України, Знаряддя для калюній, Призначення нового Отамана, Остання ніч на острові, Нова Україна в-останнє вітає Миколу	191
Глава десята	192—200
На рїдній землі, Через океан та Європу, Думки про визволення Закарпатської України, Верховина та Галичина. — „Наддніпрнські Українці не забудуть Українців наддністрянських! — Кровю своєю веднаємо пошматовану ворогами Вкраїну!“	200
Епілог	201
Ляцарі Самостійности, Передень Хмельниччини, Під корогвою Богуна, Причина смертної слабости Хмельницького. — „Браття! напоїмо ковотонські лани московською кровю!“ На подї слави	212
Редакційні примітки	213—219

Видавниче Т-во „Вернигора“ у Києві.

Київська контора:
Фундуклеївська вул. 19,
телефон 24—28.

Віденська контора:
Wien, VIII. Schlösselgasse 11,
Pension Engel. — Telephon 4074 Stelle 8.

У друку в:

3. Ф. Трелер. Пащадок королів.

Роман для молоді, коло 300 стор. in 8°, з чотирьохбарвною окладякою-ілюстрацією та 4 однофарбовими ілюстраціями на крейдяному папері.

Місце подій роману — середів Америка, а головною дівою особою індіанський хлопчик — пащадок королів могутнього й культурного колись паролч Майя. Хлопчик яко найда, під іменем Пабльо, відірваний од рідного народу, виростає серед гнобителів його нації — Еспанців. Незвичайно талановито описує ш. автор діточі муки молодого Індіанця, що не вважаючи на постійні образи та зневагу гнобителів-завойовників, виростає гордий за свій народ, памятаючи його величне минуле. З захопленням прочитає кожне пригоди Пабльо в півд.-американськїм пралісі, ввзялену ним відвагу, відданість та небезпеки полову. Після втечі з полову, Пабльо попадає до свого народу й його мають принести в жертву. Але саме підчас обряду, головний жрець визнає, що той, кого мають принести в жертву, є внук короля Майїв!

Ідеально-прекрасна постать Пабльо та його палка віра в будуччину рідного народу, що мав таку славу вивувшину, — робить цей твір близьким та рідним для кожного українського читача незалежно од віку.

Зміст. I. Син короля. II. Пабльо та Марікіта. III. Полон. IV. У руках мертвельного ворога. V. Конде. VI. Втеча. VII. Образ матері. VIII. Вояк з народу Майя. IX. Палац королів. X. Вітчизна. XI. Згарища. XII. Погоня. XIII. Бандіти. XIV. В сієрі. XV. Недалека відплата. XVI. Відїзд до вітчизни. XVII. Король Майїв.

4. Джон Фенімор Купер. Звіробійник.

Коло 200 стор. in 8°, з чотирьохбарвною окладякою-ілюстрацією та 4 однофарбовими ілюстраціями на крейдяному папері.

Імя автора та назва славнозвісного твору, перекладеного на всі європейські мови, красномовно говорять за себе. Місце подій роману — північно-американськїй праліс з його безліччу озер. Цікаві пригоди на тлі боротьби з ворожими індіанськими племенами, благородні постаті — Звіробійника та ватажка Делаварів Чінганука, — викличуть у кожного читача, незалежно од віку, великий інтерес та захоплення.

Зміст. I. Замок посеред озера. II. Зловістний мокасен. III. Звіробійник уперше на стежці війни. IV. Великий Змії. V. Ягня межі вовків. VI. Тайни чорної скрині. VII. Міра за міру. VIII. Смерть короля озера. IX. На відпустці. X. Коло стовба мук. XI. Порятунк.

JTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 16 16 20 12 024 1